

ρεσάλτο

Μάιος 2011 αρ. φύλλου

7

Αναρχική εφημερίδα Κερατσινίου, Νίκαιας, Δραπετσώνας, Περάματος

το είδωλο της επιφανειακότητας...

...συνέχεια στο οπισθόφυλλο

 τοπικά νέα - παρεμβάσεις
σελ. 2 - 11

 ΜΜΕ - κερατέα
σελ. 12 & 13

 της γης οι κολλασμένοι
μετανάστες - ρατσισμός
σελ. 14 - 16

 καταστολή - φυλακές
σελ. 17 - 24

 κόσμος
εξεγέρσεις στον αραβικό κόσμο
φουκουσίμα
σελ. 25 - 27

Για τον «Καθηλικράτη στην εκπαίδευση»

Τα παιδιά αντιπαθούν το σχολείο. Το νιώθουν σαν φυλακή, γιατί στην πραγματικότητα τέτοιο είναι και με βάση αυτά τα αρχιτεκτονικά πρότυπα έχει κατασκευαστεί. Στις ατέλειωτες ώρες της σχολικής πλήξης, σπάνια θα διασταυρωθούν με την ουσιαστική γνώση, την κριτική σκέψη, τη δημιουργικότητα. Το σχολείο στηρίζεται στην ιδεολογική σφυρηλάτηση, στη σωματική πειθαρχηση και στην απονέκρωση της φαντασίας, για την κατασκευή υπηκόων. Και είναι ένας διαρκής αγώνας δρόμου, με απίστευτη πίεση, άγχος και κούραση, που όποιος σκοντάψει ή κοντοσταθεί να ξαποστάσει κινδυνεύει να οδηγηθεί στο καλάθι των αχρήστων.

Τώρα, με τις καταργήσεις-συγχωνεύσεις σχολείων, με τα υπεράριθμα τμήματα, τις λιγότερες αίθουσες, τα λιγότερα προαύλια, τους λιγότερους δασκάλους και καθηγητές, όλα τα προβλήματα -και μαζί η προβληματική «φύση» του σχολείου- θα ενταθούν. Όμως τα παιδικά και εφηβικά όνειρα δεν συγχωνεύονται. Τίποτα λιγότερο από τη διεκδίκηση και την επανοικειοποίηση όλης της ζωής.

6 χρόνια

6 χρόνια ΡΕΣΑΛΤΟ

6 χρόνια ΡΕΣΑΛΤΟ

6 χρόνια ΡΕΣΑΛΤΟ

6 χρόνια ΡΕΣΑΛΤΟ

Από τα μέσα Ιούνη 2005, στο Κερατσίνι, στην Ερμού 9 στο ύψος της Λεωφόρου Δημοκρατίας 54, 100 μέτρα από την πλατεία Λαού, λειτουργεί ο αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ. Ενα εγχείρημα κοινωνικής-πολιτικής-πολιτισμικής παρέμβασης, αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα, που έχει ως επίκεντρο της απεύθυνσης και της δράσης του την περιοχή του Κερατσινίου αλλά το βεληνεκές της παρουσίας και των παρεμβάσεων του αγκαλιάζει επίσης τις περιοχές της Δραπετσώνας και της Νίκαιας.

Όλα αυτά τα χρόνια, το στέκι έχει καταθέσει λόγο και δράση (με κείμενα, εφημερίδες, αφίσες, εκδηλώσεις, παρεμβάσεις, συζητήσεις, προβολές βίντεο, συναυλίες, πορείες) γύρω από τα ζητήματα της μισθωτής σκλαβιάς και του ασφαλιστικού, του ρατσισμού και των κοινωνικών διακρίσεων με βάση το φύλο και τη σεξουαλική προτίμηση, του σχολείου-φυλακή και της άρνησης στράτευσης, του πολιτισμού της νάρκωσης και της οικολογικής καταστροφής, της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας και της συνολικής κρίσης του συστήματος κυριαρχίας, του κοινωνικού ελέγχου και της καταστολής, του εγκλεισμού και της αλληλεγγύης σε φυλακισμένους αγωνιστές.

Τους τελευταίους μήνες, από τον Δεκέμβρη 2010, καθιερώσαμε τις «Παρασκευές στο Ρεσάλτο», βραδιές αυτομόρφωσης με θεματικές συζητήσεις γύρω από κοινωνικά-πολιτικά ζητήματα και κοινωνικούς αγώνες σε εξέλιξη, προβολές ντοκιμαντέρ, animation και ταινιών, παρουσιάσεις μπουρούρων, βιβλίων κ.α., με τη συμμετοχή δεκάδων ανθρώπων από την περιοχή κάθε φορά.

Τους τελευταίους μήνες, επίσης, όπως είναι λογικό, οι δραστηριότητες του στεκιού έχουν επικεντρωθεί στην ολομέτωπη επίθεση που δεχόμαστε από την εγχώρια και υπερεθνική, πολιτική και οικονομική εξουσία και τις ιδιαίτερες επιδράσεις αυτής της επίθεσης στις περιοχές μας, που είναι έντονα ταξικά χαρακτηρισμένες μέσα στην ιστορική τους διαδρομή. Στο πλαίσιο πλατύτερων αυτοοργανωμένων συνελεύσεων στις περιοχές μας, έχουμε συμμετάσχει σε δράσεις για την ελεύθερη μετακίνηση χωρίς εισιτήριο στα μέσα μαζικής μεταφοράς, σε παρεμβάσεις ελεύθερης πρόσβασης χωρίς αντίτιμο και αποκλεισμούς στις εφημερίες, τις εξετάσεις και τα εξωτερικά ιατρεία των νοσοκομείων, στη διοργάνωση συλλογικών κουζινών, όπου μαγειρεύουμε, τρώμε και καθαρίζουμε όλοι και όλες μαζί, στη λογική του μοιράσματος, της αμοιβαιότητας και της χαριστικότητας.

Το ΡΕΣΑΛΤΟ είναι ένας ανοιχτός κοινωνικός χώρος αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας, συναναστροφής και ανθρώπινης δημιουργίας, χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, μακριά από εμπορευματικές σχέσεις, θεαματικά και καταναλωτικά πρότυπα. Ενα πείραμα διασταύρωσης, γνωριμίας, συντροφικότητας και δράσης ενάντια στην εκμετάλλευση, την αλλοτρίωση και κάθε μορφή εξουσίας. Το στέκι είναι ανοιχτό για γνωριμία, κοινωνικότητα και χαλαρή συνεύρεση κάθε Παρασκευή μετά τις 9:00μμ. Για διαρκή ενημέρωση επισκεφτείτε το blog του στεκιού: anarxiko-resalto.blogspot.com.

Ενάντια στον κόσμο της υποταγής και της εκμετάλλευσης, των στρεσών και της αστυνομίας, των κομματικών μοντηνών και της διαμεσολάβησης, της μισαλλοδικίας, του ρατσισμού και του σεξισμού, της κάθε προταγής που αιχμαλωτίζει την καθημερινότητά μας, του χρήματος και του εμπορεύματος, της αλλοτρίωσης και της εξουθένωσης, των παθητικών διασκεδάσεων και του σκορπισμού, της τηλεόρασης, της μοναξιάς και της απομόνωσης, της κάθε είδους πρέζας

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ ΙΔΑΝΙΚΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΓΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

θεματικές συζητήσεις
προβολές ταινιών
παραυσιόσεις βιβλίων
δημιουργικοί πειραματισμοί
μουσικές και θεατρικές συμπράξεις

*στον χώρο υπάρχουν δωρεάν βιβλιοθήκη και έντονα αρχειακά υλικά

& ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ ΒΡΑΔΙΕΣ ΑΥΤΟΜΟΡΦΩΣΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΕΣ 8 μ.μ. ΣΤΟ ΡΕΣΑΛΤΟ
Δεκέμβρης 2010

- 3/12: Η «θεραπεία-σοκ» ως μέσο επιβολής των κυριάρχων και κάμψης των κοινωνικών αντιστάσεων
Προβολή βίντεο: «Το δόγμα του σοκ» (72') - Συζήτηση
- 10/12: Ο μύθος της «ψυχικής αρρώστιας»: από τη διάγνωση στο βίωμα
Προβολή βίντεο: «Skizzen» (13') - Συζήτηση
- 17/12: Οι υποθέσεις του χριστιανισμού στη διαίτηση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης
Προβολή βίντεο (30') - Παρουσίαση

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης - Ερμού 9, Κερατσίνι (100 μέτρα από Πλ. Λαού) / anarxiko-resalto.blogspot.com

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΣ

"Η κόλαση των ζωντανών δεν είναι κάτι που αφορά το μέλλον. Αν υπάρχει μια κόλαση, είναι αυτή που υπάρχει ήδη εδώ, η κόλαση που κατοικούμε καθημερινά, που διαμορφώνουμε με τα συνήθη μας. Δύο πράγματα υπάρχουν για να μην τη φέρουμε. Ο πρώτος είναι για πολλούς εύκολος: να αποδεχτούμε την κόλαση και να γίνουμε τμήμα της μέχρι να καταλάβουμε να μην την βλέπουμε πια. Ο δεύτερος είναι επικίνδυνος και απαιτεί συνεχή επαγρύπνηση και διάθεση για μάχη: να προσπαθήσουμε και να μάθουμε να αναγνωρίζουμε πού είμαστε, πώς και τι, μέσα στην κόλαση, δεν είναι κόλαση, και να του δώσουμε διάκριση, να του δώσουμε χώρο".

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ ΙΔΑΝΙΚΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΓΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

παραυσιόσεις βιβλίων

θεματικές συζητήσεις

προβολές ταινιών

δημιουργικοί πειραματισμοί

μουσικές και θεατρικές συμπράξεις

& ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ ΒΡΑΔΙΕΣ ΑΥΤΟΜΟΡΦΩΣΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΕΣ 8 μ.μ. ΣΤΟ ΡΕΣΑΛΤΟ
Γενάρης 2011

- 21/1: Αναδιάρθρωση στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, επίθεση στις εργασιακές σχέσεις & τους μισθούς των εργαζομένων, συρρίκνωση του δικτύου κοινωνικών, αύξηση των εισιτηρίων.
Συζήτηση με τη συμμετοχή εργαζομένων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς
- 28/1: Υγεία-περιβαλλοντική-ασφάλιση: ιδιωτικοποίηση, εμπορευματοποίηση, αποκλεισμός, εξάρτηση.
Εισήγηση από τη "συνέλευση για την υγεία" (κατάληξη ΠΙΚΠΑ-Πετράλωνα) & Συζήτηση

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης - Ερμού 9, Κερατσίνι (100 μέτρα από Πλ. Λαού) / anarxiko-resalto.blogspot.com

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΣ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ ΙΔΑΝΙΚΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΓΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

& ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ ΒΡΑΔΙΕΣ ΑΥΤΟΜΟΡΦΩΣΗΣ

Ο αγώνας για κοινωνική απελευθέρωση δεν αποτελεί ενασχόληση για το "καλό" κάποιων "άλλων" αλλά επιδίωξη και απαντά στις δικές μας ανάγκες και επιθυμίες. Είναι η καθημερινή στάση που νιοθετούμε απέναντι σε καταστάσεις και ανθρώπους, οι επιλογές και τα ρίσκα τους, οι συνειδητοποιήσεις αλλά και οι αντιφάσεις που μας συνοδεύουν, οι φίλοι, οι σύντροφοι και τα όνειρά μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΕΣ 20:00 ΣΤΟ ΡΕΣΑΛΤΟ
φεβρουάριος 2011

- 11/2: ο θεσμός της οικογένειας και η συμβολή του στην ψυχική ασθένεια, προβολή ταινίας: Bad Boy Bobby
- 18/2: το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος συζήτηση: εκπαίδευση, αντιστάσεις, καταστολή από το Πείραγμα, πρωτοβουλία ενάντια στο θεσμό της εκπαίδευσης
- 25/2: στρατός και μορφές άρνησής του εισήγηση & συζήτηση

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης - Ερμού 9, Κερατσίνι (100μ. από Πλ. Λαού) / anarxiko-resalto.blogspot.com

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΣ

"Αντικείμενα, αντίστοιχα συναισθήματα, αλληλεπιδρούμε - που σημαίνει αλλοιώνουμε -, βάζουμε και ξαναβάζουμε σε εφαρμογή το σχέδιο της καταστροφής κάθε αλλοτριωμένου και εξουσιαστικού σχέσης. Και αυτό είναι αδιαπραγμάτευτο. Όποιος κι αν είναι οι συνθήκες."

δημιουργούμε ιδανικούς τόπους για συναντήσεις

& οργανώνουμε συλλογικά βραδιές αυτομόρφωσης

παραυσιόσεις βιβλίων, προβολές ταινιών, θεματικές συζητήσεις, δημιουργικοί πειραματισμοί, μουσικές & θεατρικές συμπράξεις

ΠΑΡΑΣΚΕΥΕΣ
Μάρτιος 2011

18/3

Αλληλεγγύη στον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας. Ο πολιτικός της ρύπανσης δεν "καθαρίζεται", ανατρέπεται.
- προβολή animation "story of stuff" (διάρκεια 20')
- εισήγηση - συζήτηση

25/3

Προβολή του ντοκιμαντέρ "Examined life. Philosophy in the streets" (διάρκεια 88') από την κατανάλωση στην περιβαλλοντική καταστροφή, από τα σύμβολα του πλούτου στον ατομισμό και από την ηθική στη jazz...

20.00

στο ΡΕΣΑΛΤΟ

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης - Ερμού 9, Κερατσίνι (100μ. από Πλ. Λαού) / anarxiko-resalto.blogspot.com

Για τη «συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και δράσης» στις περιοχές μας (μήνυμα από τα κατεχόμενα της καθημερινής μας ζωής)

Η «συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και δράσης» στις περιοχές μας είναι ένα ακηδεμόνευτο αντιεραρχικό εγχείρημα που δημιουργήθηκε μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 στη βάση της συντροφικότητας, της συνδιαμόρφωσης, της δημιουργικότητας και του αγώνα (μέχρι πριν λίγους μήνες ονομαζόταν «συνέλευση εξεγερμένων»). Πρόκειται για μια ανοιχτή συλλογική διαδικασία υπερτοπικού χαρακτήρα, που συσπειρώνει ανθρώπους των περιοχών μας, είτε αυτοί συμμετέχουν σε κάποια από τις επιμέρους τοπικές συλλογικότητες είτε όχι (στη Συνέλευση Περάματος για την αλληλεγγύη και τη δράση De Stato, στον αυτοοργανωμένο χώρο αλληλεγγύης και ρήξης Ρεσάλτο στο Κερατσίνι, στην Ελευθεριακή Συνέλευση Πειραιά, σύντροφοι από τη Νίκαια, σύντροφοι από τον αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό χώρο Pasa Montaña στον Κορυδαλλό).

Η «συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και δράσης» δεν έχει καμία απολύτως σχέση με κόμματα, δημοτικές παρατάξεις, θεσμικούς φορείς. Αποστρέφεται τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες και τα Μ.Μ.Ε. και αντιτίθεται σε κάθε μορφή χειραγώγησης, διαμεσολάβησης και υποκατάστασης. Γιατί το ζήτημα είναι να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας. Και αυτό σημαίνει να αποφασίζουμε και να πράττουμε εμείς οι ίδιοι για όλα όσα μας αφορούν. Χωρίς ηγέτες και ακολουθητές, χωρίς ψηφοφορίες, πλειοψηφίες και μειοψηφίες. Μέσα από οριζόντιες διαδικασίες ισότιμης συμμετοχής, οι συλλογικές αποφάσεις λαμβάνονται στη βάση της αμοιβαίας κατανόησης και μετατόπισης, είναι προϊόν της σύνθεσης των απόψεων και όλου/όλες είναι υπεύθυνοι/ες να τις φέρουν σε πέρας.

Η «συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και δράσης» δεν ενδιαφέρεται για τη μεταρρύθμιση ή τη βελτίωση του συστήματος εκμετάλλευσης, αλλοτρίωσης και υποταγής αλλά για την ανατροπή του. Δεν υπάρχει, εξάλλου, κανένας λόγος για ψευδαισθήσεις εξωραϊσμού ή καλλωπισμού της υποδούλωσης και της λεηλασίας μας. Η καπιταλιστική έρημος εξαπλώνεται και μαζί ο κρατικός

αυταρχισμός, τα κυβερνητικά πραξικοπήματα, η μιντιακή προπαγάνδα, οι αστυνομικές δυνάμεις σε ρόλο σύγχρονου στρατού κατοχής. Ας οραματιστούμε μια κοινωνία συγκροτημένη στη βάση της ελευθερίας, της ισότητας και της αλληλοβοήθειας και ας κινηθούμε για να την κατακτήσουμε. Με την κατάργηση της ταξικής διαίρεσης, των κοινωνικών ανισοτήτων, κάθε εκμεταλλευτικής σχέσης, κάθε μορφής μισθωτής δουλείας. Με την κατάργηση κάθε μορφής εξουσίας, κρατικής ή διακρατικής, διάχυτης ή θεσμικής. Με την κατάργηση κάθε κοινωνικού διαχωρισμού (με βάση τον τόπο προέλευσης, τη φυλή, τη θρησκεία, το φύλο, τη σεξουαλική προτίμηση), κάθε μορφής διαμεσολάβησης (κόμματα, συνδικάτα, Μ.Κ.Ο., ΜΜΕ), κάθε πεδίου αλλοτρίωσης (χρήμα, θάμα, ατομική ιδιοκτησία, εμπορευματικές σχέσεις). Με αυτοοργανωμένες συνελεύσεις κατοίκων, μαθητών, φοιτητών, εργαζομένων, ανέργων, ντόπιων και μεταναστών, στις γειτονιές, στους εργασιακούς και εκπαιδευτικούς χώρους, για τον συνολικό μετασχηματισμό των κοινωνικών σχέσεων και της καθημερινής ζωής σε ελευθεριακή-εξισωτική κατεύθυνση.

Μέχρι στιγμής, στα λίγο περισσότερα από 2 χρόνια λειτουργίας της, η «συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και δράσης» έχει πραγματοποιήσει μια σειρά τοπικών παρεμβάσεων λόγου και δράσης. Έχει εκδώσει κείμενα και αφίσες για την κρίση, για την αλληλεγγύη στους συλληφθέντες της εξέγερσης του Δεκέμβρη 2008, ενάντια στο ρατσισμό, την αστυνομική βαρβαρότητα και την καταστολή. Για το ζήτημα της κρίσης έχει πραγματοποιήσει συγκεντρώσεις σε πλατείες, με μικροφωνική εγκατάσταση, έντυπο υλικό και προβολές video και μια μηχανοκίνητη πορεία που πέρασε από 8 πλατείες των περιοχών μας, αναρτώντας πανό, πετώντας τρικάκια και μοιράζοντας κείμενα. Έχει, επίσης, καλέσει σε μια σειρά διαδηλώσεις: στο Πέραμα στις 7/3/2009 για το πόρισμα σκύλευσης των μαζικά εξοντωμένων εργατών στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη τον Ιούλη 2008, στον Κορυδαλλό στις 11/4/2009 (πλ. Ελευθερίας - φυλακές) για αλληλεγγύη στους προφυλακισμένους

της εξέγερσης, στη Νίκαια στις 17/10/2009 (Περιβολάκι - αστυνομικό τμήμα) για τη δολοφονία από βασανιστήρια και ηλεκτροσόκ του μετανάστη Μοχάμεντ Καμράν στο τοπικό Α.Τ. και στο Κερατσίνι στις 19/12/2009 για την εισβολή των ένστολων ορδών του κράτους στο Ρεσάλτο το απόγευμα της 5ης Δεκέμβρη 2009.

Τους τελευταίους μήνες, η «συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και δράσης» πραγματοποίησε σειρά δράσεων για την ελεύθερη μετακίνηση στα μέσα μαζικής μεταφοράς (με συμποτάζ των ακυρωτικών μηχανημάτων, μοίρασμα κειμένων, αυτοκόλλητα, πανό) και συμμετείχε σε αποκλεισμό των ταμείων του νοσοκομείου της Νίκαιας για την ελεύθερη πρόσβαση όλων χωρίς αντίτιμο και αποκλεισμούς στις εφημερίες, τις εξετάσεις και τα εξωτερικά ιατρεία των νοσοκομείων. Διοργάνωσε, επίσης, πολλές συλλογικές κουζίνες στον χώρο του Ρεσάλτο προωθώντας τη λογική του μοιράσματος, της αμοιβαιότητας, της χαριστικότητας και της αλληλοβοήθειας μέσα στις γειτονιές και πραγματοποιήσε παρεμβάσεις αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας ενάντια στην κατασκευή ΧΥΤΑ και στην αστυνομική κατοχή του τόπου τους.

Η «συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και δράσης» είναι μια ανοιχτή διαδικασία που πραγματοποιείται κάθε δύο βδομάδες και καλεί για γνωριμία και δράση, όσους και όσες ενδιαφέρονται να αγωνιστούν ακηδεμόνευτα και αδιαμεσολάβητα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας, μακριά από κόμματα, δημοτικές παρατάξεις, συνδικαλιστικές ηγεσίες και ΜΜΕ. Ας δημιουργήσουμε ιδανικούς τόπους για συναντήσεις, για έναν κόσμο όπως τον ονειρευόμαστε.

Συνελεύσεις Μαΐου 2011:
Πέμπτες 5/5 & 19/5, 8:00μμ, στο Ρεσάλτο.

επειδή το αντίθετο της «ελεύθερης αγοράς» δεν είναι η «σκληρωμένη αγορά» αλλά η ίδια η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, κάνουμε ένα ακόμη βήμα...

ΜΑΓΕΙΡΕΥΟΥΜΕ, ΜΟΙΡΑΖΟΜΑΣΤΕ, ΤΡΩΜΕ & ΚΑΘΑΡΙΖΟΥΜΕ ΜΑΖΙ

τις κυριακές **20 & 27 ΜΑΡΤΙ** από τις 12:00 μ.μ. στο **ΡΕΣΑΛΤΟ** (100m από τον π.λ.σού, ερμού 9, Κερατσίνι)

ενάντια σε ιδιοκτητές και αφεντικά, ενάντια στους ρόλους πελάτη, σερβιτόρου, μάγειρα, λιντζέρη, ενάντια στη λογική κάθε είδους αντιτίμου...

προσπαθούμε ότι μόνο φαγητό αλλά πρόπους και κάρτες

για την επανοικειοποίηση των καθημερινών στιγμών... δημιουργούμε σημεία συνάντησης, συλλογικοποιήσεις και αλληλοβοήθειες στις γειτονιές, μακριά από τη λογική της εξαγορεύσεως και την ψευδίσθηση των ποτικών "λύσεων".

οι συλλογικές κουζίνες του μήνα

θα έχουν χαρακτήρα ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ

για τις εγγυήσεις 4 συλληφθέντων σε κινήσεις αλληλεγγύης στο Ηράκλειο Κρήτης, μετά την αναστολή εισβολής των κατάληψης ΠΙΚΠΑ τις πύλες (σύνολο 43.000 ευρώ)

επόμενες συνελεύσεις **17 & 31 ΜΑΡΤΙΟΥ**, **20:00**, στο Ρεσάλτο (ερμού 9, Κερατσίνι)

Μαζευόμαστε από τις 12, φτιάχνουμε καφέ, γνωριζόμαστε, συζητάμε, διαβάζουμε εφημερίδες, προετοιμάζουμε τα φαγητά, μαγειρεύουμε και τρώμε μαζί κατά τις 4 και συνεχίζουμε για όσο τραβάει το κέφι μας και η συντροφιά.

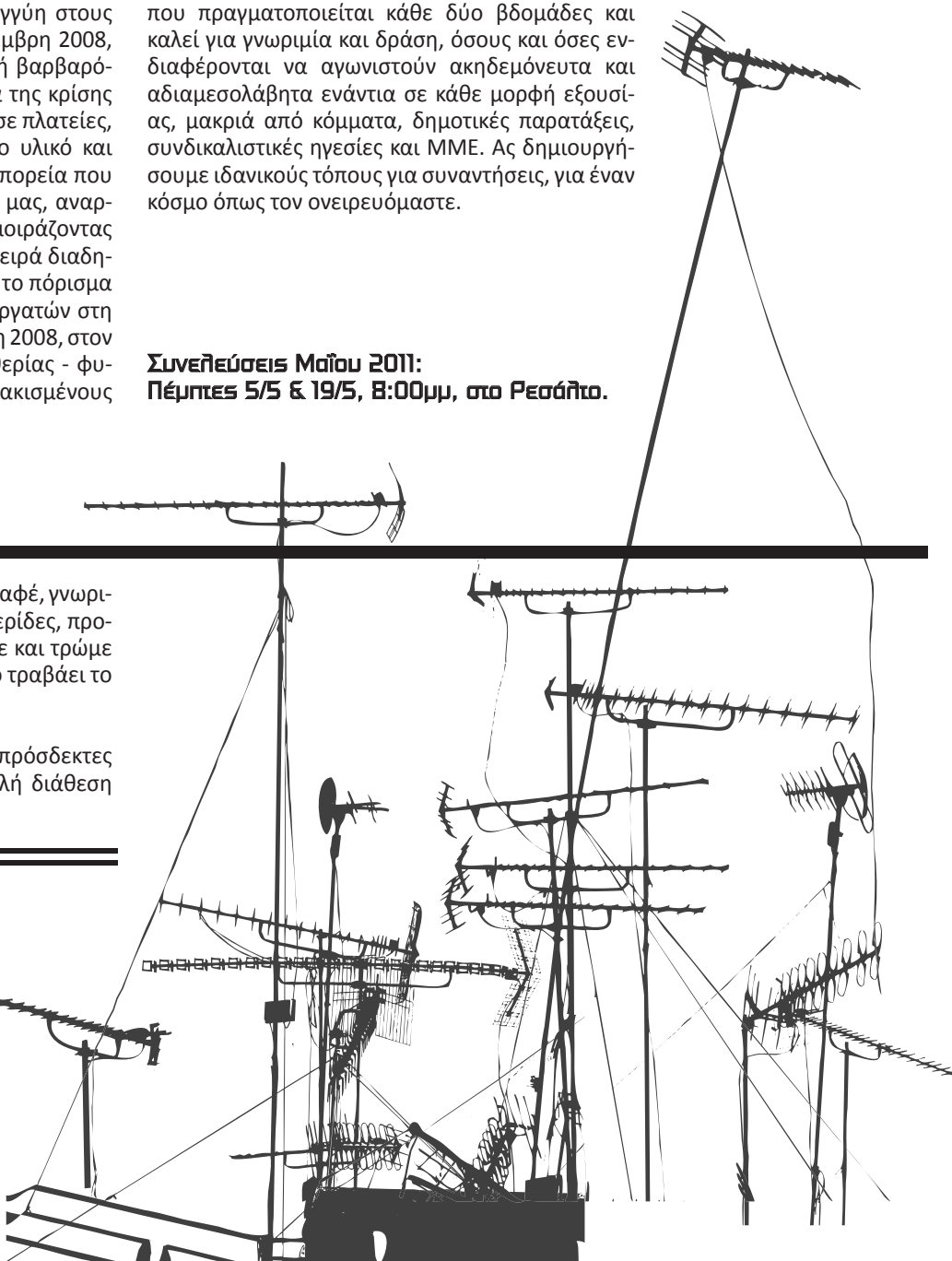
Συνεισφορές σε υλικά ή φαγητά ευπρόσδεκτες αλλά περισσότερο ευπρόσδεκτη η καλή διάθεση και η παρέα.

οι συλλογικές κουζίνες του Μαρτίου είχαν, επιπλέον, χαρακτήρα οικονομικής ενίσχυσης για τις υπέρογκες εγγυήσεις 4 συλληφθέντων σε κινήσεις αλληλεγγύης στο Ηράκλειο Κρήτης μετά την αστυνομική εισβολή στην κατάληψη ΠΙΚΠΑ της πόλης.

Για τις συλλογικές κουζίνες έχει εκδοθεί σχετικό προσοιούρακι που μπορείτε να το βρείτε είτε στην ηλεκτρονική μας διεύθυνση anarxiko-resalto.blogspot.com είτε στο στέκι.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ΑΛΛΑ ΧΑΡΑΤΣΙΑ

Δεν είναι μόνο η επίθεση στους μισθούς και τις συντάξεις. Δεν είναι μόνο η εκτόξευση του ΦΠΑ και η επιβολή όλο και περισσότερων έμμεσων φόρων. Δεν είναι μόνο η ανεργία που έχει εκτροχιαστεί και οι ολοένα μεγαλύτερες αυξήσεις στα βασικά είδη διατροφής. Είναι και τα αδιανόητα νέα χαράτσια στα τιμολόγια της ΔΕΗ, στα εισιτήρια εισόδου στις εφημερίδες και στα εξωτερικά ιατρεία των νοσοκομείων, στα διόδια (μαζί με το φύτεμα διαρκώς νέων ιδιωτικών σταθμών στις εθνικές οδούς), στα εισιτήρια και τις κάρτες απεριόριστων διαδρομών στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς. Και έπεται συνέχεια στους τομείς της υγείας και της εκπαίδευσης.

Αν καλούμαστε, όμως, εμείς να καλύψουμε τα χρέη και τα ελλείμματα (για τα οποία έτσι κι αλλιώς δεν ευθυνόμαστε) που στο διάολο πάνε οι υπέρογκοι φόροι -άμεσοι και έμμεσοι- που πληρώνουμε; Στα «σκάνδαλα» και στις μίζες; Στην κοιλιά του Πάγκαλου; Στις κρατικές επιδοτήσεις των τραπεζών, των κομμάτων και του παπαδαριού; Στα εξοπλιστικά προγράμματα και στα υποβρύχια που γέρνουν; Στις μαύρες τρύπες του «εθνικού στοιχήματος» των ολυμπιακών αγώνων του 2004; Στους παχυλούς μισθούς των βουλευτάδων, των προέδρων των δημόσιων οργανισμών και των εργατοπατέρων; Στα απίστευτα φράγκα που τσεπώνουν οι «διεθνούς εμβέλειας» σύμβουλοι του πρωθυπουργού και οι εκπρόσωποι του ΔΝΤ για να μας «σώσουν»; Στα μιλιούνια των μπάτσων που ως στρατός κατοχής πλημμυρίζουν την πόλη και στους άλλους τόσους δικαστές και εισαγγελείς που μοιράζουν σαν τα στραγάλια καταδικαστικές ποινές και φυλακίσεις; Στις στρατιές των καρβανάδων που όταν δεν παίζουν πασιέντζα κάνουν πως παίζουν πόλεμο; Για όλα αυτά τα παράσιτα καλούμαστε να επωμιστούμε όλο και περισσότερα χαράτσια;

Ζητούν από εμάς να πληρώσουμε την κρίση τους. Γι' αυτό καθημερινά και με κάθε τρόπο μας στέλνουν το λογαριασμό. Λες και μαζί καρπωνόμασταν τα αδιανόητα κέρδη των προηγούμενων δεκαετιών καπιταλιστικής ανάπτυξης και λεηλασίας. Σήμερα, που η παγκόσμια ύφεση της οικονομίας βαθαίνει και η πίτα συρρικνώνεται για τους όπου γης κεφαλαιοκράτες, η πολιτική και οικονομική κυριαρχία την ξαναμοιράζει με βάση την αρχή: ιδιωτικοποίηση των κερδών / κοινωνικοποίηση των ζημιών.

Εμείς, αλήθεια, τι κάνουμε; Μήπως ήρθε η ώρα να ξαναθέσουμε σοβαρά το ζήτημα της ανατροπής του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος (των αξιών, των θεσμών, των σχέσεων και των δομών του), στην προοπτική μιας αυτοοργανωμένης κοινωνίας ελευθερίας, ισότητας και αλληλοβοήθειας, χωρίς χειραγώγηση και αλλοτρίωση, ιεραρχία και διακρίσεις, εκμετάλλευση και υποταγή;

ΠΙΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΣΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ

Η περίφημη αναδιάρθρωση στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς για την «εξυγιάνσή» τους (!) αφορά σε:

- αυξήσεις 40% στα εισιτήρια και τις κάρτες
- απολύσεις, μετατάξεις, περαιτέρω μειώσεις μισθών για τους εργαζόμενους (μιλάμε για τους φοβερούς μισθούς των 1300 ευρώ πχ για τους οδηγούς λεωφορείων)
- συρρίκνωση του συγκοινωνιακού δικτύου, με ακύρωση γραμμών, μείωση δρομολογίων και σταμάτημα της μεταμεσονύχτιας λειτουργίας.

Την ίδια στιγμή στον ΟΣΕ καταργείται μεγάλο μέρος του δικτύου του και μάλιστα τεράστια τμήματα που φτιάχτηκαν την τελευταία δεκαετία. Πιο συγκεκριμένα, καταργούνται όλες οι γραμμές της Πελοποννήσου (πλην το προαστιακού που αυτή τη στιγμή φτάνει μέχρι το Κιάτο) και η γραμμή Θεσσαλονίκη-Φλώρινα ενώ σε όλα τα υπόλοιπα κομμάτια του δικτύου γίνονται εκτεταμένες περικοπές δρομολογίων.

Απώτερος στόχος αυτής της διαδικασίας είναι η πλήρης ιδιωτικοποίηση. Με εταιρείες ή κοινοπραξίες που θα αναλάβουν είτε τμήματα του συγκοινωνιακού δικτύου (πχ στα αστικά λεωφορεία) είτε ολόκληρους οργανισμούς (πχ τον ΟΣΕ). Το τι θα ακολουθήσει είναι γνωστό. Οι ιδιωτικές εταιρείες θα αυξήσουν ακόμα περισσότερο τα εισιτήρια και θα περιορίσουν ακόμα περισσότερο τις γραμμές που θα κριθούν ασύμφωρες από πλευράς κερδοφορίας είτε θα τις λειτουργούν με κρατικές επιδοτήσεις που τόσα χρόνια το κράτος αρνείται στους δημόσιους οργανισμούς μεταφορών.

Πόσο θράσος έχουν αλήθεια όλα αυτά τα λαμόγια, υπουργοί και βουλευτάδες μαζί με τα δημοσιογραφικά τους φερέφωνα,

όταν μιλούν στα κανάλια για τζαμπατζήδες και λαθρεπιβάτες, αναφερόμενοι σε όλους εκείνους και εκείνες που ανοίγουν τα διόδια ή περνούν χωρίς να πληρώσουν, σε όλους εκείνους και εκείνες που παρεμβαίνουν στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς μοιράζοντας κείμενα και μπλοκάροντας τα ακυρωτικά μηχανήματα ή επιβιβάζονται χωρίς να ακυρώσουν εισιτήριο;

Αυτοί που τεχνητά δημιούργησαν το «πρόβλημα βιωσιμότητας» των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς είναι οι ίδιες οι κυβερνήσεις που δεν έδωσαν ποτέ στους οργανισμούς συγκοινωνιών τα χρήματα που κρατούσαν από τους φόρους μας (κρατική επιδότηση του εισιτηρίου). Μαζί με τους προέδρους των οργανισμών και τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες, που το μόνο που κάνουν τόσα χρόνια είναι να ροκανίζουν παχυλούς μισθούς, να συμφωνούν σε κάθε κυβερνητική επιδίωξη, να αδιαφορούν για τις συγκοινωνίες και το επιβατικό κοινό και να ξεπουλάνε τους αγώνες των εργαζομένων.

Το ίδιο κόλπο με τα ασφαλιστικά ταμεία και τα δήθεν ελλείμματά τους. Το κράτος για χρόνια δεν κατέβαλλε το μερίδιο των εισφορών του φτάνοντας να χρωστάει 10 δις ευρώ προς τα ταμεία. Μερίδιο που το απέκτησε την τελευταία 20ετία αλαφραίνοντας τους εργοδότες (τριμερής χρηματοδότηση), βάζοντας και πάλι εμάς να το πληρώσουμε έμμεσα μέσω της φορολογίας, για να μην το καταβάλει τελικά. Μήπως μας δουλεύουν;

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ & ΟΛΕΣ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

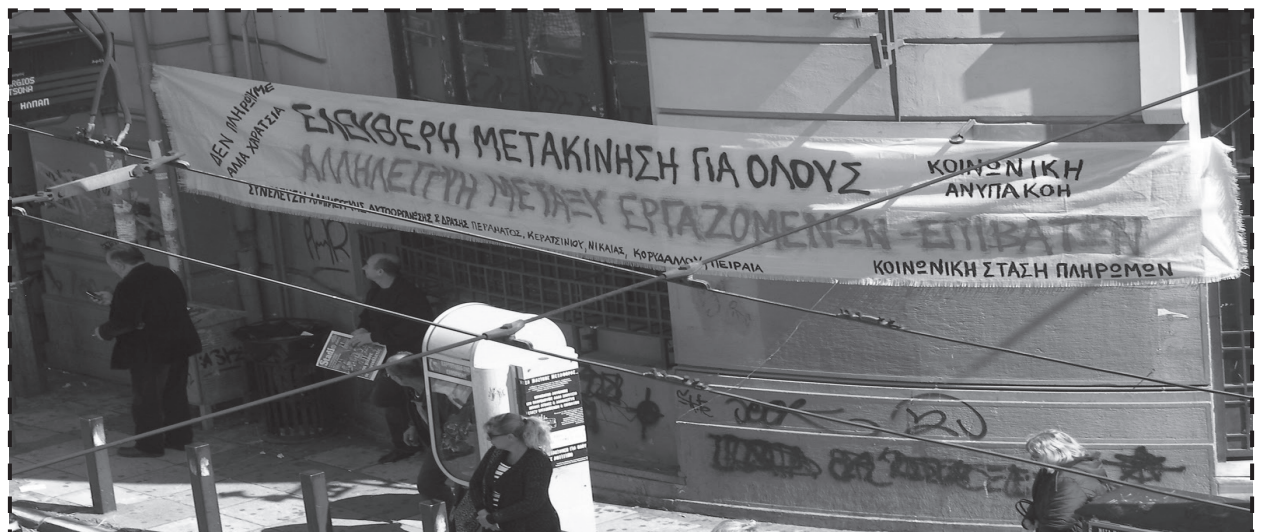
ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕΤΑΞΥ ΕΠΙΒΑΤΩΝ και ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η δική μας πρόταση απέναντι σε όλα αυτά είναι η ελεύθερη μετακίνηση για όλους και όλες χωρίς αντίτιμο. Και υπάρχουν πρακτικές που μπορούν να κάνουν αυτή την πρόταση εφικτή.

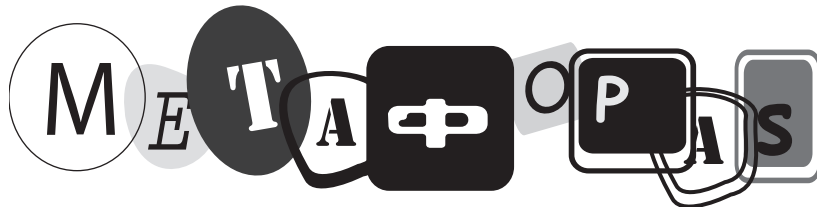
Πρώτο... σε περίπτωση που έχουμε ήδη ακυρώσει εισιτήριο το δίνουμε σε επόμενο επιβάτη. Η πρακτική της μεταβίβασης του εισιτηρίου σε επόμενο επιβάτη, που αναπτύχθηκε έντονα τα τελευταία 2 χρόνια μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008, ήρθε να κατασταλεί από μια φοβική εκστρατεία του κράτους και των οργανισμών συγκοινωνιών (κυρίως ΜΕΤΡΟ και ΗΣΑΠ) ότι δήθεν αυτή η πράξη είναι παράνομη και διώκεται ποινικά. Όμως αυτά είναι μπαρούφες. Το εισιτήριο ...συνέχεια στη σελ. 5

πανό μίας από τις παρεμβάσεις στον ηλεκτρικό σταθμό του Πειραιά

...συνέχεια από σελ. 4

δεν είναι προσωπικό (δεν έχει όνομα) και συνεπώς τίποτα παράνομο ή ποινικά κολάσιμο δεν υπάρχει. Αγνοούμε, λοιπόν, τις σειρήνες εξαπάτησης και εκφοβισμού μας και δίνουμε ο ένας στον άλλο το ήδη επικυρωμένο σε ισχύ εισιτήριο μας.

Δεύτερο... ακόμα καλύτερα δεν χτυπάμε καθόλου εισιτήριο. Εφόσον το κάνουμε μόνοι μας, έχουμε σκεφτεί σενάριο διαφυγής μας από τους ελεγκτές και επίκλησης της βοήθειας των υπόλοιπων επιβατών. Προτιμότερο, βέβαια, είναι να το κάνουμε όταν επιβιβάζομαστε μαζί με φίλους μας, γεγονός που μας δίνει τη βεβαιότητα ότι θα αντιμετωπίσουμε από κοινού και με επιτυχία το όποιο θέμα εμφανιστεί. Σε κάθε περίπτωση γνωρίζουμε ότι οι ελεγκτές δεν έχουν δικαίωμα να μας αιχμαλωτίσουν (να μας ακινητοποιήσουν ή να κλείσουν τις πόρτες) ούτε να μας οδηγήσουν σε αστυνομικό τμήμα. Επίσης, δεν μπορούν να μας κόψουν κλήση αν δεν τους δώσουμε τα στοιχεία μας (οι κλήσεις είναι προσωπικές-ονομαστικές). Οπότε διατηρούμε την ψυχραιμία μας, δεν ψαρώνουμε και

πράττουμε κατάλληλα.

Τρίτο... αχρηστεύουμε τα ακυρωτικά μηχανήματα, διευκολύνοντας την ελεύθερη μετακίνηση για όλους και όλες. Βάζουμε στη σχισμή των ακυρωτικών είτε κάποιο χρησιμοποιημένο εισιτήριο που στην άκρη έχει κόλλα στιγμής είτε μικρά κομματάκια χαρτιού ή πλαστικής κάρτας και τα σφηνώνουμε. Αν το κάνουμε αυτό πολλοί επιβάτες και συχνά (ακόμα και σε ένα μόνο ακυρωτικό τη φορά) τότε σύντομα μπορεί να μην υπάρχει (ειδικά στον ηλεκτρικό και στο μετρό) ακυρωτικό μηχανήματα που να λειτουργεί.

Τέταρτο... αποτρέπουμε ομαδικά τους ελεγκτές-κεφαλοκυνηγούς από το να κόψουν πρόστιμα. Οι ελεγκτές κάθε φορά είναι 2-3, εμείς δεκάδες. Συγκεντρωνόμαστε γύρω από εκείνον ή εκείνους που δεν έχουν ακυρώσει εισιτήριο, τους υπερασπιζόμαστε, γιουχαλούμε τους ελεγκτές και τους αναγκάζουμε να φύγουν. Είναι καλό να έχουμε υπόψη μας ότι οι ελεγκτές σε όλα τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς τσεπώνουν το 50% από τις κλήσεις που κόβουν. Στην ΕΘΕΛ είναι οδηγοί που

έχουν κάνει αίτηση και τους έχει δοθεί μπλοκάκι με κλήσεις ώστε έξω από τη βάρδια τους να «συμπληρώνουν το εισόδημά τους» εις βάρος μας. Στο ΜΕΤΡΟ υπάρχει ειδικό σώμα ελεγκτών αλλά τώρα τελευταία για την ενίσχυση των ελέγχων έχει δοθεί η δυνατότητα και στους οδηγούς των συρμών να συμμετέχουν σε ομάδες ελέγχου εισιτηρίων.

Επόμενη στάση αυτού του λεωφορείου, συρμού, τρην ή τρένου... η στάση πληρωμών

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΠΛΗΡΩΜΩΝ

σε εισιτήρια, διόδια, νοσοκομεία, λογαριασμούς ΔΕΚΟ, πιστωτικές κάρτες, τραπεζικά δάνεια, εφορία

ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ – ΑΓΩΝΑ

στις γειτονιές, στους εργασιακούς και εκπαιδευτικούς χώρους, παντού

Φλεβάρης 2011

συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και δράσης
Περάματος, Κερατσινίου, Νίκαιας, Κορυδαλλού, Πειραιά

ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ...

αυξήσεις στα εισιτήρια και τις κάρτες, απολύσεις, μετατάξεις, μειώσεις μισθών για τους εργαζόμενους, συρρίκνωση του συγκοινωνιακού δικτύου, τελικός στόχος η ιδιωτικοποίηση

**ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ
ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ΑΛΛΑ ΧΑΡΑΤΣΙΑ
ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΜΕΤΑΞΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ & ΕΠΙΒΑΤΩΝ**

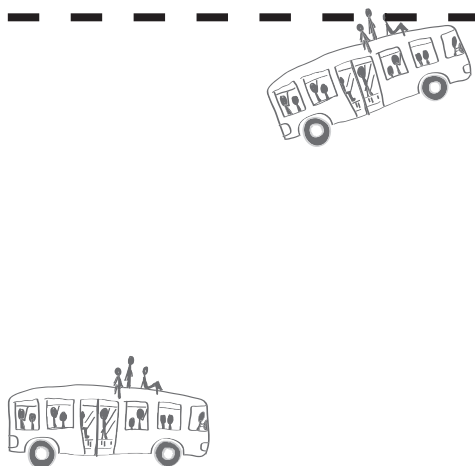
δίνουμε το ήδη ακυρωμένο εισιτήριο σε επόμενο επιβάτη ή ακόμα καλύτερα δεν χτυπάμε καθόλου εισιτήριο/ αποτρέπουμε ομαδικά τους ελεγκτές-κεφαλοκυνηγούς από το να κόψουν πρόστιμα/ ακυρώσουμε τα ακυρωτικά μηχανήματα

**ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΑΒΒΑΤΟ 19/3, 11:00
ΣΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ ΠΕΙΡΑΙΑ**

Επόμενες συνελεύσεις 17 και 31 Μαρτίου, 20.00 στο Ρεσάλτο, Ερμού 9, Κερατσίνι

**ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ**

Συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και δράσης
Περάματος, Κερατσινίου, Νίκαιας, Κορυδαλλού, Πειραιά

Ενημερωτικό σχόλιο για τις παρεμβάσεις:

Τους τελευταίους μήνες η «συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και δράσης» πραγματοποίησε σειρά παρεμβάσεων για την ελεύθερη μετακίνηση στα μέσα μαζικής μεταφοράς, τόσο σε λεωφορεία των περιόχων μας όσο κυρίως στον ηλεκτρικό του Πειραιά.

Στις συγκεκριμένες παρεμβάσεις, διάρκειας 1 ώρας κάθε φορά, αχρηστεύονταν τα ακυρωτικά μηχανήματα, κολλιόντουσαν σχετικά αυτοκόλλητα, μοιράζονταν εκατοντάδες κείμενα και κρεμιόντουσαν πανό. Σε μία περίπτωση, στον ηλεκτρικό του Πειραιά, η παρέμβαση ήταν καλεσμένη, διήρκησε 2 ώρες και υπήρχε πέραν των υπολοίπων μικροφωνική εγκατάσταση για ανάγνωση κειμένων και μουσική. Σε πολλές περιπτώσεις, οι δράσεις αυτές (σε σταθμούς ΗΣΑΠ και

ΜΕΤΡΟ) ήταν σε συντονισμό με αντίστοιχες αυτοοργανωμένες και ακηδεμόνευτες συνελεύσεις γειτονιάς από άλλες περιοχές και κατέληγαν σε συνάντηση όλων μαζί και κοινή παρέμβαση σε κάποιον κεντρικό σταθμό, όπως της Αττικής, των Προπυλαίων και του Μοναστηρακίου.

Παρά την καθεστωτική προπαγάνδα (περί «τζαμπατζήδων») και τρομοκρατία (με τα νέα σώματα ελεγκτών), οι δράσεις κοινωνικής ανυπακοής για την ελεύθερη μετακίνηση στα μέσα μαζικής μεταφοράς θα συνεχιστούν την ίδια στιγμή που η κοινωνική στάση πληρωμών διευρύνεται μετά τα διόδια και τις συγκοινωνίες και στον τομέα των νοσοκομείων για την ελεύθερη πρόσβαση όλων χωρίς αντίτιμο και αποκλεισμούς στις εφημερίες, τις εξετάσεις και τα εξωτερικά ιατρεία.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΠΛΗΡΩΜΩΝ!

λογαριασμών ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΕΥΔΑΠ, εισιτηρίων ΕΘΕΛ, ΗΣΑΠ, ΜΕΤΡΟ, φόρων και τελών, δανείων και καρτών

**ΑΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΤΗ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΥΝΑΣ**

στην υποτίμηση των μισθών, των συντάξεων, των αποζημιώσεων, στην κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και στις μαζικές απολύσεις, στην αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και των φορολογικών χαρακτήρων

**ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΑΝΟΙΧΤΕΣ, ΑΚΗΔΕΜΟΝΕΥΤΕΣ ΚΑΙ
ΑΝΤΙ-ΙΕΡΑΡΧΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ**

σε γειτονιές, χώρους εργασίας, σχολεία, πανεπιστήμια, παντού, που θα επικοινωνούν και θα συντονίζονται οριζόντια μεταξύ τους χωρίς ηγέτες, καθοδηγητές και «ειδικούς»

**ΣΥΓΚΡΟΤΟΥΜΕ ΔΙΚΤΥΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ**

με τη συλλογική αποτροπή εξώσεων και της διακοπής συνδέσεων ρεύματος και νερού

με χαριστικά παζάρια ρούχων, παπουτσιών, παιχνιδιών κλπ

με συλλογικά γεύματα στα οποία ο καθένας φέρνει ότι μπορεί και όλοι/όλες μαζί συν-τροφιάζουμε

με την επανοικειοποίηση-κατάληψη άδειων κτιρίων δημοτικών - κρατικών - εκκλησιαστικών για την κάλυψη στεγαστικών και κοινωνικών αναγκών

με υπεράσπιση και αλληλοϋποστήριξη των εγχειρημάτων μας απέναντι στην προπαγάνδα του καθεστώτος, τη συκοφάντηση των media, τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις του αστυνομικού στρατού κατοχής

ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

με απεργίες, πορείες, συγκρούσεις και καταλήψεις εργασιακών χώρων, κρατικών κτιρίων, σχολείων και σχολών, μακριά από τη χειραγώγηση κομμάτων, ΜΜΕ και εργατοπατέρων

ΚΑΙ ΠΕΡΝΑΜΕ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

ενάντια στη λεηλασία και την υποδούλωση της ζωής μας από την εγχώρα και υπερεθνική πολιτική και οικονομική εξουσία και στο εξοντωτικό μέλλον που μας έχουν προδιαγράψει: περισσότερη φτώχεια (υλική, συναισθηματική, διανοητική), ανθρόπινα ερείπια, φοβικά σύνδρομα και καταστολή

**ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ**

για την απόσυρση όλων των αντι-κοινωνικών μέτρων

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ

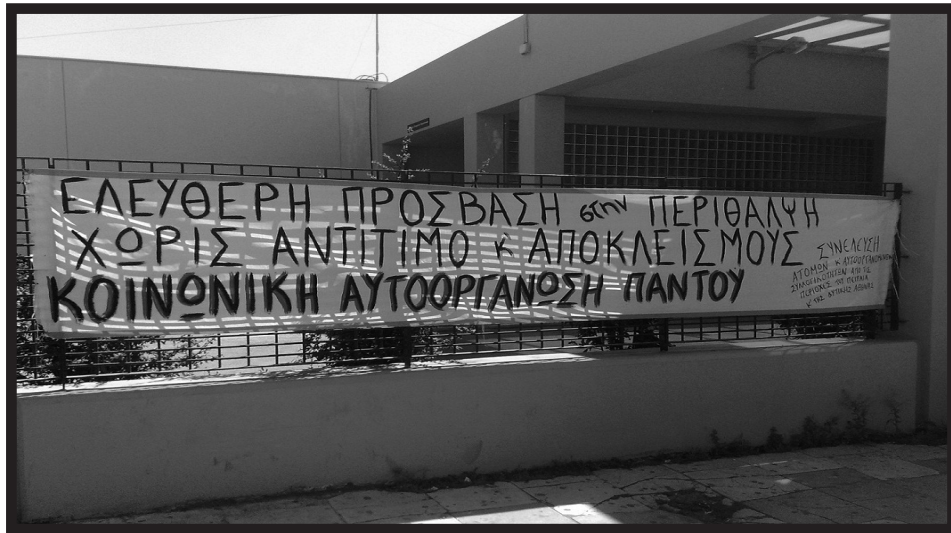
απέναντι στην κρατική-καπιταλιστική βαρβαρότητα, για τον συνολικό μετασχηματισμό των κοινωνικών σχέσεων, για την κατάργηση της ιεραρχίας, της εκμετάλλευσης, της υποταγής, της αλλοτρίωσης, των διακρίσεων και των πλαστών διαχωρισμών, για έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης, για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση

ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

επόμενη στάση: στάση πληρωμών

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ & ΟΛΕΣ ΣΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΕΣ, ΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΙΑΤΡΕΙΑ, ΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΠΑΝΤΟΥ

Το Εθνικό Σύστημα Υγείας (Ε.Σ.Υ.) «νοσεί» λένε οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι μαζί με τα στελέχη της τρόικας. Και προωθούν άλλη μια «θεραπεία-σοκ», από αυτές στις οποίες ειδικεύονται, με πρόσχημα τη «γιατρεία» του.

Αυτό, όμως, το γνωρίζουμε εμείς πολύ καλύτερα: 2 μήνες μετά τα ραντεβού για γιατρό ή για εξετάσεις στο ΙΚΑ, ατέλειωτες ουρές και ταλαιπωρία στις εφημερίες των νοσοκομείων, η «απαραίτητη» γνωριμία και το γνωστό φακελάκι για εξειδικευμένες εξετάσεις και χειρουργικές επεμβάσεις.

Αυτό που ίσως δεν έχουμε συνειδητοποιήσει είναι ότι μετά την «επέμβαση» των «θεραπευτών» των κρατικών επιτελείων και των υπερεθνικών ελίτ οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας, η κατάσταση θα θυμίζει τη γνωστή ατάκα: η εγχείρηση πέτυχε, ο ασθενής απεβίωσε.

Τα ραντεβού στο ΙΚΑ θα μακραίνουν όλο και περισσότερο. Η ανεπάρκεια των κέντρων υγείας θα γίνει προφανέστερη. Οι ήδη τεράστιες ελλείψεις σε υποδομές, κρεβάτια, ιατρικά μηχανήματα, ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό αλλά και απαραίτητα υλικά -όπως γάντια, γάζες, βαμβάκι κλπ- στα νοσοκομεία θα διογκωθούν. Οι ουρές αναμονής στις εφημερίες και τα εξωτερικά ιατρεία θα μεγαλώσουν. Κάθε νοσοκομείο θα θεωρείται αυτοτελής οργανισμός που θα πρέπει να κατορθώνει τη «βιωσιμότητά»

του με κριτήρια ιδιωτικού management, με αποτέλεσμα όσα νοσοκομεία δεν κριθούν «βιώσιμα» να καταργηθούν ή να συγχωνευτούν. Τα εισιτήρια στις εφημερίες και τα εξωτερικά ιατρεία θα αυξηθούν ακόμα περισσότερο. Τα υπέρογκα χαράτσια για ιατρικές εξετάσεις και νοσήλια για τους ανασφάλιστους (τους άνεργους, τους φτωχούς, τους αποκλεισμένους, ντόπιους και μετανάστες) θα οδηγήσουν μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού σε αποκλεισμό από τις υπηρεσίες υγείας. Ο εξαιρετικά κερδοφόρος ιδιωτικός τομέας ασφάλισης-περίθαλψης-ιατρικών εξετάσεων-νοσηλείας θα διογκωθεί ακόμα περισσότερο στον αντίποδα της συρρίκνωσης του κρατικά ελεγχόμενου συστήματος υγείας. Ετσι, όλα αυτά τα οποία μέσω της φορολογίας μας και των ασφαλιστικών μας εισφορών τα έχουμε πληρώσει εκατό φορές θα καλεστούμε να τα ξαναπληρώσουμε είτε στη δημόσια είτε στην ιδιωτική τους εκδοχή. Με τις υγείες μας.

Όσο για το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό, θα καλεστούν να εργαστούν σε ολόένα εντατικότερες συνθήκες, με χαμηλότερους μισθούς και μεγαλύτερη εργασιακή επισφάλεια. Δε μιλάμε, βέβαια, για τους φακελάκηδες ή για εκείνους τους γιατρούς που σε καλούν στο ιδιωτικό τους ιατρείο για να σε «εξετάσουν με περισσότερη ησυχία και αφοσίωση» ούτε για τους χειρουργούς με τις μεγάλες τσέπες.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΙΕΤΑΙ ΜΕ ΠΑΥΣΙΠΟΝΑ ΝΑ ΔΙΑΦΩΣΟΥΜΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ

Η «θεραπεία» του συστήματος υγείας έρχεται σε συνέχεια της ξεθεμελίωσης του ασφαλιστικού συστήματος και των εργασιακών σχέσεων, των μειώσεων στους μισθούς και στις συντάξεις, της αύξησης του ΦΠΑ και όλων των έμμεσων φόρων, των ανατιμήσεων σε όλα τα βασικά είδη διαβίωσης, στους λογαριασμούς των ΔΕΚΟ, στα εισιτήρια και τις κάρτες στις συγκοινωνίες. Έρχεται σε παραλληλία με τις καταργήσεις-συγχωνεύσεις σχολείων, τον εκτροχιασμό της ανεργίας, την εγκαθίδρυση στην πόλη ενός αστυνομικού στρατού κατοχής σε μια προετοιμασία του καθεστώτος για ενδεχόμενη κοινωνική έκρηξη.

Τα μνημόνια κοινωνικής υποδούλωσης και λεηλασίας ήρθαν για να μείνουν. Η εκμετάλλευση βαθιάει, οι κοινωνικοί αποκλεισμοί διευρύνονται, η μιντιακή προπαγάνδα οργανώνει, η κρατική καταστολή οξύνεται. Μέσα από το κουρέλιασμα του «κοινωνικού συμβολαίου των προηγούμενων δεκαετιών, η περιβόητη «κοινωνική συνοχή» επαναδιατυπώνεται πλέον με όρους πολεμικού ανακωχήματος.

Στον αντίποδα της ολομέτωπης επίθεσης που δεχόμαστε, ένα νέο κοινωνικό ρεύμα αντίστασης αναπτύσσεται, που θέτει το ζήτημα της κοινωνικής στάσης πληρωμών: στα δίδαχα, στα εισιτήρια των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς, στις εφημερίες, τις εξετάσεις, τα εξωτερικά ιατρεία των νοσοκομείων και προοπτικά στους λογαριασμούς των ΔΕΚΟ (ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ κλπ) ακόμα και στην εφορία. Αγώνας που διασταυρώνεται με τις αυτοοργανωμένες και ακηδεμόνευτες συνελεύσεις γειτονιάς, με τα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και καταλήψεις, με τα σωματεία βάσης στους χώρους δουλειάς, τις απεργίες, τις διαδηλώσεις, τις πολύμορφες κοινωνικές παρεμβάσεις και κινητοποιήσεις, τις συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, την ατομική και συλλογική αμφισβήτηση. Δεν τους χρωστάμε τίποτα, αυτοί μας χρωστάνε τα πάντα: οι πολιτικοί και οι εργατο-

πατέρες λακέδες τους, τα κόμματα και οι γραφειοκρατίες τους, τα αφεντικά και τα τσιράκια τους. Δεν ζητάμε πίσω απλώς τα κλεμμένα αλλά διεκδικούμε πίσω ολόκληρη την κλεμμένη μας ζωή.

Σχετικά με τις παρεμβάσεις στα νοσοκομεία για ελεύθερη πρόσβαση όλων ανεξαιρέτως στις παροχές περίθαλψης, δε σημαίνει ότι ταυτόχρονα στηρίζουν ένα πεθαμένο και εξαχρειωμένο (λειτουργικά και κοινωνικά) «δημόσιο σύστημα υγείας» ή ότι προσδοκούν μια αναγέννηση του ΕΣΥ. Το σημείο εκκίνησης μιας βασικής κοινωνικής ανάγκης -όπως είναι το ζήτημα της περίθαλψης- πρέπει να απλώσει σε μια συνολικότερη κοινωνική απόπειρα αυτοκαθορισμού. Τη στιγμή που ο «παλιός κόσμος» καταρρέει -κλυδωνιζόμενος από την εσωτερική του χρεοκοπία- όχι για να χτιστεί ένας «θαυμαστός καινούργιος κόσμος» αλλά ένα περίφρακτο φρούριο, είναι και η στιγμή που οι κοινωνικές πρακτικές ανυπακοής πρέπει να οξύνουν τα εργαλεία τους, τους τρόπους τους, τις απαντήσεις και τις επιθέσεις τους, χωρίς ψευδοαισθήσεις, αυταπάτες και νοσταλγία για τον «παλιό κόσμο» που χάθηκε. Ενα ανοιχτό πεδίο αγώνα χωρίς άλλα προαπαιτούμενα και χωρίς «φωτισμένες πρωτοπορίες» ή «έτοιμες λύσεις» αλλά με πυξίδα τον κοινωνικό αυτοκαθορισμό, την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση, τη ρήξη.

Ας προχωρήσουμε, λοιπόν, ολόένα περισσότεροι και περισσότερες, ολόένα πιο συλλογικά, οργανωμένα και συντονισμένα, σε γενικευμένη κοινωνική ανυπακοή και σύγκρουση με τις επιταγές της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας. Ας περάσουμε από την γκρίνια, την εξατομίκευση, τον φόβο και τις αμυντικές λογικές, στην κοινωνική και ταξική αντεπίθεση, για μια αυτοοργανωμένη κοινωνία ελευθερίας, ισότητας, αλληλοβοήθειας, χωρίς εκμετάλλευση και υποταγή, χωρίς κράτος και κεφάλαιο, χωρίς αφέντες και δούλους, χωρίς εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους.

Συνέλευση ατόμων και αυτοοργανωμένων συλλογικοτήτων από Πέραμα, Κερασίνη, Νίκαια, Κορυδαλλή, Πειραιά, Αιγάλεω, Ίλιον, γιατρών από το Κρατικό Νίκαιας και άλλα νοσοκομεία των περιοχών μας και της «συνέλευσης για την υγεία»

ενημερωτικό σχόλιο
σχετικά με την παρέμβαση
στο νοσοκομείο της Νίκαιας

Το πρωί του Σαββάτου 9 Απρίλη, ημέρα γενικής εφημερίας του νοσοκομείου της Νίκαιας, περισσότεροι από 60 άνθρωποι από μία συνέλευση ατόμων και αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων από τις περιοχές του Πειραιά και της δυτικής Αθήνας μαζί με γιατρούς από τη «συνέλευση για την υγεία», πραγματοποιήσαμε πολύωρη παρέμβαση (από τις 12:00 μέχρι τις 15:30) για την ελεύθερη πρόσβαση όλων χωρίς αντίτιμο και αποκλεισμούς στις εφημερίες, τα εξωτερικά ιατρεία και τις εξετάσεις των νοσοκομείων.

Κατά τη διάρκεια της παρέμβασης μπλοκάριστηκαν τα ταμεία έκδοσης εισιτηρίου για

τα έκτακτα περιστατικά και για τις εξετάσεις στα εργαστήρια του νοσοκομείου (ακτινολογικό, μικροβιολογικό κλπ). Παράλληλα ενημερώθηκαν οι γιατροί και το προσωπικό των εργαστηρίων να δέχονται τους ασθενείς χωρίς παραστατικά πληρωμής για την είσοδό τους στις αίθουσες έκτακτων περιστατικών και για τις εξετάσεις.

Στα ταμεία αναρτήθηκε σχετικό χαρτοπανό, στην είσοδο των έκτακτων περιστατικών και στην Πέτρου Ράλλη κρεμάστηκαν πανό που αναφέρονταν στον χαρακτήρα της παρέμβασης και μοιράστηκαν 3000 κείμενα στους «επισκέπτες» της εφημερίας και στους συ-

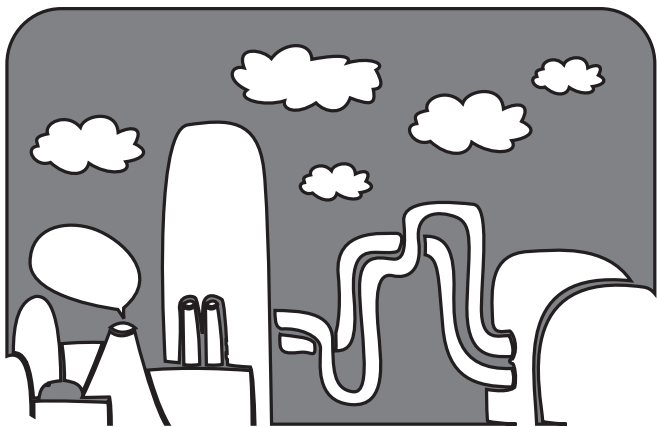
νοδούς τους, στους γιατρούς και στο νοσηλευτικό προσωπικό, στους θαλάμους ασθενών, στους συγγενείς και στους φίλους τους, στους διερχόμενους περαστικούς και επιβάτες λεωφορείων, στα αυτοκίνητα που περνούσαν μπροστά από το νοσοκομείο και στην παρακείμενη λαϊκή που απλώνεται από την «παιδική στέγη» μέχρι το «περιβόλακι» της Νίκαιας.

Σε συνέχεια των δράσεων για ελεύθερη μετακίνηση στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, οι παρεμβάσεις κοινωνικής αντίστασης και αλληλεγγύης στα νοσοκομεία των περιοχών μας θα συνεχιστούν.

Οταν πριν από μερικά χρόνια μάθαμε ότι επαναφέρθηκε στο προσκήνιο το σχέδιο ανάπλασης του Πειραιά και των γύρω περιοχών, κάποιοι τρόμαξαν, κάποιοι αδιαφόρησαν, κάποιοι άρχισαν να τρίβουν τα χέρια τους με την ελπίδα να κερδίσουν ένα κομμάτι της πίτας και κάποιοι εναντιώθηκαν τονίζοντας πως πρόκειται για περαιτέρω υποβάθμιση της ζωής των κατοίκων. Τότε, οι διαφημιστικές ρεκλάμες του μεγαλόπνοου αυτού σχεδίου αναβόσβηναν λέγοντας πως «ο Πειραιάς θα γίνει σύγχρονο ναυτιλιακό city», πως «οι κάτοικοι της Δραπετσώνας και του Κερατσινίου θα έχουν πρόσβαση στη θάλασσα», πως «θα γεμίσει ο τόπος πράσινο», πως «θα υπάρξουν νέες θέσεις εργασίας» και πως, εν τέλει, «τόσο για τους κάτοικους του Πειραιά όσο και γι' αυτούς των παρακείμενων δήμων θα βελτιωθεί η ποιότητα ζωής, μιας και το πλάνο δίνει συνολικά απαντήσεις στα μεγαλύτερα προβλήματα των περιοχών». Εν τω μεταξύ, αν και είχαν κατατεθεί μία σειρά έργων «ανάπλασης», αυτό που επικράτησε ως τίτλος τόσο από τον ΟΛΠ και την κυβέρνηση όσο και από τους διάφορους ειδικούς (πολεοδόμους, αρχιτέκτονες,...) ήταν αυτό της «ανάπλασης των λιπασμάτων της Δραπετσώνας». Πλάνο που προς το παρόν φαίνεται να έχει μπει σε καθεστώς αναστολής, σε αντίθεση με τα υπόλοιπα που είτε έχουν ήδη υλοποιηθεί ή έχουν ξεκινήσει, είτε έχουν προκηρυχθεί διαγωνισμοί. Έργα που κινούνται στον προσανατολισμό ελλιμενισμού κρουαζιερόπλοιων, δημιουργίας ελικοδρομίου, monorail, κατασκευής πεντάστερων ξενοδοχείων και φυσικά επέκτασης χώρων για τους ΣΕΜΠΟ. Με άλλα λόγια, έργα που στόχο έχουν την ανάπλαση του λιμανιού του Πειραιά και που αφορούν αποκλειστικά και μόνο την ταχύτατη, εύρυθμη μεταφορά των εμπορευμάτων –είτε αυτά ονομάζονται τουρίστες είτε προϊόντα.

Έχει σημασία να δούμε, έστω και εκ του αποτελέσματος, δύο από τα έργα που έχουν υλοποιηθεί -την επέκταση του σταθμού εμπορευματοκιβωτίων και την εκχώρησή τους στην πολυεθνική Cosco, καθώς και τον «περιφερειακό δρόμο» στη Δραπετσώνα- όχι μόνο για να αντιληφθούμε αν και κατά πόσο έχουν προκαλέσει «ανάβαθμιση» της ζωής των κατοίκων, αλλά κυρίως για να συνειδητοποιήσουμε τι μέλλει γενέσθαι...

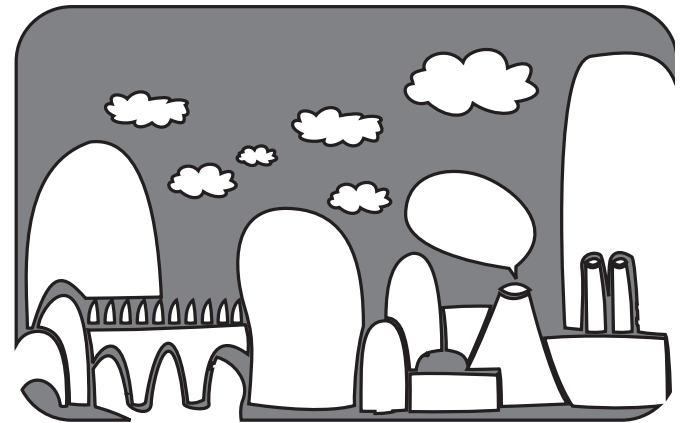

Με μια πρώτη ματιά, δύσκολα θα μπορούσε κάποιος να αμφισβητήσει ότι η κατασκευή αυτού του δρόμου μείωσε το μπουτιλιάρισμα στον περιφερειακό δρόμο του Σχιστού, όπως και τη διέλευση νταλικών και κοντέινερ μέσα από τις περιοχές. Η αλήθεια να λέγεται... Αυτό όμως που επίσης δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει είναι πως αυτός ο δρόμος κυριολεκτικά περιφράσσει με τσιμεντένιο τείχος το Κερατσίνι και τη Δραπετσώνα από το ύψος της ιχθυόσκαλας μέχρι τον Αϊ-Διονύση περιμετρικά. Το αποτέλεσμα αυτού του «οδικού τείχους» είναι καταρχήν ο καθολικός αποκλεισμός των κατοίκων από τη θάλασσα, αλλά όπως είπε και ο Ανωμερίτης «στο εμπορικό λιμάνι δεν υπάρχει παραλία, υπάρχει επί 50 χρόνια θεσμοθετημένη "λιμενική ζώνη"» (το εμπορικό λιμάνι συμπεριλαμβάνει και τις ακτές Κερατσινίου, Δραπετσώνας). Η πρόσβαση προς τη θάλασσα (μάλλον όλοι έχουμε επισκεφθεί το παλιό λιμανάκι κάποιο καλοκαιρινό βράδυ) έχει μετατραπεί σε adventure game ηλεκτρονικού υπολογιστή και στην πιθανότητα επιτυχούς έκβασης το τρόπαιο είναι πρόσβαση στη θάλασσα με ηχητικό ντεκόρ κάτι ανάλογο των αγώνων ταχύτητας,

μιας και η μεταφορά εμπορευμάτων δεν σταματά ποτέ. Ενα δεύτερο σημείο αυτού του «οδικού τείχους» είναι η περαιτέρω τσιμεντοποίηση –μιας ήδη βεβαρημένης περιοχής εξαιτίας των διαφόρων εργοστασίων (ενεργών ή ανενεργών)- αλλά και η καταστροφή εκατοντάδων τετραγωνικών λόγω των τούνελ και των διάφορων γεφυρών σύνδεσης με τις περιοχές. Με μία προσεκτικότερη ματιά, μπορούμε επίσης να διαπιστώσουμε ότι ο συνδυασμός της επέκτασης των ΣΕΜΠΟ και της εκχώρησής τους στην Cosco με αυτόν τον δρόμο έχει αυξήσει τη διέλευση βαριών οχημάτων κατά ασύλληπτα ποσοστά και για το μέλλον προβλέπεται ακόμη μεγαλύτερη. Η αλήθεια είναι πως η συνέπεια αυτής της αύξησης στην καθημερινότητά μας δεν φαίνεται με γυμνό μάτι. Μεσοπρόθεσμα όμως; Το αναπνευστικό μας σύστημα, το λιγότερο, θα την δεχθεί με επιβαρυντικούς όρους (μάλιστα εκτός των ατμοσφαιρικών ρύπων υπάρχουν οι ηχητικοί, όπως και άλλοι ρύποι, ίσως ακόμα πιο επικίνδυνοι, εξαιτίας των αναπόφευκτων οδικών ατυχημάτων -δες ανατροπές οχημάτων που μεταφέρουν π.χ. πετρελαιοειδή).

περιφερειακός δρόμος της Δραπετσώνας

Η επέλαση των βαρβάρων στις περιοχές μας έχει ήδη ξεκινήσει...

επέκταση των ΣΕΜΠΟ και εκχώρηση στην cosco

Η επέκταση των ΣΕΜΠΟ (Σταθμοί Εμπορευματοκιβωτίων) έχει σημάνει τρομακτική αύξηση των κοντέινερ και άρα των φορτηγών και άρα των τεράστιων γερανών που δεν θα λέγαμε ότι συνάδει με έργο κάποιας περιβαλλοντικής ευαισθησίας ή έστω καλλωπισμού του τοπίου. Για τα επιχειρήματα, δε, υπέρσπισης της Cosco ή γενικότερα της επέκτασης των ΣΕΜΠΟ που αφορούν στην αντιμετώπιση της ανεργίας στις περιοχές, αρκεί η ερώτηση «πόσους αλήθεια ξέρουμε που προσλήφθηκαν στην Cosco;». Αλλά και για τους λίγους «τυχερούς», αρκούν τόσο τα δεκάδες, πλέον σήμερα, εργατικά ατυχήματα (με τραγικότερο αυτό του Μαΐου το 2010), όσο και αναφορές σχετικά με τους όρους της σύμβασης που είδαν το φως της δημοσιότητας, για να αντιληφθούμε πως η λύση της ανεργίας σήμερα δεν είναι τίποτε περισσότερο από επισφαλής εργασία με οποιοδήποτε κόστος.

Συγκεκριμένα, οι όροι των εργασιακών συμβάσεων στην Cosco,

μεταξύ άλλων είναι:

1. η δυνατότητα της εταιρίας να μετακινεί εργαζομένους χωρίς προηγουμένως να έχει εξασφαλίσει τη σύμφωνη γνώμη τους,
2. η πρόβλεψη ότι η υπέρβαση του ωραρίου λογίζεται ως οικειοθελής προσφορά, εκτός αν υπάρχει γραπτή εντολή διευθυντή,
3. ο ορισμός της ημερήσιας αμοιβής σε 40 ευρώ την ημέρα συμπεριλαμβανομένων των επιδομάτων και των πρόσθετων αμοιβών για νυχτερινή εργασία, αργίες, υπερεργασία, εκτός έδρας καθώς και όλων των κρατήσεων, εισφορών, φόρων, τελών κλπ,
4. η πληρωμή των εργαζομένων την τελευταία ημέρα του μήνα παρά το ότι έχουν ημερομίσθιο,
5. το δικαίωμα καταγγελίας της σύμβασης εργασίας από την εταιρία (δηλ. απόλυση) αν παραβιαστεί έστω και ένας όρος της σύμβασης,
6. η δυνατότητα της εταιρίας να ελέγχει με δικό της γιατρό τον εργαζόμενο σε περίπτωση ασθένειας. Συνολικά η σύμβαση με τους όρους που εμπεριέχει εξαναγκάζει σε «όρκο υποταγής» τους εργαζόμενους έναντι της εταιρείας.

και έπεται συνέχεια...

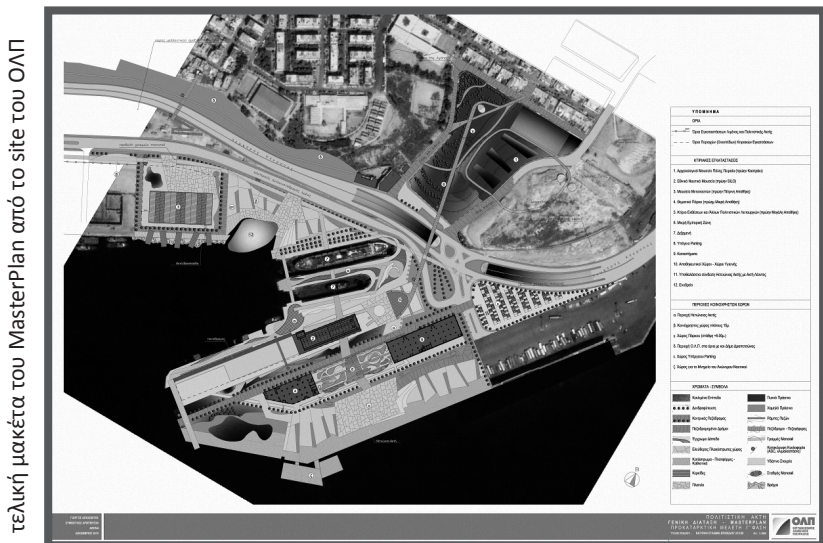
και έπεται συνέχεια...

...στη σελ. 8

...συνέχεια από σελ. 7

Τον Δεκέμβριο του 2010, έγινε η επίσημη παρουσίαση από τον Γιώργο Ανωμερίτη (πρόεδρο του ΟΛΠ) του MasterPlan. Αυτός ο τίτλος έρχεται να προστεθεί στους διάφορους άλλους βαρυσήμαντους, όπως «ecoport» (οικολογικό λιμάνι, sic!) ή «ναυτιλιακό city». Στόχος του MasterPlan είναι «η διαμόρφωση Πολιτιστικής Ακτής με τη δημιουργία ενός συγκροτήματος γειτονιάς μουσείων και ενός πνεύμονα παιδείας, τέχνης και αναψυχής», ή με τα λόγια του προέδρου «**το επενδυτικό πρόγραμμα του ΟΛΠ Α.Ε., δαπάνης 1 δις Ευρώ [...] είναι εστιασμένο στον Τουρισμό, τον Πολιτισμό και τις υποδομές ποιοτικής εξυπηρέτησης πλοίων και επιβατών**» (τα έντονα γράμματα επιλέχθηκαν για την ειλικρινή του τοποθέτηση πως τελικά δεν αφορά τους κατοίκους των περιοχών). Οι περιοχές που θα καταστραφούν για να αναδημιουργηθούν στη συνέχεια με αποτέλεσμα όχι μόνο τον αποκλεισμό των κατοίκων αλλά ουσιαστικά την υποβάθμιση της ζωής τους είναι:

- Το βασικό τμήμα της Ηετιώνειας Ακτής που περιβάλλει τα κτίρια των αποθηκών, το κτίριο του Silo και τις δύο δεξαμενές, και ολόκληρη την Ηετιώνειας Ακτή, συμπεριλαμβανομένου του χώρου ελλιμενισμού νοτιοανατολικά στην τελική φάση

τελική μακέτα του MasterPlan από το site του ΟΛΠ

- Τον σημερινό υπαίθριο χώρο στάθμευσης αυτοκινήτων δυτικά της εισόδου στις λιμενικές εγκαταστάσεις και νότια της Λ. Κέκροπος
- Εκταση περιβάλλοντος χώρου γύρω από την Πέτρινη Αποθήκη
- Όλη την έκταση των εγκαταστάσεων της περιοχής Καστράκι
- Η περιοχή που καταλαμβάνει η Πυροσβεστική Υπηρεσία
- Η περιοχή βόρεια και κατά μήκος της Λ. Κέκροπος
- Η περιοχή του πρώην ΟΛΠ και ΟΣΕ μέχρι τον Άγιο Διονύσιο και φυσικά το ήδη υπάρχον πάρκο Δραπετσώνας
- Η Ακτή Βασιλειάδη

Μεταξύ άλλων μας πληροφορεί το MasterPlan πως ό,τι κτίριο υπάρχει μέσα σε αυτήν την περιοχή και δεν χρησιμοποιείται παραμένει ως έχει και αποκτά νέες χρήσεις (π.χ. μουσεία και ενυδρεία), ενώ ο περίγυρος των κτιρίων θα αποκτήσει εμπορική δραστηριότητα (δηλαδή μαγαζιά). Θα δημιουργηθεί διώροφο υπόγειο πάρκινγκ στην περιοχή καστράκι για 500 τουλάχιστον αυτοκίνητα (από τότε η Δραπετσώνα απέκτησε πρόβλημα στάθμευσης, δεν το γνωρίζουμε). Οι περιοχές που δεν έχουν κάποια κτίσματα θα ενωθούν για να φτιαχτεί ένα Θεματικό Πάρκο (κάθε συνειρμός που το προσομοιάζει με πάρκο δέντρων ας ξεχαστεί). Οι δε συνδέσεις θα γίνουν με αερογέφυρες και πεζογέφυρες για να μην μείνει τίποτα ελεύθερο και αναξιοποίητο. Το πάρκο στη Δραπετσώνα θα μεγαλώσει λίγο πάνω από το υπαίθριο πάρκινγκ για να αποκτήσει καφετέριες και υδάτινες κατασκευές. Ενώ ο γνωστός μας φάρος με τον παλιό ταινιόδρομο, μέρος παραδοσιακό στις περιοχές για συναντήσεις, θα καταστραφεί ώστε να μπορούν οι τουρίστες να πίνουν τον καφέ τους ανενόχλητοι βλέποντας το λιμάνι. Σημαντικό να ειπωθεί πως για τα περισσότερα από αυτά τα έργα έχουν ήδη προκηρυχθεί διαγωνισμοί, πέραν κάποιων άλλων εξίσου μεγάλων έργων του ΟΛΠ που υλοποιούνται και αφορούν τη νότια περιοχή του λιμανιού και περιλαμβάνουν δημιουργία

ελικοδρόμιου και νέων θέσεων για κρουαζιερόπλοια, μετατροπή του εκθεσιακού κέντρου του ΟΛΠ (παγόδα) σε υπερπολυτελές ξενοδοχείο 5 αστέρων και δημιουργία monorail (κάτι σαν εναέριο τραμ) για την πρόσβαση των τουριστών από τα κρουαζιερόπλοια στην πόλη.

Το λιμάνι του Πειραιά όντως θα αναπλαστεί. Θα αναπλαστεί πίσω από τα σιδηρόφραχτα κάγκελά του και μαζί θέλουν να επεκτείνουν τα σύνορά του προς το εσωτερικό των περιοχών της Δραπετσώνας και του Κερατσινίου, τις «ανεκμετάλλετες εκτάσεις» τους, υψώνοντας ακόμα πιο ψηλούς φράχτες. Το νότιο κομμάτι του λιμανιού θέλουν να το μετατρέψουν σε αποστειρωμένη ελεγχόμενη ζώνη πλούσιων τουριστών (όποιος θεωρεί ότι θα υπάρχει ελεύθερη πρόσβαση των κατοίκων εκεί, απλώς είναι αφελής, ας ξεχάσουμε λοιπόν τις επισκέψεις στα «λιοντάρια»). Το κυρίως κομμάτι που αφορά τα επιβατικά πλοία και τους τουρίστες, μέχρι τα σύνορα της Δραπετσώνας και του Κερατσινίου, θέλουν να το μετατρέψουν σε ένα εμπορικό, τουριστικό λιμάνι με υποδομές εντός του λιμανιού (είτε αυτές ονομάζονται καφετέριες και εστιατόρια, είτε μουσείο, είτε πλατεία με γκαζόν για τις ζεστές μέρες του καλοκαιριού). Το υπόλοιπο κομμάτι που αφορά τα εμπορεύματα και την περιοχή του Κερατσινίου, το επεκτείνουν, το διαμορφώνουν, πιο συγκεκριμένα το επιβαρύνουν, για την απρόσκοπτη εντατική εκμετάλλευση (ΣΕΜΠΟ). Τρεις περιφραγμένες διακριτές ζώνες για την εύρυθμη και προσοδοφόρα λειτουργία του λιμανιού. Λιμάνι-φρούριο που θα μετατραπεί σε πόλη μέσα στην πόλη έτσι ώστε οι τουρίστες να περνούν τις λίγες ώρες τους καταναλώνοντας με ωραία θέα, οι πλούσιοι επισκέπτες των κρουαζιερόπλοιων να απολαμβάνουν τα πεντάστερα ξενοδοχεία, τα εμπορεύματα να μπορούν ανενόχλητα να κινούνται από το ένα καράβι στο άλλο, από τη μία νταλικά στην άλλη. Και οι κάτοικοι των περιοχών; Στην καλύτερη, να καταλήξουν επισκέπτες με ώρες λειτουργίας στον τόπο που ζουν.

Εκεί που η κοροϊδία αποκτά τον λόγο της

[όσα εισαγωγικά ακολουθούν είναι αυτούσια κομμάτια από τον λόγο του Φασούλα στα εγκαίνια του κέντρου ένταξης και περίθαλψης μεταναστών]

Στις 19.11.2010, ενάμιση μήνα περίπου πριν παραδώσει την βολική αρχοντική καρέκλα του, ο πρώην δήμαρχος Πειραιά, κος Φασούλας, εγκαινίασε το κέντρο ένταξης και περίθαλψης μεταναστών στον Πειραιά. Το εντυπωσιακό στον λόγο του εκείνη την ημέρα -προσπερνώντας το τετριμμένο πια κοινό χαρακτηριστικό των πολιτικών ομιλιών ότι μιλούσε για την πάρτη του- ήταν η ανάδειξη της ξεκάθαρης κοροϊδίας που χαρακτηρίζει κάθε «έργο πνοής», κάθε «έργο ανθρωπιάς», κάθε «κοινωνικό έργο».

Στο προκείμενο, το «ανθρωπιστικό» έργο «αλληλεγγύης» (και) του κύριου Φασούλα είχε συνοδικά στην θητεία του «αγκαλιάσει» με πλήθος δηλώσεων και έργων τους «ανθρώπους που δεν έχουν το ίδιο χρώμα με μας, ίσως να μην έχουν και την ίδια θρησκεία με μας». Όπως με τις δεκάδες συνεδριάσεις με το σύλλογο εμπόρων του Πειραιά, της «πόλης που δεν είναι ξενοφοβική και ρατσιστική, μιας πόλης – λιμάνι για όλους», ενάντια στους μικροπωλητές

μετανάστες. Όπως με τη λευκή επιταγή που έδωσε στους δημοτόμπασους και τους μπάτσους να κυνηγούν ανελέητα, να ξυλοφορτώνουν και να φυλακίζουν αυτούς που για τον δήμαρχο «είναι μέλη της ανθρωπίνης κοινωνίας του Πειραιά». Όπως με την άτυπη συμφωνία της δημοτικής και νομαρχιακής αρχής με την εκκλησία της Αγίας Τριάδας να αρνείται πλέον την παροχή συσσιτίου σε άστεγους/άπορους μετανάστες, γιατί όπως και ο ίδιος είπε «κάμια κοινωνία, κυρίες και κύριοι, δεν μπορεί να επιβιώσει όταν μέσα της δεν μπορεί να λειτουργήσει το αγαθό της συνύπαρξης, της αλληλοστήριξης... Η Πολιτεία, η πολιτική χρειάζεται ανθρώπους που θα λειτουργούν με γνώμονα τον άνθρωπο και τις ανάγκες του»... Ποιος τη χάρη μας λοιπόν!

Το θεάρεστο αυτό έργο φυσικά συνεχίζεται, με την ίδια θέρμη και με τις ευλογίες του μητροπολίτη Πειραιά, από τη νέα δημοτική αρχή...

«ΑΥΤΟ»ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΜΕ ΦΟΝΤΟ

1 χρόνο πριν, τα κλειδιά της πολιτικής διαχείρισης παραδόθηκαν από την κεντροδεξιά στην κεντροαριστερή παράταξη του κράτους με τις σκηνοθετημένες εκλογές του Οκτώβρη 2009. Η εναλλαγή είχε κριθεί μήνες πριν απαραίτητη από τις εγχώριες και υπερεθνικές ελίτ και προετοιμάστηκε κατάλληλα από τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης. Η κατακόρυφη πτώση του κύρους της προηγούμενης κυβέρνησης (με τα διαρκή σκάνδαλα που έβγαιναν στη φόρα και τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου) και η αδυναμία της τόσο να προχωρήσει στις «αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές» όσο και να διαχειριστεί τη διάχυτη κοινωνική ανταρσία, που συνέχιζε να εξελίσσεται πολύμορφα μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008, έκαναν την ανάγκη

...συνέχεια στη σελ. 9

Σκέψεις με αφορμή μια «επίσκεψη» στα γραφεία του Ο.Α.Ε.Δ. για την εγγραφή στο ταμείο ανεργίας

Τόπος: Κερατσίνι
Χρόνος: άλλη μια πολύ ζεστή, ηλιόλουστη ημέρα,
αρχές Νοέμβρη του 2010

Στο κτίριο ο κόσμος πολύς, κι εσύ κοιτάζοντας τη μία και μοναδική αγχωμένη υπάλληλο, που παρόλα αυτά ευγενικά πραγματοποιεί τις εγγραφές με την απαραίτητη χαρτούρα στα χέρια και με μια απορία για το τι θα επακολουθήσει, παρέλαβες από το "μηχάνημα" το χαρτάκι με το νούμερο εκατόν έξι και αυτομάτως έγινες μέρος μιας κατάστασης διάχυτου εκνευρισμού και πικάντικων "μπινελικιών" προς κάθε κατεύθυνση: από τον αριθμό της σειράς που έχει κολλήσει στο δεκατρία, τα απαραίτητα "δικαιολογητικά" που λείπουν, μέχρι αυτούς που φτάνει για την κατάντια μας, τους χαραιοφάγους πολιτικούς, τις δόσεις στις τράπεζες, τη "μοίρα" του φτωχού...

Εδώ, το "αξιοσημείωτο" δεν εντοπίζεται στην πρώτη αυθόρμητη σκέψη, ότι δηλαδή θα ξεμπερδέψεις τουλάχιστον σε κάνα τρίωρο, αλλά όταν συνειδητοποιείς ότι μόνο σε ένα από τα εκατοντάδες κτίρια του οαεδ, σε μία μόνο περιοχή και σε μία μόνο μέρα, εκατό και πλέον άνθρωποι "μόνο", περιμένουν στην ουρά για να εγγραφούν στο ταμείο ανεργίας. Σκέψη που σου "προσδίδει" μια εικόνα για το τι περίπου επικρατεί πανελλαδικά και η οποία έρχεται σε κραυγαλέα αντίθεση με τα "στοιχεία" του υπουργείου που εξακολουθεί κι επιμένει ότι τα ποσοστά των ανέργων του "ενεργού" πληθυσμού κυμαίνονται γύρω στο δέκα τοις εκατό!

Αυτά συλλογίζοσουν καθώς κατέβαινες τα σκαλιά με ένα επιπρόσθετο χαρτί στα "απαραίτητα", πηγαίνοντας να πιεις έναν καφέ, ωστόσο περάσει η ώρα κι έρθει η σειρά σου. Συνειδητοποιώντας, έτσι, πιο άμεσα (από θέση πλέον), ότι η διαδρομή από το να αναγνωρίζεις, να παρακολουθείς και να αναλύεις μια κατάσταση που όντως διαρκώς χειροτερεύει, μέχρι να γίνεις κι εσύ μέρος αυτής της κατάστασης, έχει ήδη πραγματοποιηθεί σε χρόνο ντε-τε. Και αυτό το δεύτερο "αξιοσημείωτο" ήταν που έδωσε το περιεχόμενο της εικόνας στην απάντησή σου, όταν σε ερώτηση του καφετζή για το πόσο κόσμο έχει στον οαεδ αρκέστηκες σε μία και μόνη λέξη: "Στρατιά".

Να λοιπόν που οι στρατιές των ανέργων, ντόπιων και μεταναστών, πληθαίνουν "ανεξέλεγκτα", και όλο και περισσότεροι άνθρωποι συνωστιζονται σε ουρές, περικυκλώνοντας στην κυριολεξία τα δημόσια κτίρια, προσμένοντας το όποιο χαρτί, για το όποιο "βοήθημα", από την όποια "πρόνοια" ενός κράτους που εδώ και καιρό διαρκώς την τσεκουρώνει. Με τη φτωχοποίηση και τη λεηλασία μας να είναι η μία και ωμή πραγματικότητα που αναδύθηκε κάτω από τα αποκαΐδια όλων των πλασματικών "μεγαλειών", διαλύοντας κάθε ίχνος αυταπάτης περί "ευημεριών" και λοιπά κουραφέξαλα.

Ο χρόνος όπως πάντα αμείλικτος και ακατάπαυστος, το ποτήρι του καφέ άδειο, το τασάκι γεμάτο, κι ένα "γεια χαρά" στον καφετζή, κάτι σαν παρασύνθημα,

δίνουν το έναυσμα για την επιστροφή σου στο κτίριο. Στο προσκήνιο οι δημοτικές εκλογές, με τα κόμματα και τους πολιτικούς να διαλαλούν τηνπραμάτεια τους σε αγαστή συνεργασία με τα μέσα μαζικής εξαπάτησης, επιχειρώντας να μας πείσουν για την αναγκαιότητα του συστήματος, και τους κυβερνώντες να έχουν το θράσος και να επιζητούν να τους ξαναψηφίσουμε ώστε να συνεχίσουν απρόσκοπτα το δύσκολο "έργο" τους. Αυτό, δηλαδή, της απύθμενης έντασης στο βάθεμα της λεηλασία μας.

Με το κεφάλι ξεχειλισμένο από ένα μυαλό γεμάτο "αξιοσημείωτα" και με την ίδια απορία για το τι θα επακολουθήσει, ανέβηκες ξανά τα σκαλοπάτια για να συναντηθείς και πάλι με το ίδιο σκηνικό της απέραντης υπομονής και της έντονης δυσφορίας. Μέσα επικρατεί ο κακός χαμός, μιας και η γκρίνια έχει εισέλθει στους "κόλπους" των ανέργων με τις μεταξύ τους αντεγκλήσεις με αφορμή -τι άλλο;- τη σειρά. Όμως, η κατάσταση τελικά ισορροπεί, όταν κάνουν το λάθος και μπουκάρουν τρεις δουλοπρεπείς υπήκοοι για να μοιράσουν το προεκλογικό φυλλάδιο ενός εκ των υποψήφιων τοπικών αρχοντίσκων. Λόγω του κλίματος αλλά και δύο-τριών "μπινελικιών", και υπό τον φόβο μιας γενικευμένης κατακραυγής, τελικά περιορίστηκαν στο να μοιράσουν βιαστικά τα ελπιδοχάρτια τους μόνο στους εργαζόμενους του οαεδ και να αποχωρήσουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Επιτέλους, μετά κόπων και βασάνων, ήρθε κι η σειρά σου και, αφού κατέθεσες το χαρτομάνι, πήρες την έγκριση και είσαι πλέον άλλος ένας εγγεγραμμένος άνεργος που δικαιούται τα ψίχουλα από τα ταμεία του κράτους, για όσο καιρό βέβαια θα εξακολουθούν να υπάρχουν.

Παίρνοντας τον δρόμο της επιστροφής, ανηφορίζοντας στο "ειδυλλιακό" τσιμεντοποιημένο Κερατσίνι, με τα κοντομάνικα -Νοέμβρη μήνα- να σου υπενθυμίζουν τα «γνωστά» περί της «λεηλασίας του κλίματος του πλανήτη», κατανοείς για άλλη μια φορά πως όλο και περισσότερος κόσμος αντιλαμβάνεται την υποκρισία των εξουσιαστικών μηχανισμών και εξοργίζεται με αυτή. Οτι οι φραστικοί αφορισμοί, οι μεγαλοστομίες, τα "μπινελίκια" και η οργή που υποβόσκει, αλλά δεν εκφράζεται, δεν φτάνουν και δεν οδηγούν πουθενά. Οτι πρέπει να πάρουμε πίσω την κλεμμένη μας ζωή και ότι αυτό που χρειάζεται είναι η έμπρακτη αντίσταση τόσο στους σχεδιασμούς της εξουσίας, όσο και στην ίδια την εξουσία σε όλα της τα πεδία. Από την καθημερινή στάση ζωής και τον αγώνα στους χώρους εργασίας, μέχρι τις άγριες απεργίες.

Από εκεί που βρίσκεται ο καθένας από εμάς μόνος του, μέχρι εκεί που θα συναντηθούμε όλοι μαζί.

τα ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗΣ και ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ

...συνέχεια από σελ. 8

κυβερνητικής αλλαγής αδιαπραγμάτευτη για το καθεστώς. Πρωταρχικό μέλημα της σοσιαλφιλελεύθερης διακυβέρνησης υπήρξε η επιστροφή στην Ομαλότητα και την Τάξη. Για τον σκοπό αυτό, πέρα από τα σώματα ασφαλείας και την ωμή καταστολή, επιστρατεύτηκαν οι «άνθρωποι του πνεύματος» και όλος ο δημοσιογραφικός συρφετός (σε μια προσπάθεια τόσο διανοουμενίστικης όσο και φτηνά προπαγανδιστικής σπίλωσης του εξεγερτικού συμβάντος) μαζί με όλες τις μεθόδους ενσωμάτωσης της αμφισβήτησης στο «έγκυρο» και αποδεκτό πλαίσιο της νομιμότητας, της διεκδίκησης, της συνδιαλλαγής (σε αυτή τη διαδικασία η αριστερά του κράτους -κοινοβουλευτική και εξωκοινοβουλευτική- είχε σημαίνοντα ρόλο).

Ακολούθησε η σαρωτική επέλαση για την προάσπιση της κεφαλαιοκρατικής συσσώρευσης και κερδοφορίας μέσα σε περιβάλλον βαθιάς συστημικής κρίσης. Μέσα σε τρεις μήνες, το σύνθημα «χρήματα υπάρχουν» έγινε «ή αλλάζουμε ή βουλιάζουμε». Μια φτηνή δικαιολογία για τις πολιτικές-σοκ που ετοιμάζονταν. Το πρόγραμμα ξεθεμελίωσης των κοινωνικών-ταξικών κατακτήσεων ενός ολόκληρου αιώνα τέθηκε υπό την εποπτεία της τρόικας (ΔΝΤ-Κομισιόν-ΕΚΤ). Τα μνημόνια κοινωνικής υποδούλωσης και λεηλασίας συντάχθηκαν και υπογράφηκαν και η εφαρμογή τους έχει αρχίσει να χαράζει τα σημάδια της στο κοινωνικό σώμα. Η καθημερινή ζωή δυσκολεύει, η ανεργία καλπάζει, η ανέχεια διευρύνεται. Το καθημερινό βίωμα είναι τέτοιο που δεν χρειάζεται τη

δική μας αποτύπωση. Όλοι το ζουν, όλοι το γνωρίζουν. Ιδιαίτερα στις περιοχές μας, που είναι έντονα ταξικά χαρακτηρισμένες και η ανεργία έχει εκτροχιαστεί. Αυτό που χρειάζεται να επισημάνουμε είναι ότι είμαστε ακόμα στην αρχή. Νέα μέτρα, νέες περικοπές, νέα χαράτσια θα ακολουθήσουν. Η αστυνομία θα περιφρουρεί τη φτώχεια, τα δελτία ειδήσεων και οι πρωτοκλασάτοι δημοσιογράφοι θα αποτελούν το γραφείο τύπου της εκάστοτε κυβέρνησης, οι κοινωνικές αντιδράσεις, η παραβατικότητα, η επιθετικότητα και μαζί η καταστολή θα θεριέψουν. Το στοιχείο ουσιαστικά θα παιχτεί στον προσανατολισμό της κοινωνικής οργής εναντίον της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας και όχι στο εσωτερικό των καταπιεσμένων. Στη συνειδητοποίηση του κοινού εχθρού

και στην αναγνώριση των κοινών πεδίων αγώνα κόντρα στα εκφυλιστικά φαινόμενα κοινωνικού κανιβαλισμού, ενός πολέμου «όλων εναντίον όλων» που μόνο την κυριαρχία εξυπηρετεί. Αυτό που θα συμβαίνει, στο επόμενο διάστημα, θα είναι μια διαρκής αλληλοσυμπλήρωση και εναλλαγή ανάμεσα στους προπαγανδιστικούς-χειραγωγικούς μηχανισμούς και στις δυνάμεις καταστολής, ανάμεσα στο δημοσιογραφικό οχέτο και στο «κοινωνικό έργο» της αποκατάστασης της τάξης των ένστολων ανδρείκελων. Στο πλαίσιο της προετοιμασίας του, άλλωστε, για την αντιμετώπιση κοινωνικών εκρήξεων, το καθεστώς ψήφισε στο θερινό τμήμα της βουλής, στα τέλη Αυγούστου, εντελώς στα μουλωχτά, την ποινική διεύρυνση της χρήσης του τρομονόμου μέχρι και για

...συνέχεια στη σελ. 10

...συνέχεια από σελ. 9

πλημμελήματα σχετιζόμενα με ενέργειες πλήθους που εκδηλώνονται κατά βάση σε διαδηλώσεις.

«ΑΥΤΟ»ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥ «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ»

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, έρχονται οι δημοτικές-περιφερειακές εκλογές του Νοέμβρη, που θα διεξαχθούν στη βάση του νέου διοικητικού χάρτη του κράτους, τον «Καλλικράτη», με τις υποχρεωτικές συνενώσεις δήμων (μειώθηκαν σε 325 από 1034), την αντικατάσταση των νομαρχιών από 13 νέες Περιφερειακές «Αυτο»διοικήσεις (Περιφέρειες) και τη συγκρότηση 7 Γενικών Διοικήσεων, οι οποίες θα αποτελούν έναν ενδιάμεσο διοικητικό μηχανισμό μεταξύ του στενού πυρήνα του κράτους και των δύο βαθμών «αυτο»διοίκησης, ενισχύοντας τον επιτελικό ρόλο του κράτους καθώς «θα αναλάβουν το ρόλο της εποπτείας, τόσο σε σχέση με την εξειδίκευση της αναπτυξιακής στρατηγικής, όσο και σε σχέση με την κατανομή των οικονομικών πόρων».

Κύριο χαρακτηριστικό αυτής της κρατικής αναδιάρθρωσης είναι η μεταφορά διοικητικών και εκτελεστικών αρμοδιοτήτων από υψηλότερα επίπεδα διοίκησης (κεντρική εξουσία) σε χαμηλότερα και η διόγκωση του κάθε επιπέδου διοίκησης (περαιτέρω συγκεντροποίηση της εξουσίας με το επίχρυσμα της αποκέντρωσης). Για παράδειγμα, στις 13 Περιφέρειες θα υπαχθούν και υπηρεσίες που σήμερα ανήκουν σε διάφορα Υπουργεία και θα αναλάβουν τον ρόλο «να εξειδικεύουν και να υλοποιούν συγκεκριμένες αναπτυξιακές κατευθύνσεις και να προωθούν έργα και προγράμματα».

Βέβαια, η μεταβίβαση αρμοδιοτήτων από το κεντρικό κράτος στα τοπικά και περιφερειακά του παραρτήματα θα πραγματοποιηθεί χωρίς κάποια αντίστοιχη διάθεση πόρων, με άμεση συνέπεια την επιβολή νέων έμμεσων φόρων στους κατοίκους και την αναμενόμενη πτώχευση πολλών δήμων (όπως έχει ήδη συμβεί σε αρκετούς δήμους μετά τον Καποδίστρια). Τα δημοτικά τέλη θα αυξηθούν δραματικά, ως σταθερή και εγγυημένη πηγή εσόδων, ενώ η μεταβίβαση της αρμοδιότητας των λεγόμενων «κοινωνικών υπηρεσιών» (σχολεία, υπηρεσίες υγείας κλπ) από τις Νομαρχίες και τα Υπουργεία στους νέους δήμους θα έχει ως αποτέλεσμα οι τελευταίοι να αναπτύξουν ακόμα πιο έντονα τη λογική της ανταποδοτικότητας. Της επιβολής, δηλα-

δή, και άλλων χαρατσιών στους κατοίκους για τις λεγόμενες δημοτικές «παροχές»: εκπαίδευση, υγεία, μαθήματα χορού, ζωγραφικής, μουσικών οργάνων, ΚΑΠΗ κλπ. Τι είπαμε θα ψηφίσουμε στις 7 & 14 Νοέμβρη;

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗΝ ΑΠΑΙΤΗ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

Η ψηφοφορία αποτελεί τη ραχοκοκαλιά των περίφημων δημοκρατικών διαδικασιών και οι εκλογές για την ανάδειξη αντιπροσώπων (στο σχολείο, στο πανεπιστήμιο, στο συνδικάτο, στο δήμο, στην περιφέρεια, στο κοινοβούλιο) την πεμπουσία του περιβόητου δημοκρατικού πολιτεύματος.

Στην πραγματικότητα, η πίστη στην αξία της ψηφοφορίας δεν είναι παρά αποτέλεσμα σκόπιμης απόκρυψης άλλων διαδικασιών και τρόπων λήψης συλλογικών αποφάσεων. Η ψηφοφορία πατάει πάνω στην εκ προοιμίου παραδοχή ότι σε οποιοδήποτε σώμα ανθρώπων δεν μπορεί να υπάρξει συμφωνία και ότι οι διαφορετικές απόψεις είναι συνάμα οπωσδήποτε ανταγωνιστικές. Αφού η δυνατότητα για ομοφωνία (έστω και συναινετική) έχει απορριφθεί εκ των προτέρων και το ανταγωνιστικό πλαίσιο έχει εγκαθιδρυθεί, η ψηφοφορία έρχεται να «διευθετήσει» την ανάγκη λήψης απόφασης με την επικράτηση της πλειοψηφούσας άποψης. Με την έννοια αυτή οι «πολλοί» έχουν πάντα δίκιο και οι «λίγοι» πρέπει να αποδεχθούν τη γνώμη των «πολλών». Ούτε λόγος βέβαια, για το πώς διαμορφώνεται η γνώμη των «πολλών», για το πώς κατασκευάζεται η λεγόμενη «κοινή γνώμη» από την πολιτική, οικονομική και μιντιακή εξουσία, με τις γνωστές από την αρχαιότητα μεθόδους της χειραγώγησης, της εξαπάτησης, του εκβιασμού και της εξαγοράς. Είναι πραγματικά εκπληκτικό ότι η εξουσία έχει κατορθώσει να κατοχυρώσει μέσα στις κοινωνίες την αξία της ψηφοφορίας όταν τα πιο ζωντανά κοινωνικά κύτταρα, όπως οι παρέες, οι ομαδοποιήσεις, οι φιλικές και ερωτικές σχέσεις, ποτέ δεν την χρησιμοποιούν για να αποφασίσουν για οτιδήποτε.

Οι εκλογές, τώρα, συνιστούν τη θεσμικά ανώτερη μορφή ψηφοφορίας, η οποία γίνεται για την ανάδειξη αντιπροσώπων και όχι απλά για τη λήψη μιας συγκεκριμένης απόφασης. Η συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία θεωρείται ιερό και ύψιστο δικαίωμα και παρουσιάζεται ως απόδειξη «υπευθυνότητας» και «συμμετοχής

στα κοινά». Πρόκειται για μια θαυμάσια αντιστροφή αφού στην πραγματικότητα η εκλογή αντιπροσώπων σημαίνει εκχώρηση της προσωπικής και συλλογικής αυτενέργειας, παραίτηση από τον ατομικό και κοινωνικό αυτοκαθορισμό, ανάθεση της καθημερινής μας ζωής και των κοινωνικών υποθέσεων σε κάποιον διαχειριστή ή «σωτήρα». Η συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία είναι μια κάλπικη «συμμετοχή στα κοινά» που ανανεώνει την εξουσιοδότηση για τη διαιώνιση του συστήματος πολιτικής και οικονομικής κυριαρχίας. Όσο για τον δημοκρατικό πλουραλισμό, πρόκειται για μια ξεκάθαρη απάτη. Στην ουσία η πολυφωνική ορχήστρα του κομματικού συστήματος παίζει απλά διαφορετικά μέρη του ίδιου σκοπού (του σκοπού της εξουσίας) και η «ελεύθερη επιλογή» αντιπροσώπου (κυβερνήτη, βουλευτή, δημάρχου, δημοτικού συμβούλου κλπ) εξαντλείται στην επιλογή εκπροσώπου του καθεστώτος εκμετάλλευσης και υποταγής.

ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ, ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

Στον αντίποδα των δημοκρατικών διαδικασιών, των παράλληλων μονολόγων, των ψηφοφοριών, της πλειοψηφούσας άποψης και της εκλογής αντιπροσώπων στέκονται τα πειράματα της αυτοοργάνωσης. Εκείνου του τρόπου συζήτησης και λήψης αποφάσεων που βασίζεται στην ισότιμη οριζόντια ανταλλαγή απόψεων, την αμοιβαία μετατόπιση και τη σύνθεση. Εκείνης της διαδικασίας που κάθε φορά συγκεκριμενοποιείται από αυτούς που την συγκροτούν και βασίζεται στην επιθυμία και τη βούληση για συλλογική σύγκλιση, μακριά από ανταγωνιστικές λογικές, ιεραρχικές αντιλήψεις και συστήματα πλειοψηφίας/μειοψηφίας.

Τα τελευταία χρόνια, στην ευρύτερη περιοχή του Πειραιά και των συνοικιών του, έχουν εμφανιστεί μια σειρά αυτοοργανωμένων συλλογικών εγχειρημάτων, τα οποία έχουν αρχίσει να ριζώνουν και να αφήνουν το αποτύπωμά τους κοινωνικά, στον αντίποδα του συγκεντρωτισμού των κομμάτων και των τοπικών, παραταξιακών και συνδικαλιστικών παραρτημάτων τους. Με διαρκή κοινωνική απεύθυνση μέσω κειμένων, αφισών, εφημερίδων και εντύπων, με πολύμορφες παρεμβάσεις λόγου και δράσης, με τοπικές εκδηλώσεις, συζητήσεις, προβολές, συναυλίες και διαδηλώσεις, με αλληλεγγύη σε καταπιεσμένα και

αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια και σε φυλακισμένους αγωνιστές. Πέρα από το ΡΕΣΑΛΤΟ, που δραστηριοποιείται κυρίως στον άξονα Κερατσινίου-Νίκαιας με μικρή παρουσία και στη Δραπετσώνα, υπάρχει η Συνέλευση Περάματος για την αλληλεγγύη και την δράση - De Stato, η Ελευθεριακή Συνέλευση Πειραιά, το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Κορυδαλλού Pasa Montaña και η Συνέλευση Εξεγερμένων Περάματος, Κερατσινίου, Νίκαιας, Κορυδαλλού, Πειραιά, μια πλατύτερη συλλογική προσπάθεια, στην οποία συναντιούνται, συντονίζονται, συνδιαμορφώνουν και συμπράττουν άνθρωποι από τα προηγούμενα εγχειρήματα μαζί με επιπλέον μεμονωμένα άτομα.

Η αποχή, λοιπόν, από τις κάλπες δεν είναι μια μεμονωμένη και ευκαιριακή επιλογή που περιορίζεται στην κυριακή της εκλογοπανήγυρης. Είναι μια συνολική επιλο-

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ ΣΤΙΣ 7 & 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΣΗΜΑΙΝΕΙ:

- Δεν αναθέτω την καθημερινή μου ζωή και τις τοπικές υποθέσεις σε κάποιον δημοτικό ή περιφερειακό υπαλλήλιο, εκπρόσωπο του καθεστώτος εκμετάλλευσης και υποταγής
- Δεν συναινών στο πλέον συγκεντρωτικό, αντικοινωνικό μοντέλο διοικητικής οργάνωσης του κράτους, τον «Καλλικράτη»
- Δεν νομιμοποιώ την ολόκληρη επίθεση της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας με το μνημόνιο κοινωνικής υποδούλωσης και λεηλασίας

ΓΑΙΡΩΝΕΤΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ, ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑΣ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ ΣΕ ΡΗΞΗ & ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ - ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

ΡΕΣΑΛΤΟ

γή επανοικειοποίησης της κλεμμένης μας ζωής. Από τη ρήξη και τη σύγκρουση με την κρατική-καπιταλιστική βαρβαρότητα μέχρι την αυτοοργάνωση των αντιστάσεων και της καθημερινής μας ζωής και τη δημιουργία κοινοτήτων αγώνα, αλληλοβοήθειας και αλληλεγγύης, για έναν κόσμο ελεύθερο χωρίς εξουσία.

Ρεσάλτο, Οκτώβρης 2010

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΓΥΜΝΟΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΠΙΚΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΓΥΜΝΟΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΠΙΚΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ

Δήμος Κερατσινίου-Δραπετσώνας

Εγγεγραμμένοι: 74.399
Ψήφισαν: 29.421 (39,54%)
Απείχαν: 44.978 (60,46%)
Εγκυρα: 26.395 (89,71%)
Ακυρα: 1.589 (5,40%)
Λευκά: 1.437 (4,88%)
Λουκάς Τζανής: 15.065 (57,08%)
Χρυσός Αλέξανδρος: 11.330 (42,92%)

Νέος τοπικός αρχοντίσκος ο Λουκάς Τζανής με την υποστήριξη του 20% των κατοίκων Κερατσινίου-Δραπετσώνας, εκ των οποίων 65% είτε απείχαν είτε "ψήφισαν" λευκό ή άκυρο.

Δήμος Νίκαιας-Αγ.Ι.Ρέντη

Εγγεγραμμένοι: 95.877
Ψήφισαν: 34.568 (36,05%)
Απείχαν: 61.309 (63,95%)
Εγκυρα: 31.143 (90,09%)
Ακυρα: 1.845 (5,34%)
Λευκά: 1.580 (4,57%)
Ιωακείμης Γεώργιος: 18.799 (60,36%)
Λογοθέτης Στυλιανός: 12.344 (39,64%)

Νέος τοπικός αρχοντίσκος ο Γεώργιος Ιωακείμης με την υποστήριξη του 20% των κατοίκων Νίκαιας-Αγ.Ι.Ρέντη, εκ των οποίων 68% είτε απείχαν είτε "ψήφισαν" λευκό ή άκυρο.

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΣΑΣ ΣΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΟ

Κατά τη διάρκεια του Μάρτη, ο δήμαρχος Κερατσινίου-Δραπετσώνας, Λουκάς Τζανής, κάλεσε μια σειρά «λαϊκές συνελεύσεις» σε διάφορες συνοικίες του δήμου, για την κατάρτιση του ετήσιου δημοτικού προϋπολογισμού με «συμμετοχή των κατοίκων». Στην ουσία επρόκειτο για «λαϊκές συνελεύσεις» καρικατούρα, αφού η διαδικασία δεν είχε κανένα συνελευσιακό χαρακτήρα αλλά θύμιζε το γνωστό απόφθεγμα «τα παράπονά σας στον δήμαρχο», με τρίλεπτες επισημάνσεις κατοίκων και

τον δήμαρχο να σημειώνει, για θέματα που περιορίζονταν στη θέση των κάδων σκουπιδιών, στα αφρόντιστα παρτέρια, στα ζώα που κοπρίζουν, χωρίς να αγγίζονται τα πραγματικά και μεγάλα προβλήματα των περιοχών μας: από τη συνέχιση της λειτουργίας του εργοστασίου της ΔΕΗ και του υπερκορεσμένου νεκροταφείου στην Ανάσταση, μέχρι την ανεργία και τη φτώχεια που καλπάζουν, τις συγχωνεύσεις των σχολείων κλπ. Μια διαφημιστική καμπάνια του στυλ «συμμετοχική δημοκρα-

τία - ο δήμαρχος δίπλα στον πολίτη», που η απάτη της αποκαλύπτεται με τα πρώτα «έργα» της νέας δημοτικής αρχής, όπως η μετατροπή της δημοτικής βιβλιοθήκης που χρόνια λειτουργούσε στα Ταμπούρια, στη συμβολή των οδών Μικράς Ασίας & Μουδανίων, 100 μέτρα από το δημαρχείο, σε γραφεία της δημοτικής αστυνομίας. Οντως μια «νέα πνοή» φυσάει σε Κερατσίνι-Δραπετσώνα, αυτή της κοροϊδίας με συμμετοχικό περιτύλιγμα.

ΡΕΣΑΛΤΟ Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Σχεδόν ενάμιση χρόνο μετά την αστυνομική εισβολή στο Ρεσάλτο το απόγευμα του Σαββάτου 5/12/2009 -μία μέρα πριν τις διαδηλώσεις μνήμης και οργής για τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και την κοινωνική εξέγερση που ξέσπασε σε όλο τον ελλαδικό χώρο- η ομηρία των 22 ανθρώπων που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στο στέκι συνεχίζεται. Με τη διατήρηση των περιοριστικών όρων της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα και της παρουσίας στο αστυνομικό τμήμα κάθε 1η και 16η του μήνα και την υπόθεση να «λιμνάζει» στο ανακριτικό γραφείο.

Οι κατηγορίες που έχουν αποδοθεί αφορούν στο κακούργημα της «κατασκευής εκρηκτικών» εξαιτίας μισού μπιτονιού φωτιστικού πετρελαίου για τη σόμπα του στεκιού(!) και σε σωρεία καταγέλαστων πλημμελημάτων (όπως η κατηγορία της οπλοκατοχής για τις σημαίες που είχαμε), ενώ οι χρηματικές εγγυήσεις που επιβλήθηκαν για να μην υπάρξουν προφυλακίσεις ανέρχονταν αρχικά στο ασύλληπτο ποσό των 51.000 ευρώ.

Παράλληλα, εκκρεμεί και η δίκη των 42 αλληλέγγυων που συνελήφθησαν κατά την αστυνομική εκκένωση του δημαρχείου Κερατσινίου, το οποίο καταλήφθηκε το ίδιο απόγευμα για τη μετατροπή του σε κέντρο αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης.

Σχετικά με τους 22 του Ρεσάλτο, η πρώτη αίτηση που κάναμε λίγες μέρες μετά την απελευθέρωσή μας για άρση των περιοριστικών όρων και των δυσθεώρητων εγγυήσεων που μας επιβλήθηκαν, απαντήθηκε κατ' ουσία απορριπτικά 7 μήνες μετά (9/7/2010). Πιο συγκεκριμένα, η αίτηση άρσης των περιοριστικών όρων αφορούσε στους 13 από τους 22 συλληφθέντες, δεδομένου ότι στους υπόλοιπους 8 δεν επιβλήθηκαν περιοριστικοί όροι ενώ σε μια συντρόφισσα από την Ισπανία επιβλήθηκε μόνο χρηματική εγγύηση 5.000 ευρώ.

Με μια απίθανη τηλεγραφική διάταξη, χωρίς κανένα πολιτικό ή νομικό σκεπτικό, η απάντηση εισαγγελέα-ανακρίτριας στην αίτηση μας ήταν: α) διατήρηση για όλους και όλες της απαγόρευσης εξόδου από την χώρα, β) αφαίρεση της υποχρεωτικής παρουσίας στο αστυνομικό τμήμα από τις συντρόφισσες και διατήρησή της για τους συντρόφους (ένας αδιανόητος διαχωρισμός μας στη βάση των έμφυλων

διακρίσεων, μια υποτιμητική και προσβλητική για τις συντρόφισσες «θετική διάκριση», που θίγει επίσης το συλλογικό αξιακό μας σύστημα), γ) μείωση των χρηματικών εγγυήσεων από 51.000 που ήταν αρχικά στα 31.000 ευρώ. Περίοδος εκπτώσεων Ιουλίου βλέπετε.

Το φθινόπωρο που ακολούθησε, οι δικαστές στα ανακριτικά γραφεία άλλαξαν και νέοι ανακριτές ανέλαβαν. Ετσι, τον Νοέμβριο του 2010 προχωρήσαμε σε δεύτερη αίτηση για άρση των περιοριστικών όρων, αυτή τη φορά επιλέγοντας να την υποστηρίξουμε πρόσωπο-με-πρόσωπο στη νέα ανακρίτρια. Επιλέξαμε, δηλαδή, να την καταθέσουμε εμείς οι ίδιοι (συνοδεία των συνηγόρων μας) για να καταδείξουμε και προφορικά τον τραγέλαφο της δίωξής μας και της συνεχιζόμενης ομηρίας μας.

5 μήνες μετά συνεχίζουμε να μην έχουμε πάρει απάντηση στη δεύτερη αυτή αίτησή μας (η οποία βρίσκεται ακόμα στο εισαγγελικό γραφείο) και κατ' επέκταση η υπόθεση συνεχίζει να παραμένει «παγωμένη» και ως προς τον προσδιορισμό δίκης. Αυτό που επιβεβαιώνεται είναι η εκτίμηση ότι το μεγαλύτερο κέρδος του κράτους από όλο αυτό το φιάσκο είναι να μας κρατήσει όσο περισσότερα χρόνια γίνεται σε καθεστώς ομηρίας μέσω των περιοριστικών όρων, αφού στο δικαστήριο (όταν μετά από χρόνια προσδιοριστεί) είναι βέβαιο ότι το κατηγορητήριο θα καταρρεύσει.

Τα ζητήματα αυτά αναπτύχθηκαν λεπτομερειακά στην αντικατασταλτική εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στο Ρεσάλτο στις 4 Δεκέμβρη 2010 μαζί με τη ρητή στάση μας ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι και διατεθειμένες να αποδεχτούμε την ομηρία μας και μάλιστα την πολυετή συνέχισή της όπως προδιαγράφεται. Το «αυτονόητο» θα ήταν όχι απλά η άρση των περιοριστικών όρων αλλά η απόσυρση των κατηγοριών για τους 22 Ρεσάλτο και η παύση της δίωξης για τους 42 αλληλέγγυους από το δημαρχείο Κερατσινίου. Ομως στη ζωή τίποτα δεν χαρίζεται αλλά όλα κατακτιούνται. Η ομηρία συνεχίζεται και μαζί ο αγώνας για κοινωνική και ατομική απελευθέρωση, με τη ζεστασιά της πλατιάς αλληλεγγύης που εκδηλώθηκε από την πρώτη στιγμή της δίωξης μας. Το σύνθημα που συνεχίζει να μας συντροφεύει: «ρεσάλτο στην κρατική τρομοκρατία, ρεσάλτο σε κάθε εξουσία».

δαν υπάρχει δρόμος

τον δρόμο του ανοίγεις προχωρώντας

ΡΕΣΑΛΤΟ
στην κρατική τρομοκρατία
σε κάθε εξουσία

1 χρόνο μετά την αστυνομική εισβολή στο ΡΕΣΑΛΤΟ και τη βίαιη εκκένωση του δημαρχείου Κερατσινίου, η καταστολή κοινωνικά συνεχίζεται και διευρύνεται και μαζί ο αγώνας για την ανατροπή της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Με την ευαισθησία της εξέγερσης και το πείσμα της ανυπατάγης, ο κόσμος της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης και της ρήξης συνεχίζει σε αβέβαιες διαδρομές και αδιόβια μονοπάτια, ανοίγοντας περάσματα για την επανάσταση στην καθημερινή ζωή. Με μόνη πυξίδα για οδηγό την ατομική και κοινωνική ελευθερία.

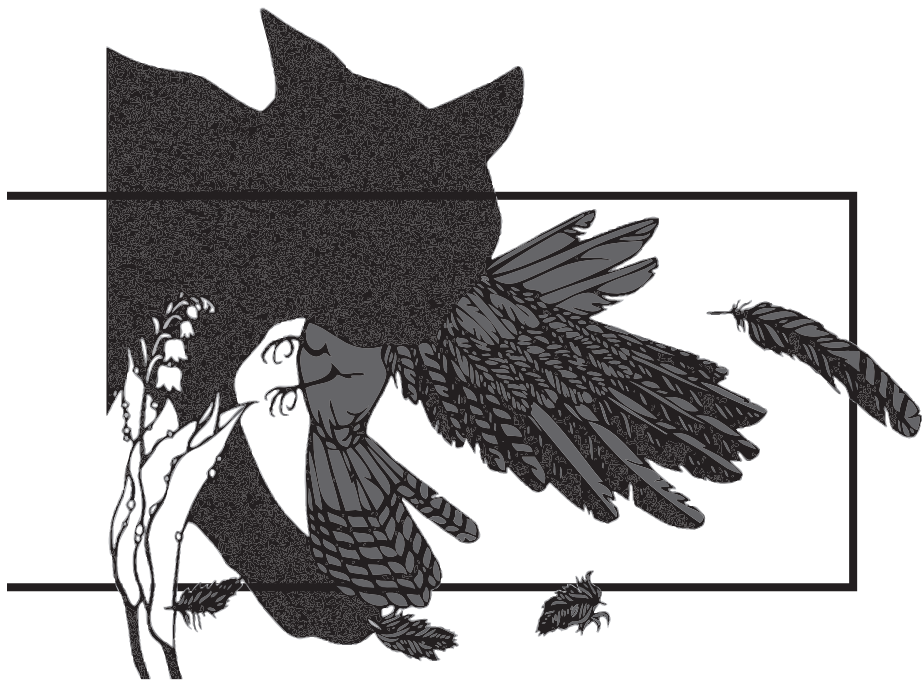
ΕΚΔΗΛΩΣΗ 7:00μμ
Σάββατο 4 Δεκέμβρη
στο **ρεσάλτο**
αυτοοργανωμένος χώρος
αδελφότητας & ελπίας
Κερατίνης 3, Κερατσίνι
(100 μέτρα από Π.Λαός)
www.resaltos.gr

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ για τις εξελίξεις στην υπόθεση των 22 του Ρεσάλτο και των 42 του δημαρχείου Κερατσινίου.

ΕΥΧΗΤΗΣΗ «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», ποινικοποίηση και καταστολή κάθε κοινωνικού αγώνα (μεταφορές, μαθητές, συμβασιούχοι), δεκάδες φυλακισμένοι και διακείμενοι αγανιστές, επέκταση του τρομονόμου σε απεργούς & διαδηλωτές, μόνη τους δυνατότητα η τρομοκρατία και η καταστολή, μόνη μας δυνατότητα η αντίσταση και η αλληλεγγύη.

αφίσα για την εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στις 04.12.10

Σε πιάνει κρίση όταν ακούς και διαβάζεις ειδήσεις;...

Και πώς να μη σε πιάνει αφού τόσο στα δελτία ειδήσεων όσο και στα έντυπα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης ξεδιπλώνονται καθημερινά κάθε λογής σενάρια τρόμου για την οικονομική κρίση, την ανεργία, τα νέα μέτρα που λαμβάνονται με πόνο από τους πολιτικούς, τις νέες θυσίες που πρέπει να κάνουμε όλοι μαζί για να σώσουμε “την πατρίδα μας από το κακό που τη βρήκε”. Κι έτσι βομβαρδιζόμαστε καθημερινά από κάθε λογής στατιστικές και νούμερα, για ελλείμματα, για υποβαθμίσεις από διεθνείς οίκους, για τα ποσοστά της ανεργίας που αυξάνονται δραματικά, για τα χρέη που είναι υπέρογκα, για νέα νομοσχέδια, για ποικίλες αναλύσεις και

προβλέψεις περί αναδιάρθρωσης χρέους, για έξοδο από το ευρώ και για πολλά άλλα ακαταλαβίστικα για όσους και όσες δεν έχουν πλατιές οικονομικές γνώσεις.

Ωστόσο, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ως βιομηχανία χειραγώγησης, δεν μας βομβαρδίζουν με ειδήσεις για την «έγκυρη και έγκαιρη ενημέρωσή μας» γιατί άλλωστε δεν είναι αυτή η δουλειά τους. Τα μμε όχι μόνο αναπαράγουν αλλά και διαμορφώνουν την πραγματικότητα, την αλλοιώνουν, παρουσιάζοντας ένα μέρος από αυτήν, αλλά και την αποκρύπτουν. Η είδηση ή ο σχολιασμός, που προβάλλεται και ξαναπροβάλλεται, δημιουργεί την εικόνα της αλήθειας (ό,τι συμβαίνει πέρα από αυτό

που προβάλλεται είτε είναι δευτερεύουσας σημασίας είτε είναι σαν να μη συμβαίνει καθόλου) και βάσει αυτής της αλήθειας, που «όλως τυχαίως» είναι η κυρίαρχη άποψη, τα μμε κατασκευάζουν συνειδήσεις. Ο κόσμος των media φαίνεται πως είναι ανοιχτός σε όλους, μόνο που οι όροι είναι εξ αρχής προσδιορισμένοι, όροι συνδιαλλαγής και ενσωμάτωσης. Μπορεί να δίνεται βήμα για παράδειγμα στους απεργούς, αλλά ο λόγος τους χτυπιέται ή υποβαθμίζεται την κρίσιμη στιγμή. Μπορεί να δίνεται η εικόνα ότι κάποιοι τα λένε «έξω από τα δόντια», αλλά ο λόγος τους δεν αποτελεί παρά την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος, ένας λόγος ήδη ενσωματωμένος στον κυρίαρχο λόγο των μμε, όπου πρέπει να υπάρχουν και κάποιοι που να λειτουργούν ως βαλβίδες αποσυμπίεσης, αναπαράγοντας ψευδαισθήσεις. Ειδικά εν μέσω οικονομικής κρίσης, όπου με πιο emphaticό τρόπο οι αγώνες παρουσιάζονται αποσπασματικοί και καλλιεργείται συστηματικά με κάθε είδους τεχνάσματα η εχθρότητα μεταξύ των κοινωνικών ομάδων, τα μμε αναπαράγουν ένα βασικό επιχείρημα, με διαφορετικές λέξεις κάθε φορά.

Τι μας λένε με άλλα λόγια λοιπόν τα μμε και οι ειδήμονες που παρελαύνουν σε αυτά; Οτι «πρέπει όλοι μαζί να κάνουμε θυσίες για να βγούμε από την οικονομική κρίση, τα μέτρα που παίρνονται είναι αναγκαία γιατί χωρίς αυτά θα βρεθούμε σε χειρότερη μοίρα, οποιεσδήποτε αντιδράσεις είναι μάταιες γιατί η κυβέρνηση θα ακολουθήσει κατά γράμμα τις επιταγές της τρόικας, είμαστε πιασμένοι στη μέγγενη του χρέους και των ευρωπαϊών, κάντε υπομονή, να προσπαθήσουμε όλοι μαζί, ανεχτείτε να ζείτε χωρίς αξιοπρέπεια, μην τολμήσετε να αντιδράσετε, αλλά και να τολμήσετε θα σας τσακίσουμε γιατί βρισκόμαστε σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης...» OFF.

Δεν χρειάζεται και ιδιαίτερη ανάλυση για να γίνει φανερό πως τα μμε επικαλούνται διαρκώς το καλό ενός γενικού και αόριστου κοινωνικού συνόλου, μιας κοινωνίας

που συνολικά πρέπει να υποστεί τις θυσίες που οι ειδικοί πολιτικοί, οικονομολόγοι και αναλυτές επιτάσσουν ως μοναδικές, ως αναγκαίες για αυτό το σύνολο. Η κοινωνία αυτή παύει φυσικά να αποτελεί σύνολο, ανάλογα με την επικαιρότητα και τις ανάγκες, όταν πρέπει να χρησιμοποιηθεί το επιχείρημα «αυτό το κομμάτι ζει εις βάρος των υπολοίπων, συνεπώς σωστά είναι τα μέτρα που θέλουν να περάσουν». Είναι ακόμα φανερό πως η αναπαραγωγή των στερεότυπων περί αποδιοπομπαίων τράγων και εσωτερικών εχθρών (μετανάστες, αγωνιζόμενοι), η επίκληση στο έθνος και την πατρίδα, η απαξιωτική προβολή (καμιά φορά δεν τις αναφέρουν καθόλου) απεργιών και άλλων αντιδράσεων ως εχθρικές πράξεις προς την υπόλοιπη κοινωνία, τα εγκώμια προς τις δυνάμεις καταστολής και όλα τα σενάρια τρόμου που περιστρέφονται γύρω από την οικονομία, αποσκοπούν στη δημιουργία κλίματος τρόμου και απραξίας. Ενός κλίματος που στοχεύει, μεταξύ άλλων, στην απόσπαση της συναίνεσης για λήψη μέτρων «έκτακτης ανάγκης» και κατ’ επέκταση στην κάμψη των όποιων αντιδράσεων και αντιστάσεων.

Μπορεί η λεηλασία να παρουσιάζεται από τα μμε σε όλο της το μεγαλείο, αλλά αυτή αποτελεί κομμάτι του θεάματος. Πώς μεταφράζονται όσα ακούμε και διαβάζουμε στην καθημερινή μας ζωή; Αρκεί να παραδεχτούμε ότι όντως τα πράγματα είναι άσχημα και απλά να συνεχίσουμε, σαν τα γρανάζια μιας μισοχαλασμένης μηχανής, να προχωράμε στα τυφλά; Αν κοιτάξουμε πέρα από τις οθόνες και τις φυλλάδες γύρω μας, θα δούμε τη λεηλασία όχι πλέον με τους κανόνες του θεάματος, αλλά με τις επιπτώσεις της στην πραγματική ζωή. Ας σταθούμε κριτικά απέναντι στην δική τους ανάγνωση της πραγματικότητας και ας αναρωτηθούμε μήπως η μόνη μας δυνατότητα και λύση που μένει να ακολουθήσουμε είναι να πράξουμε συλλογικά ενάντια στις κυρίαρχες λύσεις και τους ιδεολογικούς τους φρουρούς.

ο πολιτισμός της μόλυνσης δεν βελτιώνεται... ανατρέπειται

Τα τελευταία χρόνια, λόγω του υπερκορεσμού του ΧΥΤΑ των άνω Λιοσίων και οδηγιών της Ε.Ε., το ελληνικό κράτος δρομολόγησε μια διαδικασία αναζήτησης νέων χώρων εγκατάστασης ΧΥΤΑ. Οσον αφορά στην Αττική, υποδείχθηκαν τρία σημεία: το νέο κύτταρο στην περιοχή της Φυλής και δύο νέοι ΧΥΤΑ στο Γραμματικό και στην Κερατέα. Το κράτος πληρώνει πολλά λεφτά σε πρόστιμα για τις χωματερές που εξακολουθούν να λειτουργούν, γι’ αυτό προσπαθεί να δημιουργήσει ΧΥΤΑ και στη συνέχεια να τους παραχωρήσει προς εκμετάλλευση στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Τα οικονομικά συμφέροντα τόσο της κατασκευής χώρων ταφής όσο και της διαχείρισης των σκουπιδιών είναι πολύ μεγάλα για να μείνει ένας τέτοιος τομέας ανεκμετάλλευτος. Όσο ο καπιταλισμός αναπτύσσεται τόσο πε-

ρισσότερο λεηλατεί και απαξιώνει το φυσικό περιβάλλον και τις ζωές των ανθρώπων. Η παραγόμενη μόλυνση και ρύπανση είναι ένα αναπόδραστο επακόλουθο της μαζικής παραγωγής και κατανάλωσης «αγαθών», δομικό χαρακτηριστικό της σύγχρονης εξουσιαστικής και εκμεταλλευτικής κοινωνικής οργάνωσης και του μοντέλου παραγωγής της, μια διαρκής πηγή θανάτου.

Το ζήτημα της διαχείρισης των σκουπιδιών δεν μπορεί να διαχωριστεί και να εξεταστεί έξωχωρα από το ίδιο το σύστημα κοινωνικής οργάνωσης. Ο πολιτισμός της χωματεράς δεν είναι κάποιο «κακό αποτέλεσμα» του καπιταλισμού ούτε κάτι που απλά χρειάζεται διόρθωση. Οι χωματερές που περιτριγυρίζουν τις πόλεις και τα χωριά του πλανήτη είναι «μι-

κρές» κουκκίδες συμπυκνωμένης μόλυνσης σε έναν πλανήτη που η καπιταλιστική μηχανή τον αντιμετωπίζει και τον διαχειρίζεται ως χωματερή. Η δημιουργία χωματερών συνήθως σε περιοχές ταξικά προσδιορισμένες οδηγεί στην απαξίωσή τους ως χώρων διαβίωσης ανθρώπων, δηλώνει την ευθεία επίθεση στο περιβάλλον και τις τοπικές κοινωνίες.

Κερατέα

Στις 11 Δεκέμβρη 2010, ένα σκαπτικό μηχανήμα μαζί με δύο φορτηγά της κατασκευαστικής εταιρείας εισέβαλαν στο Οβριόκαστρο, συνοδευόμενα από διμοιρίες των ΜΑΤ καθώς και δυνάμεις των ΕΚΑΜ. Το Οβριόκαστρο είναι μια περιοχή που αποτελεί περιβαλλοντική ζώνη και ένα

αφίσσα από τη συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης & δράσης των περιοχών μας

...συνέχεια στη σελ. 13

...συνέχεια από σελ. 12

πλούσιο οικοσύστημα, ενώ σε βάθος περίπου τριακοσίων μέτρων υπάρχουν υπόγεια ύδατα, δημιουργώντας λίμνες που επικοινωνούν με τη θάλασσα. Πάνω από τρεις μήνες, οι κάτοικοι της Κερατέας, ντόπιοι και μετανάστες, είναι στο δρόμο αντιστεκόμενοι στην περαιτέρω λεηλασία του τόπου τους και της ίδιας τους της ζωής. Η χωροθέτηση ΧΥΤΑ στο Οβριόκαστρο ήταν η αφορμή για να ξεχυθούν στους δρόμους, να συγκρουστούν με τις δυνάμεις καταστολής, να φτιάξουν μπλόκα, στέλνοντας ένα μήνυμα αξιοπρέπειας και αγώνα σ' όλους τους καταπιεσμένους. Αντιστέκονται στην εισβολή μηχανημάτων για τη δημιουργία ΧΥΤΑ. Περιφρουρούν τα μπλόκα. Υπερασίζονται δυναμικά τα οδοφράγματα. Ο αγώνας τους ξεφεύγει από τον καθωσπρεπισμό, τη νομιμοφροσύνη και την απάθεια και αγκαλιάζεται από αλληλέγγυους/ες που συνεισφέρουν στα μπλόκα αλλά και στην αντιληροφόρηση για τον αγώνα των κατοίκων σε άλλες γειτονίες της Αθήνας. Ακόμα, συνδέεται με άλλους αγώνες, κάνοντας παρεμβάσεις στα διόδια για ελεύθερη μετακίνηση και στέλνοντας είδη πρώτης ανάγκης στους μετανάστες απεργούς πείνας. Παρά το ότι για το κράτος όσοι και όσες αντιστέκονται πέρα από τα γνώριμα όρια της θεσμικής και αστικής νομιμότητας πρέπει να ηττηθούν και να συνθηκολογήσουν, οι κάτοικοι της περιοχής συνεχίζουν να συγκρούονται με όλα τα μέσα και να υπενθυμίζουν πως η κοινωνική οργή περνάει πάντα πάνω από ΜΑΤ, εισαγγελείς, εργολάβους, υπουργούς. Βρίσκονται μέχρι και τώρα σε καθεστώς περικύκλωσης και κατοχής αλλά παρ' όλα αυτά συνεχίζουν να υπερασπίζονται με αξιοπρέπεια τη ζωή και τον τόπο τους.

Κερατύδες

Η καθημερινή όξυνση της κατάστασης και η αδιαλλαξία των κατοίκων έχει μαγνητίσει από την αρχή το «ενδιαφέρον» ολόκληρου του συρφετού των «καλοθελητών» (υπουργών, τοπικών φορέων, εργολάβων, μπάτσων) που προσπαθούν να επέμβουν μέχρι και τώρα ώστε να «ησυχάσουν» τα πνεύματα και να επανέλθει η «κοινωνική ειρήνη». Ετσι, οι κάτοικοι δεν έχουν να τα βάλουν μονάχα με τους μπάτσους στα μπλόκα, αλλά και με έναν ολόκληρο

ρο μηχανισμό που εκτός από το ότι απέκρυβε αρχικά τον αγώνα τους, προσπαθεί μανιωδώς να τον αποδυναμώσει, να τον καπελώσει, να τον καταστείλει.

Ενώ ο μηχανισμός προπαγάνδας, τα ΜΜΕ, είχαν από την αρχή αναλάβει εργολαβικά να απαξιώσουν και να εξαφανίσουν από την «ενημέρωση της κοινής γνώμης» τον αγώνα στην Κερατέα, αυτοί που παράγουν τη ρύπανση και τον πολιτισμό της ζητούσαν και ζητούν λύσεις στο πρόβλημα των σκουπιδιών. Λύσεις για μια ορθολογικότερη διαχείριση τους (σαν κι αυτές που προτείνει ο πράσινος καπιταλισμός και οι υποστηρικτές του). Ο πράσινος καπιταλισμός, ο πολίτης με οικολογική συνείδηση, είναι νεόκοπες σχετικά έννοιες, προέκταση και συνιστώσα του ιδεολογήματος της ανάπτυξης, που τείνουν να αποκτήσουν με τη σειρά τους πρωτεύουσα θέση ως ιδεολογικό όπλο στη φαρέτρα των κυρίαρχων απέναντι στο υπαρκτό πρόβλημα της κατάρρευσης των οικοσυστημάτων από την «ανθρωπογενή» παρέμβαση. Η «ανθρωπογενής» παρέμβαση, πάλι, δεν είναι παρά μια γενικευτική ορολογία για να θολώσει το προφανές και να ισομοιράσει ευθύνες και ενοχές: δεν είναι ο άνθρωπος γενικά που έχει φτάσει στα όριά του το περιβάλλον αλλά η ίδια η μηχανή και η ιδεολογία της εκμετάλλευσης των ανθρώπων και της φύσης.

Οι λεηλατημένες ζωές και ο πολιτισμός του θανάτου αναπόφευκτα σπλίζουν και θα σπλίσουν αντιστάσεις που διεκδικούν ακόμα και το αυτονόητο: τους βασικούς όρους της επιβίωσης, την ακύρωση έστω της περαιτέρω υποβάθμισής της. Οι ολοένα και αυξανόμενοι κοινωνικοί αγώνες που αφορούν τέτοιου είδους ζητήματα πρέπει να απεγκλωβιστούν από τα πράσινα κυριαρχικά ψευδοδιλήματα: οι απαντήσεις ορίζονται όχι στο πεδίο της διαχείρισης ενός «κοινού» προβλήματος που θέτει το κυρίαρχο κοινωνικό μοντέλο για τη διαιώνιση του, αλλά στο πεδίο της ακύρωσής του, της όξυνσης των αντιφάσεων του. Το ζήτημα δεν είναι η ορθή χωροθέτηση των χωματερών, αλλά η καταστροφή ενός ολόκληρου πολιτισμού που τις έχει ανάγκη για να συνεχίζει να υπάρχει.

* Χωματερή: χώρος απλής εναπόθεσης απορριμμάτων (βουνά σκουπιδιών).

* Χ.Υ.Τ.Α.: Χώρος Υγειονομικής Ταφής Απορριμμάτων (τοποθέτηση ειδικής μεμβράνης στο κάτω μέρος για την αποφυγή -υποτίθεται- επαφής των σκουπιδιών με το υπέδαφος και τον υδροφόρο ορίζοντα, και στρώσεις χώματος ανά κάποιο ύψος επιφάνειας σκουπιδιών -βουνά σκουπιδιών πάνω σε ειδικές μεμβράνες, με ενδιάμεσες στρώσεις χώματος).

* Χ.Υ.Τ.Υ.: Χώρος Υγειονομικής Ταφής Υπολειμμάτων (υποτίθεται ότι πρόκειται για «ολοκληρωμένη διαχείριση σκουπιδιών για ταφή» της οποίας προηγείται «διαλογή στην πηγή» για την ανακύκλωση όσων υλικών μπορούν να ανακυκλωθούν, και ό,τι περισσεύει θάβεται συμπιεσμένο. Ωστόσο, στην πράξη πρόκειται για συμπίεση και ταφή όλων των απορριμμάτων με την ίδια μέθοδο στρώσεων χώματος όπως στον ΧΥΤΑ -και πάλι βουνά σκουπιδιών πάνω σε ειδικές μεμβράνες, με ενδιάμεσες στρώσεις χώματος, απλώς με χρονοκαυστήρηση).

...αναιρέπεται ο πολιτισμός της μόλυνσης δεν βελτιώνεται

Τοπικές κινήσεις αντιληροφόρησης και αλληλεγγύης

Στις 18 Μάρτη, στο πλαίσιο των Παρασκευών στο Ρεσάλτο, πραγματοποιήθηκε προβολή video και συζήτηση για τον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας ενάντια στην κατασκευή ΧΥΤΑ και στην αστυνομική κατοχή του τόπου τους. Η κουβέντα δεν περιορίστηκε στον συγκεκριμένο αγώνα αλλά απλώθηκε στη διερεύνηση του ζητήματος της «διαχείρισης των απορριμμάτων» (χωματερές, ΧΥΤΑ, ΧΥΤΥ) ως το τελευταίο στάδιο ενός οικονομικού-πολιτικού-κοινωνικού συστήματος λεηλασίας της φύσης, εκμετάλλευσης των ανθρώπων, μολυσματικών κατεργασιών, ρυπογόνων εκπομπών, μαζικής παραγωγής και κατανάλωσης σκουπιδιών. Τις μέρες που ακολούθησαν, οι κάτοικοι της Κερατέας δέ-

που κολλήθηκε στις περιοχές μας σε 2.000 αντίτυπα.

Στο Κερατσίνι, το απόγευμα της Παρασκευής 1/4 πραγματοποιήθηκε τρίωρη παρέμβαση με ομαδική αφισοκόλληση 700 αφισών από μεγάλο αριθμό συντρόφων και συντροφισσών στους κεντρικούς και ημικεντρικούς δρόμους της Αμφιάλης και των Ταμπουρίων. Παράλληλα με την αφισοκόλληση, γινόταν μοίρασμα σχετικού κειμένου και παρόλη την κακοκαιρία δόθηκαν 800 κείμενα σε κατοίκους που συναντήσαμε καθοδόν στους δρόμους και τις πλατείες. Ακολούθησε «περιτύλιξη» με αφίσες του υποκαταστήματος της EUROBANK στα Ταμπούρια, δεδομένου ότι η συγκεκριμένη τράπεζα (όμιλος Λάτση) κατέχει το 40%

του μετοχικού κεφαλαίου της ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΑΤΕΕ, που είναι η βασική εταιρεία μελέτης-κατασκευής του ΧΥΤΑ στην Κερατέα.

Αντίστοιχη δώρη παρέμβαση πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Παρασκευής 8/4 στην περιοχή της Νίκαιας, στον άξονα κάτω από την Πέτρου Ράλλη, με αφισοκό-

ληση 400 αφισών και μοίρασμα εκατοντάδων κειμένων. Οπως και στο Κερατσίνι μια βδομάδα πριν, «τιμήσαμε» δεόντως με αφίσες τα υποκαταστήματα της EUROBANK που συναντήσαμε στο δρόμο μας, στο Περιβολάκι και στην 7ης Μάρτη 1944 (πρώην Κονδύλη).

Οι κινήσεις θα συνεχιστούν, η αλληλεγγύη μας είναι δεδομένη, τα αντανakλαστικά μας σε εγρήγορση.

χτηκαν για πολλοστή φορά εκτεταμένη καταστολή και για άλλη μια φορά αντιστάθηκαν σθεναρά: απίστευτος αριθμός διμοιριών ΜΑΤ, αύρες, ελικόπτερα, δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες, τραυματισμοί, συλλήψεις. Αυτό οδήγησε τη «συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και δράσης Περάματος, Κερατσινίου, Νίκαιας, Κορυδαλλού, Πειραιά» να βγάλει αφίσα αντιληροφόρησης και αλληλεγγύης,

3000

ανακοίνωση των απεργών πείνας

«Είμαστε μετανάστες και μετανάστριες από όλη την Ελλάδα. Ηρθαμε εδώ διωγμένοι από τη φτώχεια, την ανεργία, τους πολέμους, τις δικτατορίες. Οι πολυεθνικές της Δύσης και οι πολιτικοί υπηρέτες τους στις πατρίδες μας, δεν μας άφησαν άλλη επιλογή από το να ρισκάρουμε τις ζωές μας 10 φορές για να έρθουμε μέχρι την πόρτα της Ευρώπης. Η Δύση που καταληστεύει τον τόπο μας, με το απείρωσ καλύτερο βιοτικό επίπεδο από εκεί, είναι για μας η μοναδική ελπίδα να ζήσουμε σαν άνθρωποι. Ηρθαμε (με κανονική ή όχι είσοδο) στην Ελλάδα και δουλεύουμε για να ζήσουμε εμείς και τα παιδιά μας. Βρισκόμαστε στην αναξιοπρέπεια και στο σκοτάδι της παρανομίας για να ωφελούνται οι εργοδότες και οι υπηρεσίες του κράτους από την άγρια εκμετάλλευση της εργασίας μας. Ζούμε από τον ιδρώτα μας και με το όνειρο κάποια στιγμή να αποκτήσουμε ίσα δικαιώματα με τους Έλληνες συναδέλφους.

Τον τελευταίο καιρό τα πράγματα έχουν γίνει πολύ δύσκολα για εμάς. Όσο κόβονται οι μισθοί και οι συντάξεις, όσο ακριβαίνουν τα πάντα, τόσο ο μετανάστης παρουσιάζεται ως φταίχτης, ως ο υπαίτιος για την εξαθλίωση και την άγρια εκμετάλλευση των Ελλήνων εργαζομένων και μικροεπιχειρηματιών. Η προπαγάνδα φασιστικών και ρατσιστικών κομμάτων και οργανώσεων έχει πλέον γίνει η επίσημη γλώσσα του κράτους για το μεταναστευτικό. Η φρασεολογία τους αναπαράγεται πλέον αυτούσια από τα ΜΜΕ όταν μιλάνε για εμάς. Οι «προτάσεις» τους πλέον εξαγγέλλονται ως κυβερνητικές πολιτικές. Τείχος στον Εβρο, πλωτά στρατόπεδα και ευρωστρατός στο Αιγαίο, πογκρόμ και τάγματα εφόδου στις πόλεις, μαζικές απελάσεις. Πάνε να πείσουν τους Έλληνες εργαζόμενους, πως συνιστούμε ξαφνικά απειλή για αυτούς, πως εμείς φταίμε για την πρωτοφανή επίθεση που δέχονται από τις ίδιες τους τις κυβερνήσεις. Η απάντηση στο ψέμα και στη βαρβαρότητα πρέπει να δοθεί τώρα και θα την δώσουμε εμείς οι μετανάστες και μετανάστριες. Μπαίνουμε μπροστά με τη ζωή μας για να σταματήσουμε τώρα την αδικία σε βάρος μας. Ζητάμε την νομιμοποίηση όλων των μεταναστών/τριών, ζητάμε ίσα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα και υποχρεώσεις με τους Έλληνες εργαζόμενους και εργαζόμενες. Ζητάμε από τους Έλληνες συναδέλφους μας εργαζόμενους, από κάθε άνθρωπο που τώρα υποφέρει κι αυτός από την εκμετάλλευση του ιδρώτα του, να σταθεί δίπλα μας. Να στηρίξει τον αγώνα μας, για να μην αφήσει να επικρατήσει και στο δικό του τόπο το ψέμα και η αδικία, ο φασισμός και η απολυταρχία των πολιτικών και οικονομικών ελίτ. Αυτό δηλαδή που έχει επικρατήσει και στις δικές μας πατρίδες και μας ανάγκασε να ξενιτευτούμε για να μπορέσουμε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια, εμείς και τα παιδιά μας.

Δεν έχουμε άλλο τρόπο για να ακουστεί η φωνή μας, για να μάθετε το δικίο μας. Τριακόσιοι (300) από εμάς ξεκινάμε Πανελλαδική Απεργία Πείνας σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στις 25 του Γενάρη. Βάζουμε την ζωή μας σε κίνδυνο, γιατί έτσι κι αλλιώς δεν είναι ζωή αυτή για ένα αξιοπρεπή άνθρωπο. Προτιμούμε να πεθάνουμε εδώ, παρά τα παιδιά μας να ζήσουν αυτά που περάσαμε εμείς.

η συνέλευση των μεταναστών απεργών πείνας,
Ιανουάριος 2011»

Από τις 25 Γενάρη, 300 μετανάστες εργάτες (250 στην Αθήνα και 50 στη Θεσσαλονίκη) έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας διεκδικώντας το αυτονόητο: νομιμοποίηση χωρίς προϋποθέσεις τόσο των ίδιων όσο και όλων των μεταναστών που ζουν και εργάζονται στον ελληνικό χώρο, ίσα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα και υποχρεώσεις με τους ντόπιους εργαζόμενους. Μια επιλογή ενάντια στην εξαπάτηση και την κοροϊδία, την αφάνεια και τη σιωπή, που κάνει ορατούς τόσο τους ίδιους όσο και την αδικία εναντίον τους και ορθώνει το ανάστημα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας ενάντια στην εκμετάλλευση και τους διωγμούς. Το κείμενο της συνέλευσης των ίδιων των απεργών πείνας είναι ιδιαίτερα εύγλωττο και κατατοπιστικό.

θάνατος στο φασισμό

θάνατος στο φασισμό

Δεν είναι τυχαίο ότι από την πρώτη στιγμή η απεργία πείνας «αγκαλιάστηκε με θέρμη» από όλο τον θεσμικό συρφετό και ξεδιπλώθηκε μια πρωτοφανής εκστρατεία συκοφάντησης και υπονόμησης του αγώνα, που θέλησε να μεταθέσει το ζήτημα στο άσυλο των πανεπιστημιακών χώρων. Ενας ασταμάτητος τηλεοπτικός, ραδιοφωνικός, έντυπος και ηλεκτρονικός σχετός, υπουργών και πρυτάνεων, κυβερνητικών στελεχών και δημοσιογράφων, εκπροσώπων των κομμάτων και κάθε λογής φασιστοειδών, που κατέληγε διαρκώς στο «αδιανόητο» (!) της πραγματοποίησης της απεργίας πείνας στο υπό ανακαίνιση και εδώ και 10 χρόνια ανενεργό παλαιό κτίριο της Νομικής Σχολής Αθηνών (ούτε μαθήματα γίνονται εκεί ούτε παρεμποδιζόταν στο ελάχιστο η λειτουργία της σχολής). Τελικά, όλοι μαζί με μια φωνή, μας υπενθύμισαν για άλλη μια φορά κουνώντας το δάχτυλο πως οι έννοιες της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας δεν χωράνε στο λεξικό ζωής των υπηκόων τους. Πόσο μάλλον όταν οι υποταγμένοι αποφασίζουν να αντισταθούν. Πόσο μάλλον όταν πρόκειται γι' αυτούς που η μόνη θέση που τους υποδεικνύουν είναι αυτή του σύγχρονου δούλου, οι «αόρατοι», οι «χωρίς φωνή» μετανάστες. Πόσο μάλλον όταν αυτοί οι μετανάστες παλεύουν συλλογικά και ακηδεμόνευτα.

Μέσα σε 3 μέρες η προπαγάνδα κορυφώθηκε και η Δημοκρατία προχώρησε σε άλλο ένα πραξικόπημα, από αυτά που συνηθίζει το τελευταίο διάστημα (έτσι είναι ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός, μια διαρκής κατάσταση έκτακτης ανάγκης, όπου η εξαίρεση έχει μετατραπεί σε καθεστωτικό κανόνα και εκδηλώνεται με μικρές κυλιόμενες -χωρικά και χρονικά οριοθετημένες- χούντες όπου κριθεί απαραίτητο για την επιβολή της κυρίαρχης προσταγής). Εχοντας εξασφαλίσει την άρση του ασύλου από το πρυτανικό συμβούλιο, το απόγευμα της Πέμπτης 27 Γενάρη, ο αστυνομικός στρατός κατοχής περικύκλωσε σε μεγάλη ακτίνα τη νομική σχολή, απαγόρευσε την πρόσβαση στο κτίριο και την κυκλοφορία ανθρώπων και οχημάτων εντός της περιμέτρου

αποκλεισμού και ο εισαγγελέας μήνυσε στους απεργούς πείνας και τους αλληλέγγυους να αποχωρήσουν από τον χώρο του πανεπιστημίου γιατί διαφορετικά επίκειται αστυνομική εισβολή και βίαιη εκκένωση.

Τη Νομική επιτράπηκε να πλησιάσουν μόνο κάποιοι εκπρόσωποι της αριστεράς του κράτους (Αλαβάνος, Δρίτσας, Λαφαζάνης), οι οποίοι ανέλαβαν το ρόλο του διαπραγματευτή με τον εισαγγελέα και κατ' επέκταση με την κυβερνητική παράταξη του κράτους (ΠΑΣΟΚ). Η κατάληξη των «διαπραγματεύσεων» βέβαια ήταν προδιαγεγραμμένη όταν την προηγούμενη μέρα τόσο ο ίδιος ο Αλαβάνος όσο και ο πρόεδρος του Συνασπισμού και επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ Αλέξης Τσίπρας είχαν χαρακτηρίσει εσφαλμένη την επιλογή της Νομικής και απαραίτητη τη μεταφορά των απεργών πείνας σε άλλο κτίριο. Το τηλεσίγραφο δεν άργησε να διατυπωθεί: οι απεργοί πείνας θα έπρεπε να δεχτούν την οικιοθελή αποχώρησή τους ή διαφορετικά θα συλλαμβάνονταν και θα οδηγούνταν σε διάφορους χώρους κράτησης. Μπρος στον εξόφθαλμο αυτό εκβιασμό οι απεργοί πείνας συμφώνησαν με τη «λύση» που τους προτάθηκε, ένα «παλατάκι» στη συμβολή των οδών Πατησίων και Ηπείρου (όπως το παρουσίασαν όλα τα ΜΜΕ), στο εσωτερικό του οποίου έχουν στοιβαχθεί οι μισοί, ενώ οι υπόλοιποι κοιμούνται σε σκηνές στην αυλή του κτιρίου κάτω από τη δυνατή βροχή και το τσουχτερό κρύο των ημερών. Εκεί και παραμένουν... (οι 50 απεργοί πείνας στη Θεσσαλονίκη, από την πρώτη στιγμή έχουν εγκατασταθεί μαζί με αλληλέγγυους στον 7ο όροφο του εργατικού κέντρου της πόλης).

για να ορθωθούν οι φράχτες πρέπει πρώτα να εδραιωθούν στα μυαλά των υπηκόων

Οι μετανάστες και οι μετανάστριες δεν εγκαταλείπουν τους τόπους που γεννήθηκαν, μεγάλωσαν και συνδέθηκαν με ανθρώπους για τουριστικούς λόγους. Η μετανάστευση αποτελεί μια ανθρώπινη μετακίνηση προσδιορισμένη από τη φτώχεια, τον πόλεμο, τις περιβαλλοντικές καταστροφές ή τους πολιτικούς διωγμούς τυραννικών καθεστώτων.

Ανθρώπινες μετακινήσεις στην αναζήτηση καλύτερων συνθηκών επιβίωσης-διαβίωσης έχουν με σε ολόκληρη την ιστορία του ανθρώπινου γένους. Η διαφορά έγκειται στο ότι για χιλιετίδες αυτές οι μετακινήσεις βασιζόνταν σε φυσικούς λόγους (στην αναζήτηση καλύτερων κλιματολογικών συνθηκών και επαρκών διατροφικών πόρων) ενώ στις μέρες μας -και εδώ και κάποιους αιώνες- οι μετακινήσεις ολόκληρων τμημάτων του παγκόσμιου πληθυσμού οφείλονται σε κοινωνικούς -κατά βάση- λόγους. Αυτοί ακριβώς οι κοινωνικοί λόγοι είναι που δίνουν υπόσταση στην έννοια της μετανάστευσης: πολεμικές επιχειρήσεις στο όνομα της Δημοκρατίας και των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», οικονομική αφαιμάξη της καπιταλιστικής περιφέρειας από την «ανεπτυγμένη» αποικιοκρατική δύση, δικτατορίες υποστηριγμένες πάντα από κάποια «μεγάλη δύναμη», φυσικές καταστροφές με ταξικές και φυλετικές προεκτάσεις (όπως ο σεισμός στην Αϊτή, το τσουνάμι στη Σρι Λάνκα, ο τυφώνας Κατρίνα στη «μαύρη» και φτωχή Νέα Ορλεάνη).

Ως αποτέλεσμα εκατομμύρια άνθρωποι εξαναγκάζονται σε φυγή στην προσπάθεια να γλιτώσουν από την ανέχεια, τις βόμβες, τοπικούς σατράπηδες ή κάποια φυσική καταστροφή. Μια μοναδικού μεγέθους στην ιστορία ανθρώπινη μετακίνηση προς τα καπιταλιστικά κέντρα της Βόρειας Αμερικής (ΗΠΑ, Καναδάς), της Αυστραλίας, της Ευρώπης. Σε μια διαδρομή από κίνδυνο σε κίνδυνο και πολλές φορές από θάνατο σε θάνατο. Διασχίζοντας σύνορα, αμφισβητώντας «κρατικές κυριαρχίες» και «εθνικές επικράτειες», ανάμεσα σε ναρκοπέδια, πάνω σε κάποιο φουσκωτό. Μια φωτογραφία των οικείων στην τσέπη μαζί με τα λεφτά για τα δουλεμπορικά κυκλώματα κι

...συνέχεια στη σελ. 15

...συνέχεια από σελ. 14

έναν αριθμό τηλεφώνου για να πάρω τους δικούς μου πίσω όταν καταφέρω να φτάσω... Αλήθεια πως ορίζεται η έννοια «λαθραίος» όταν χαροπαλεύεις στα παγωμένα νερά του Αιγαίου ή τρέμεις μήπως δεν δεις μέσα στη νύχτα τη σήμανση των ναρκοπεδίων στον Εβρο; Στην ουσία οι μετανάστες και οι μετανάστριες βιώνουν μια μόνιμη κατάσταση εξαιρέσης, η οποία στα σύνορα αποτυπώνεται ως αορίστου διάρκειας -και χωρίς καν το πρόσχημα κάποιου αδικήματος- φυλάκιση και στην ενδοχώρα ως απουσία οποιουδήποτε κοινωνικού, πολιτικού ή εργασιακού «δικαιώματος» (θεσμική αορατότητα, ανελέητο αστυνομικό κυνηγητό, μιντιακή στοχοποίηση, εντατική εκμετάλλευση, διάχυτος κοινωνικός ρατσισμός).

Και η αντι-μεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους και ευρύτερα της ευρωπαϊκής ένωσης σκληραίνει: πολυεθνικές ευρωπαϊκές μονάδες συντομικής φύλαξης (FRONTEX), περισσότερα στρατόπεδα συγκέντρωσης, φράχτης στον Εβρο, πλοία-φυλακές για το Αιγαίο. Παράλληλα τα νομοσχέδια για την ιθαγένεια (που όρισε ποια παιδιά μεταναστών έχουν «δικαιώματα» και ποια όχι), για τις αιτήσεις ασύλου (που απλά θα απορρίπτονται ταχύτερα από ότι σήμερα) και για τις διαδικασίες «νομιμοποίησης» (προσωρινές άδειες παραμονής-εργασίας) προωθούν -μέσα από τον διαχωρισμό σε «νόμιμους» και «παρά-

νομους»- ένα ακόμα πιο ανελέητο κυνηγητό των μεταναστών «χωρίς χαρτιά» και παράλληλα την ενσωμάτωση ενός μικρού αριθμού μεταναστών με προϋποθέσεις που σημαίνουν την αποδοχή της υποταγής τους (διαρκής ανασφάλεια και άγχος για τη συγκέντρωση των απαραίτητων ενσήμων και δικαιολογητικών, αποφυγή αγωγών, αμοιβαία εμπλοκή και αξιόποινων πράξεων μπρος στην απειλή της απέλασης).

Μέσα σε συνθήκες οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης, το κράτος και τα αφεντικά έχουν εξαπολύσει μια γενικευμένη επίθεση στην κοινωνία, εντείνοντας την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Οι μετανάστες κι οι μετανάστριες, ως το πλέον υποτιμημένο, φτωχό και αποκλεισμένο κομμάτι, δέχονται την αγριότερη επίθεση: δολοφονίες στα σύνορα, εγκλεισμό σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, βασανισμούς στα αστυνομικά τμήματα, επιθέσεις φασιστοειδών. Στο εργασιακό κομμάτι, αυτό που τους επιφυλάσσεται είναι οι βαρύτερες και πλέον απαξιωμένες δουλειές σε καθεστώς άγριας εκμετάλλευσης από τα αφεντικά και τις μαφίες: στα χωράφια (εργάτες γης), στις τράτες (αλιεργάτες), στα γιαπιά και στα εργοτάξια των μεγάλων έργων (οικοδόμοι), στα χειρότερα πόστα στα εργοστάσια και στις βιοτεχνίες (ανειδίκευτοι βιομηχανικοί εργάτες), στις υπηρεσίες καθαριότητας σπιτιών, εταιρειών,

δημόσιων και ιδιωτικών οργανισμών (καθαριστές/καθαρίστριες), στις οικιακές εργασίες και στη φύλαξη ηλικιωμένων προσώπων (υπηρετικό και εσώκλειστο οικιακό προσωπικό), στη βιομηχανία του σεξ (πολλές φορές υπό καθεστώς εξαναγκασμένης πορνείας). Αυτό δε σημαίνει ότι οι μετανάστες και οι μετανάστριες κάθονται με τα χέρια σταυρωμένα, υπομένοντας αγόγγυστα. Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια μια σειρά αγώνων τούς έφεραν στο προσκήνιο βγάζοντάς τους από τα σκοτάδια που τους θέλει η εξουσία. Από την απεργία των εκατοντάδων εργατών γης για την αύξηση του μεροκάματου στα φραουλοχώρα της Νέας Μανωλάδας, τις συγκρούσεις αφρικανών μεταναστών με μπάτσους στη Θεσσαλονίκη μετά τη δολοφονία του μικροπωλητή Τόνου Ονουα κατά την καταδίωξη του από ασφαλίτες και τη δίμηνη απεργία των αιγυπτίων αλιεργατών στη Νέα Μηχανιώνα ενάντια στη μείωση του μισθού τους μέχρι την απεργία πείνας 15 μεταναστών εργατών στα Χανιά πριν 2 χρόνια, τους αποκλεισμούς δρόμων και τις πορείες των «χωρίς χαρτιά» έξω από το κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη ενάντια στην κοροϊδία και την αστυνομική βία, τη μαχητική στάση της Κωνσταντίνας Κούνεβα στις υπερβολαβίες καθαρισμού των σταθμών του ΗΣΑΠ και τις συνεχείς πρόσφατες απεργίες πείνας προσφύγων για να τους δοθεί πολιτικό άσυλο.

Μέσα σε αυτό το κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό περιβάλλον, το κράτος έχει κάθε συμφέρον από τη διάχυση του ρατσισμού μέσα στην κοινωνία. Σε αगाστή συνεργασία με τα ΜΜΕ στοχοποιεί τους μετανάστες ως «περισσεούμενους» ή ως «απειλή για τη σταθερότητα και την ασφάλεια» για να καλλιεργήσει το φόβο, τον κοινωνικό κανιβαλισμό, την ακόμα μεγαλύτερη απομόνωσή τους και να επιχειρήσει να εκμαιεύσει συναινέσεις με ό,τι πιο ταπεινό του έχει απομείνει: με επικλήσεις γύρω από την «εθνική ενότητα» και την «εθνική ταυτότητα» (την «εντοπιότητα», την «ελληνικότητα» κλπ) ώστε μέσα σε συνθήκες ανέχειας οι καταπιεσμένοι να στρέφονται ο ένας ενάντια στον άλλο (και πιο συγκεκριμένα ενάντια στους πιο ευάλωτους) και όχι ενάντια στους πραγματικούς τους δυνάστες. Όμως περισσεούμενοι είναι οι κυβερνήτες, οι υπουργοί, οι βουλευτές και τα κομματικά στελέχη, είναι οι κρατικοί αξιωματούχοι, οι στρατιωτικοί και τα μιλιούνια των μπάτσων που ως στρατός κατοχής πλημμυρίζουν την πόλη, είναι οι εφοπλιστές, οι τραπεζίτες, οι βιομήχανοι, τα μικρά και μεγάλα αφεντικά, είναι οι managers, τα golden boys, οι πρόεδροι των ΔΕΚΟ και οι εργοδοπατέρες, είναι οι δημοσιογράφοι, οι διαφημιστές και οι αστέρες του θεάματος. Ολη αυτή η παρασιτική τάξη πολιτικής και οικονομικής κυριαρχίας

και οι λακέδες της, που προστάζει και μας ξεζουμίζει καθημερινά και το μόνο για το οποίο ενδιαφέρεται είναι η διασφάλιση των προνομίων της.

Με μια τέτοια ανάγνωση της πραγματικότητας, η απεργία πείνας των 287 μεταναστών εργατών απεργών πείνας, που προέρχονται από τις αραβόφωνες χώρες της βόρειας Αφρικής (Μαγκρέμπ) και οι περισσότεροι ζουν και εργάζονται εδώ και χρόνια στα Χανιά, έχει την ιδιαίτερη σημασία της. Γιατί δεν είναι μόνο ο αυτονόητος και δίκαιος χαρακτήρας των ζητημάτων και των αιτημάτων που θέτουν αλλά με αυτή τους την αγωνιστική επιλογή διαμορφώνουν ταυτόχρονα και ένα κοινωνικό πεδίο σύγκρουσης όπου αντιπαρά τίθενται οι αναμετρούνται οι διασπαστικές τακτικές των εξουσιαστών στις γραμμές των καταπιεσμένων από τη μία με την προπάθεια ενοποίησης των αγώνων ντόπιων και μεταναστών ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα από την άλλη. Για τους λόγους αυτούς αλλά και για όλους τους λόγους του κόσμου είμαστε στο πλευρό των απεργών πείνας...

φλεβάρης 2011

αναρχικές/οί από τις δυτικές συνοικίες της αθήνας & του πειραιά, ρεσάλτο (κεραταίνι), θεροσίτης (ίλιον), σινιάλο (αιγάλεω)

να γκρεμίσουμε τα σύνορα, τους φράχτες, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης για έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης

Η απεργία πείνας των 300 μεταναστών σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη (και μαζί οι πολυποικίλες κινήσεις αλληλεγγύης σε όλες σχεδόν τις πόλεις του ελλαδικού χώρου) κράτησε 44 ολόκληρες μέρες, με τους απεργούς να οδηγούνται μαζικά στα νοσοκομεία, για να υπάρξει μια έστω ανεπίσημη κυβερνητική δέσμευση μερικής «ανταπόκρισης» στα αιτήματά τους. Η δέσμευση αφορούσε: α) στην παροχή προσωρινής άδειας διημέρευσης παραμονής στους απεργούς πείνας με ενεργοποίηση της διάταξης για «αναστολή απέλασης σε παράνομους μετανάστες για ειδικούς λόγους» και με την υπόσχεση ότι αυτή θα ανανεώνεται μέχρι να έχουν το δικαίωμα να εκδώσουν κανονική άδεια παραμονής, β) στη μείωση για όλους τους μετανάστες που υπάγονται στο καθεστώς «αναστολής απέλασης» από τα 12 στα 8 χρόνια του απαιτούμενου διαστήματος για την έκδοση άδειας παραμονής, γ) στη δυνατότητα των απεργών πείνας να ταξιδέψουν με τα έγγραφα που θα τους παρασχεθούν, όπου επιθυμούν εκτός Ελλάδας και να επιστρέψουν χωρίς πρόβλημα, δ) στη μείωση για όλους τους μετανάστες από 150 σε 120 των απαιτούμενων ενσήμων για την ανανέωση της άδειας παραμονής, ε) στην επανεξέταση των αδειών παραμονής για τους μετανάστες που δεν κατάφεραν να τις ανανεώσουν την τελευταία διετία επειδή

δεν κατόρθωσαν να συγκεντρώσουν τα απαραίτητα ένσημα λόγω της οικονομικής κρίσης. Βέβαια, η εξαπάτηση των κρατικών επιτελείων και της πολιτικής εξουσίας, όπως αυτή εκδηλώνεται μόνιμα τόσο κατά των μεταναστών όσο και κατά των υπόλοιπων κοινωνικών κομματιών, επιβεβαιώθηκε για άλλη μια φορά. Μαζί επιβεβαιώθηκε για άλλη μια φορά και ο ρόλος των αριστερών αντιρατσιστών μεσολαβητών που συμμετείχαν στις διαπραγματεύσεις και έσπευσαν να αδειάσουν το κτίριο της Υπατίας πριν έστω κι αυτή η προβληματική κυβερνητική πρόταση επικυρωθεί δημόσια-επίσημα. Αναδείχτηκαν σε «διαχειριστές της κρίσης», διαλλακτικοί, συμβιβαστικοί και συζητήσιμοι, για να βρεθεί μια κάποια λύση και να μην χαλάσουν τις καρδιές και τις σχέσεις τους με τους κυβερνητικούς αξιωματούχους που για παρόμοια ή διαφορετικά θέματα θα «χρειαστεί» να ξανασυναντηθούν στο μέλλον. Οι νικηφόρες τους τυμπανοκρουσίες σε δεύτερο χρόνο αυτή ακριβώς τη λειτουργία τους θέλησαν να καλύψουν.

Τελικά, για τους απεργούς πείνας, οι κυβερνητικές δεσμεύσεις δεν έχουν τηρηθεί στο ελάχιστο και πέρα από την έκδοση των προσωρινών αδειών διημέρευσης παραμονής (με το καθεστώς «αναστολής απέλασης») τίποτα άλλο δεν έχει

...συνέχεια στη σελ. 16

Το τοπίο μετά το τέλος της απεργίας πείνας

...συνέχεια από σελ. 15

κατοχυρωθεί. Ούτε η ανανέωση των προσωρινών αδειών παραμονής τους με την παρέλευση του 6μηνου είναι βέβαιη. Κάποιοι λίγοι που επιχειρήσαν ήδη να ταξιδέψουν στους τόπους απ' όπου προέρχονται για να επισκεφτούν τους δικούς τους συνάντησαν απίστευτα γραφειοκρατικά κολήματα ενώ ορισμένοι στο αεροδρόμιο του Μαρόκο αντιμετώπισαν τον κίνδυνο απαγόρευσης επιστροφής τους στην Ελλάδα. Οι μετανάστες αντιστέκονται σε κάθε προσπάθεια κατάργησης στην πράξη της άτυπης συμφωνίας που έχει υπάρξει και συνεχίζουν τον αγώνα τους για εφαρμογή των ανεπίσημων κυβερνητικών

δεσμεύσεων (κυρίως στα Χανιά που ζουν και εργάζονται χρόνια οι περισσότεροι από τους απεργούς πείνας).

Ο συγκεκριμένος αγώνας άνοιξε ζητήματα μέσα στην κοινωνία και ρωγμές στο κυριαρχικό πλέγμα αλλά γέννησε και μεγάλα ερωτηματικά. Εθεσε το ζήτημα των συλλογικών αγώνων των μεταναστών και έφερε ξανά στο προσκήνιο το πρόταγμα των κοινών αγώνων ντόπιων και μεταναστών ενάντια στην κρατική-καπιταλιστική βαρβαρότητα και τους πλαστούς διαχωρισμούς μεταξύ των καταπιεσμένων. Δοκιμάστηκε όμως και η δυναμική, η διεισδυτικότητα αυτού του προτάγματος κοινωνι-

κά, δεδομένου ότι το κρίσιμότερο ζήτημα γύρω από το μεταναστευτικό είναι η κοινωνική (και όχι η θεσμική) «νομιμοποίηση» των μεταναστών. Η αποδοχή τους σε όλα τα πεδία της καθημερινής ζωής και η ανάπτυξη σχέσεων αμοιβαιότητας. Αλλωστε, ακόμα και για την όποια «νομιμοποίηση» προϋποτίθενται οι κοινωνικές διεργασίες ώσμωσης. Ωστόσο, έγινε εμφανές στις πολλές κινήσεις αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης ότι η κοινωνική αντιμετώπιση της απεργίας πείνας ήταν στις περισσότερες περιπτώσεις από αδιάφορη έως αρνητική. Γεγονός που υποδηλώνει το βαθμό επίδρασης της εξουσιαστικής λο-

γικής μέσα στην κοινωνία. Καταρχήν ο καθένας να ασχολείται μόνο με το πρόβλημα «του» και να μην νοιάζεται για τα προβλήματα των «άλλων» (εξατομίκευση) και κατά δεύτερο, διάχυτος ρατσισμός και αποστροφή απέναντι στους μετανάστες.

Στην περίοδο που διανύουμε το ζήτημα των μεταναστών και των αγώνων τους αναδεικνύεται σε κρίσιμο κρίκο της φοράς των κοινωνικών εξελίξεων. Η εξουσία δεν έχει άλλα εργαλεία επιβολής των σχεδίων της και διαχειρίζεται την «από κάτω» πέρα από την διάχυση του φόβου, την καταστολή και την προώθηση του κοινωνικού κανιβαλισμού, τη στοχοποίηση

των πλέον ευάλωτων, εκείνων που βρίσκονται στον πάτο της κοινωνικής ιεραρχίας, τη μετατροπή των μεταναστών σε «αποδιοπομπαίο τράγο» των κοινωνικών δεινών.

Οποιος δεν είναι συνειδητά φασίστας να ονειρεύεται κρεματορία ας έχει υπόψη του ότι όποιος κοιμάται με ρατσισμό και «έξω οι ξένοι» ξυπνάει με σβάστικες και φασισμό. Παραμένουμε συνειδητά ξένοι στον κόσμο των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών, συνειδητά στο πλάι των κολασμένων και κάθε καταπιεζόμενου και αγωνιζόμενου ανθρώπου.

Με αφορμή την πανελλήνια πορεία στην ηγουμενίτσα...

Για άλλη μια φορά επιβεβαιώνεται ότι όσα κι αν νομίζεις ότι ξέρεις, όσα κι αν θεωρείς ότι μπορείς να φανταστείς για μία σκληρή πραγματικότητα, η άμεση σχέση με αυτήν (όχι με όρους ανθρωπιστικής περιέργειας αλλά αλληλεγγύης) καταρρίπτει κάθε εικόνα που έχεις φτιάξει. Το Σάββατο που βρεθήκαμε μαζί με 400 αλληλεγγυούς από διάφορες πόλεις της Ελλάδας στην Ηγουμενίτσα για την πραγματοποίηση πορείας αλληλεγγύης, ξέραμε πως υπάρχει ένας υπαίθριος καταυλισμός μεταναστών στα όρια της πόλης, στους πρόποδες του βουνού «λαδοχώρι». Είχαμε ενημερωθεί πως οι μετανάστες εκεί βρίσκονται σε άθλιες συνθήκες, πως αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα υγείας, πως κάποιοι έχουν αγγίξει τα όρια του υποσιτισμού, πως τους κυνηγάνε, πως διάφορα φασιστοειδή ενίοτε τους πυροβολούν, όλα αυτά τα δεκάδες «πως...». Κι όμως, μόλις η διαδήλωση έφτασε πολύ κοντά στους πρόποδες του βουνού, μόλις αντικρίσαμε τις πρώτες κουβέρτες και πανιά ως αυτοσχέδιες τέντες, μόλις άρχισαν να ξεμυτίζουν δειλά-δειλά οι μετανάστες μέσα από τα δέντρα, μόλις άρχισαν να κατεβαίνουν το βουνό φωνάζοντας, σφυρίζοντας, κουνώντας χέρια για να μας προσεγγίσουν και να έρθουν μαζί μας στην διαδήλωση, μόλις οι μπάτσοι, τους έκλεισαν ερμητικά τον δρόμο κάτω από μία γέφυρα, μόλις είδαμε κάποιους να καταφέρνουν με διάφορους ελιγμούς να μπαίνουν στο σώμα της πορείας χαμογελώντας, μόλις η πορεία προς το τέλος της χτυπήθηκε από τους μπάτσους και βρεθήκαμε μαζί για ώρες στα ΤΕΙ της πόλης, μόλις ακούσαμε τα σφυρίγματα και τις φωνές από το βουνό, μέσα στο σκοτάδι, την ώρα που τα πούλμαν αναχωρούσαν για την επιστροφή των αλληλεγγυών στους τόπους τους, η ίδια πραγματικότητα έγινε πια μία άλλη. Πραγματικότητα που περισσεύει των συνθημάτων αλληλεγγύης, πραγματικότητα που ξεπερνάει τις προτάσεις περιγραφής ή ανάλυσης τέτοιων πολύπλοκων ζητημάτων. Είναι πια η πραγματικότητα της ελάχιστης σχέσης και επαφής. Είναι η επιβεβαίωση, για ακόμη μια φορά, ότι η συγκεκριμένη πραγματικότητα αφορά ανθρώπους κι όχι κατηγορίες, αφορά διωγμένους κι όχι τυχοδιώκτες...

το κείμενο της συνέλευσης στα ΤΕΙ της Ηγουμενίτσας, λίγο μετά το κύπημα της πορείας από την αστυνομία:

Σήμερα, 29 Γενάρη, η Ηγουμενίτσα ήταν μια πόλη κατεχόμενη. Αστυνομικές δυνάμεις κάθε είδους (ματ, ασφαλίτες και λιμενικοί) κατέκλυσαν τους δρόμους. Η αιτία αυτής της ιδιότυπης κατοχής ήταν η πανελλαδική πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες που καλέστηκε με πρωτοβουλία ντόπιων συντρόφων.

Η περιοχή της Ηγουμενίτσας εδώ και αρκετό καιρό, έχει γίνει ένα από τα επίκεντρα της αντιμεταναστευτικής πολιτικής του ελληνικού κράτους. Ενα «γεωγραφικό» διακύβευμα για την Ευρώπη – Φρούριο: τα ανθρωποκυνηγητά, οι αποκλεισμοί, ο ρατσισμός, τα άτυπα και θεσμισμένα απαρτχάιντ γεννάνε όχι μόνο το ξεσάλωμα των αστυνομικών και λιμενικών δυνάμεων πάνω στους «παράνομους» φτωχοδιαβόλους αλλά και οπλίζουν τα χέρια ελληνόψυχων ντόπιων φασιστών.

Από την έναρξη της πορείας δεχθήκαμε την προκλητική πίεση των δυνάμεων καταστολής που είχαν κινητοποιήσει έναν ολόκληρο δημοκρατικό στρατό για να επιβάλλουν τον τρόπο στην τοπική κοινωνία και για να αποτρέψουν την προσέγγιση των αλληλεγγυών στον υπαίθριο καταυλισμό όπου διαμένουν εκατοντάδες

μετανάστες. Όμως οι απόπειρες της δημοκρατίας να επιβάλλουν την σιωπή στην τοπική κοινωνία (ιδιαίτερα μετά τα πρόσφατα τοπικά περιστατικά θανάτων και τραυματισμών μεταναστών από τα χέρια μπατσών και από τις σφαίρες γνωστού ντόπιου φασίστα) σημάδεύτηκαν με αποτυχία.

Η σημερινή πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες διέσχισε όλους τους κεντρικούς δρόμους της πόλης. Κατά τη διάρκεια της οποίας φωνάχθηκαν συνθήματα και μοιράστηκαν εκατοντάδες κείμενα. Αρκετοί νεολαίοι και μετανάστες της πόλης ενσωματώθηκαν στην πορεία μέχρι τον υπαίθριο καταυλισμό των μεταναστών όπου εξελίχθηκαν συγκινητικές στιγμές αλληλεγγύης. Δεκάδες μετανάστες του καταυλισμού στη θέα της πορείας, κινήθηκαν προς αυτήν, ώστε να την ενισχύσουν με τη συμμετοχή τους. Στο σημείο εκείνο, τα ματ απέτρεψαν την κίνηση των μεταναστών προς τη πορεία, προχωρώντας στη δημιουργία φραγμού, γεγονός που προκάλεσε αρκετή ένταση. Υστερα από την παρέμβαση των συντρόφων της περιφρούρησης, καταφέραμε την πρόσβαση σε κάποιους μετανάστες και κατόπιν συνεχίσαμε την πορεία προς το προκαθορισμένο ση-

...το Σάββατο 29 γενάρη

η αλληλεγγύη στους μετανάστες, τους πρόσφυγες και κάθε καταπιεσμένο

είναι αγώνας ενάντια στον εκφασισμό της κοινωνίας, πόλεμος

ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο

Στις 10-11-2010, 5 κορβόκοι πρόσφυγες επιχειρούν να κερσίσουν σε ντάλκο με προορισμό την Ιταλία, σε βελγικό κούκι στην Παρισμάδα, περίπου 2000, από την Ηγουμενίτσα. Έκτοτε, αντίστοιχο από τον ιδιοκτήτη του βελγικού, που απαντά στη διαφορά και οφείλει, ότι θα αναλάβει αυτό το θέμα. Ουδένως με παρόμοιο επίσημο σε αποκίνητο και καταδικάσει προς τους πρόσφυγες που ήδη είναι αρχίζον να απομακρύνονται μαζί και είχαν γίνει ανεπιτυχία. Παρόμοια συνέχισαν τους πούλμαν 4 φορές, και απομακρύνονται. Από τις σφαίρες του ενόπλου φαίνεται πάλι βαριά τραυματισμένος ο ένας από τους 4 πρόσφυγες.

Ντροπή στήλη οργή, για τη κοινωνία που αφήνει από λιμενοπλοίο, που συνεχίζει να είναι κοινωνική τη δουλειά του, για τις επιθέσεις που έχουν από την αστυνομία στον υπαίθριο μόνον και τις απειλές τους προς αυτόν, για τους ζωοδιατροφές στο λιμάνι και στο τμήμα, για τα ντου στον καταυλισμό από μπάτσους και φασίστες, τους απροβλεπόμενους και το κίνημα των προσκεκλημένων αντικείμενων, για τις συνέπειες και τους ζωοδιατροφές στη πόλη, για τους 18 κορβόκοι, κορβόκοι οι ντάλκο το 2008 από ασφαλή, για τους ζωοδιατροφές μεταναστών στο λιμάνι από λιμενοπλοίο με ρόλο του μπλόκ, για τους ΔΙΑΣ που τους κυνηγούν ακόμα και όταν φέρουν στα σκουπίδια για ένα κομμάτι ψωμί, για τα υπερmarket που δεν τους επιτρέπουν την είσοδο.

οι μετανάστες είναι τα ταξικά μας αδέρφια στον κοινωνικό - ταξικό αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο που ανοίγει το δρόμο,

...για έναν κόσμο χωρίς Κράτος, σύνορα, πατρίδες, εκμετάλλευση.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΠΟΡΕΙΑ: Σάββατο 29 Γενάρη, ώρα 12:00μμ, ΤΕΙ Ηγουμενίτσας

κατάληψη «κελί της ελευθερίας» (ΤΕΙ Ηγουμενίτσας)

αναρχικοί, αντιεξουσιαστές/στρίες, συντροφιστές από τη δυτική Ελλάδα

αφίσα καλέσματος για την πορεία της 29ης γενάρη από την κατάληψη «κελί της ελευθερίας» και αναρχικούς, αντιεξουσιαστές από την δυτική Ελλάδα

μείο τερματισμού της. Λίγο πριν το τέλος της πορείας, δεχτήκαμε τη συγκροτημένη επίθεση της αστυνομίας, με δακρυγόνα, κρότου λάμψης, ξύλο, γκλομπ και κυνηγητό ως τα ΤΕΙ. Εννιά τραυματίες (εξαρθρώσεις ώμων, κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις, ρήξη μηνίσκου, σοβαρές αλλεργικές αντιδράσεις στα μάτια...) και εφτά προσαγώγες στο τοπικό Α.Τ. επέβαλαν την παραμονή μας στην πόλη ως αργά το απόγευμα για την αλληλεγγύη στους συντρόφους μας.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ - ΕΣ

Η ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ των κυρίων: «η μετανάστευση είναι πρόβλημα [:]»

Το ζήτημα με τις «διαπιστώσεις» τέτοιου τύπου είναι ο τρόπος που κατατίθενται και που πολύ δύσκολα μπορεί κάποιος να διαφωνήσει με αποτέλεσμα η άνευ όρων «παράδοσή» μας στην κάθε διαπίστωση και την αντιμετώπισή της να είναι σχεδόν μονόδρομος -χωρίς ίχνος κριτικής αλλά και ανάλυσης. Κι αυτό είναι η μόνη πραγματικότητα για κάθε διαπίστωση των Κυρίων. Οι αυτό-ανακηρυσσόμενοι «γνώστες» εξορίζουν πολύπλοκα ζητήματα και σοβαρότατες ανθρώπινες υποθέσεις -που το σύστημά τους έχει προκαλέσει και δημιουργήσει- στην αρνητικά φορτισμένη λέξη «πρόβλημα», αφού πρώτα αυτό έχει παρουσιαστεί ως αντικειμενική διαπίστωση. Για να αναλάβουν οι ίδιοι -αυτή τη φορά ως αυτοανακηρυσσόμενοι «λύτες»- την εξεύρεση πρότασης αλλά και την αντιμετώπιση του εκάστοτε προβλήματος. Στην όλη αυτή διαδικασία, οι χειραγωγικοί μηχανισμοί (π.χ. μέσα μαζικής ενημέρωσης) κατέχουν εξέχουσα θέση, μιας και είναι οι βασικοί φορείς αναπαραγωγής και ενίσχυσης της κάθε κυριαρχικής διαπίστωσης, έτσι ώστε να μην αφεθεί κανένα περιθώριο δυσπιστίας ή κριτικής απέναντί της και, κυριότερα, κανένα περιθώριο αντίστασης σε ό,τι μέλλει γενέσθαι εξαιτίας της αντιμετώπισής της.

Ενα εύκολο παράδειγμα κατανόησης αυτής της διαδικασίας, γιατί τη ζούμε στο πετσί μας, είναι η διαπίστωση για την ελληνική οικονομική κρίση και η αντιμετώπιση της με τα μέτρα «διάσωσης». Ενα δυσκολότερο παράδειγμα είναι η μετανάστευση. Επί της ουσίας, όμως, η μετάφραση της σημασίας και των δύο αυτών διαπιστώσεων (κρίσης και μετανάστευσης) δεν είναι άλλη από το ότι «είναι πρόβλημα να παλεύεις για μια καλύτερη ζωή».

Συνηθίζεται, όσο μεγαλύτερη είναι η απόσταση της προσωπικής εμπειρίας από ένα κοινωνικό-πολιτικό φαινόμενο, τόσο μικρότερη να είναι η επιθυμία/ανάγκη κατανόησής του. Για το φαινόμενο της μετανάστευσης, οι βιωματικές εμπειρίες περιορίζονται -κατά κύριο λόγο- στην περιφορά της ανθρώπινης δυστυχίας και εκμετάλλευσης στους δρόμους, τα φανάρια, τις πλατείες, τα σπίτια, τις οικοδομές, τις καφετέριες... Και ταυτόχρο-

να, στις ελεγχόμενες, διαμεσολαβημένες εικόνες, συζητήσεις ή αναλύσεις που προσφέρονται καθημερινά, τα τελευταία 20 χρόνια, από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης για το ίδιο θέμα και που περιορίζονται κατά κανόνα στην εγκληματικότητα, την εξαθλίωση στους καταυλισμούς, στο «πρόβλημα» γενικώς... Εως εκεί. Από εκεί και πέρα, ανοίκει είναι οι καταστάσεις που επικρατούν στους τόπους απ' όπου έρχονται, ανοίκει και άγνωστες είναι οι στιγμές που αποφασίζουν να αφήσουν τον τόπο και τους δικούς τους προς άγνωστη κατεύθυνση και κατάληξη, ανοίκει και οι οδύσσειες του καθενός, άγνωστες και οι καθημερινότητες τους εδώ.

Ακόμα πιο αποκομμένη και αποκλεισμένη είναι η επαφή μας με την αντιμετώπιση της μετανάστευσης από το κράτος και τους θεσμούς του, η οποία είναι μηδαμινή ακόμα κι όταν συμβαίνει δίπλα μας. Διότι η αλήθεια είναι πως αόρατα είναι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης που φυλακίζουν με απάνθρωπους όρους για μήνες ανθρώπους χωρίς κανένα συγκεκριμένο μέλλον, επειδή απλώς δεν έχουν χαρτιά (το πιο κοντινό μας είναι το στρατόπεδο συγκέντρωσης στην Πέτρου Ράλλη). Όπως αόρατα είναι και τα κρατητήρια των κατά τόπους αστυνομικών τμημάτων που είναι γεμάτα με ανθρώπους που επίσης δεν έχουν χαρτιά και που βασανίζονται αναλόγως των ορέξεων των εκάστοτε μπάτσων (μια επίσκεψη στο Α.Τ. Δραπετσώνας αρκεί -από την είσοδο

σχεδόν μπορείς να δεις τα κελιά). Αόρατοι και οι νεκροί στα θαλάσσια και χερσαία σύνορα από συνοριοφύλακες. Αόρατοι και οι τραυματισμένοι και δολοφονημένοι στα διάφορα σημεία εξόδου από την χώρα (παραδειγματικά, στο λιμάνι της Πάτρας και της Ηγουμενίτσας). Αόρατες και οι επιθέσεις από λογίων τραμπούκους ακροδεξιούς στα σπίτια και τα μαγαζιά μεταναστών αλλά και στους ίδιους.

Δυστυχώς όμως, συνηθίζεται επίσης όσο λιγότερο αντιλαμβανόμαστε το σύνολο μιας απομακρυσμένης πραγματικότητας σε μας τόσο περισσότερο να αδυνατούμε να προσλάβουμε τις προεκτάσεις και την σχέση που έχει τόσο η ίδια όσο και η αντιμετώπισή της από το κράτος σε μας.

τα πρόσφατα σχέδια «αντιμετώπισης»...

FRONTEX

Στις 2.8.2010 υπογράφηκε από τον πρώην υπουργό Προ.Πο., Χρυσόχοϊδη, συμφωνία με τον ευρωπαϊκό οργανισμό διασυνοριακής φύλαξης, τον FRONTEX, να ανοίξει επιχειρησιακά γραφεία στον Πειραιά. Βεβαίως ο FRONTEX επιχειρούσε ούτως ή άλλως στα σύνορα της Ελλάδας (λ.χ. επιχείρηση "Ποσειδών") ενώ, επιπλέον, λειτουργούσε άτυπα γραφεία σε διάφορα νησιά, όπως αυτό της Σάμου, με ολέθριες συνέπειες σε ήδη κρατούμενους μετανάστες. Πράγματι, λοιπόν, τα γραφεία αυτά εγκαινιάστηκαν την 1.10.2010. Φιλοξενούνται στην έδρα του λιμενικού σώματος στον Πειραιά. Ο FRONTEX, ως υπερεθνικός οργανισμός, προφανώς και δεν δίνει λογαριασμό σε κανέναν, συμπεριλαμβανομένων των κρατών-κυβερνήσεων, ούτε λογοδοτεί. Στην προκειμένη πάντως συμφωνία έχουν ενδιαφέρον δύο στοιχεία που δηλώνουν ξεκάθαρα το μέγεθος της κοροϊδίας και των προσχημάτων που χρησιμοποιεί ενίοτε το κράτος, όπως αυτό των δημοκρατικών διαδικασιών ή της εθνικής

κυριαρχίας ή της ανυπαρξίας χρημάτων. Το ένα είναι πως πρώτα άνοιξαν τα γραφεία του FRONTEX και μετά από κάποιους μήνες ψηφίστηκε από τη βουλή η συγκεκριμένη συμφωνία εγκατάστασης του Επιχειρησιακού Γραφείου του FRONTEX (ΕΓΓ), για την ακρίβεια στις 20.12.2010. Το δεύτερο είναι οι όροι βάσει των οποίων εγκαταστάθηκε ο FRONTEX. Οι απεσταλμένοι του FRONTEX έχουν πλήρη ασυλία και απαλλάσσονται από οποιαδήποτε έρευνα, επίταξη, κατάσχεση, απαλλοτρίωση, ενώ προβλέπεται ευρύτατη διπλωματική ασυλία και προνόμια, αντιμετωπίζοντάς τους επί της ουσίας ως πρεσβεία. Για ενδεχόμενη δήμηση της περιουσίας τους, υπεύθυνα δεν είναι τα ελληνικά δικαστήρια αλλά αυτό της ευρωπαϊκής ένωσης. Ταυτόχρονα μπορεί να αποκτά περιουσία κινητή και ακίνητη. Οι ελληνικές αρχές δεν έχουν πρόσβαση στις εγκαταστάσεις του και για την ασφάλειά τους μέσα στα γραφεία υπεύθυνος είναι ο FRONTEX ενώ απ' έξω οι ελληνικές αρχές. Τέλος, τους παρέχεται όλη η υποδομή για να εγκαταστήσουν τα συστήματα παρακολούθησης και επικοινωνίας.

Η ουσία εναντίωσης στην ύπαρξη και δρά-

ση του FRONTEX βρίσκεται στο γεγονός πως πρόκειται για έναν υπερεθνικό, ανεξέλεγκτο, δολοφονικό οργανισμό αντιμετώπισης της μετανάστευσης. Δουλειά του είναι να συντονίζει τον εκάστοτε εθνικό στρατό με την αστυνομία και τους συνοριοφύλακες, να ελέγχει τα σύνορα, να αποτρέπει την είσοδο μεταναστών (πώς αλήθεια αποτρέπει ανθρώπους;). Στο ενδεχόμενο που κάποιοι μετανάστες καταφέρουν να εισέλθουν στη χώρα, τότε τους ελέγχουν, τους καταγράφουν και αποθηκεύουν (σε δικές τους βάσεις δεδομένων) τα στοιχεία και τα προσωπικά δεδομένα τους (στους μετανάστες εφαρμόζεται και επίσημα η καταγραφή και αποθήκευση των βιομετρικών δεδομένων) ενώ είναι επιπλέον οι πρώτοι αρμόδιοι διερεύνησης για θέματα ασύλου. Τέλος, δουλειά του είναι και να επιχειρεί στρατιωτικά σε ξηρά και θάλασσα. Χρησιμοποιεί υπερσύγχρονα οπτικά συστήματα, θερμικές κάμερες, έχει ελικόπτερα, ειδικά επανδρωμένα οχήματα, περιπολικά και σκάφη. Επίσης, στον τεχνικό εξοπλισμό συμπεριλαμβάνονται (για την ώρα μόνο στην Ελλάδα) 3 λεωφορεία Schengen (Σέγκεν) και 9 οχήματα θερμικού εντοπισμού. Φυ-

σικά δεν απουσιάζει το ενεργό, στρατιωτικό, ανθρώπινο δυναμικό που αποτελείται από κάποιες εκατοντάδες στρατιωτών (συνοριοφύλακες) διαφόρων χωρών της ΕΕ. Οι συγκεκριμένες μονάδες ονομάζονται RABBITs, ή στα ελληνικά ομάδες ταχείας επέμβασης συνόρων, οι οποίες επιχειρούν ήδη στα χερσαία σύνορα της Ελλάδας από το φθινόπωρο του 2010. Εν κατακλείδι, η αποστολή του FRONTEX είναι να δολοφονεί, να συλλαμβάνει, να βασανίζει, να απελαύνει, να καταγράφει και ό,τι άλλο «απαιτείται» για να σταματήσει/ελέγξει την ανθρώπινη μετακίνηση. Μέχρι στιγμής έχει συμβάλει επιτυχώς στο να δολοφονούνται ακόμα περισσότεροι άνθρωποι είτε από τα δικά τους οπλικά συστήματα, είτε επειδή οι μετανάστες ψάχνουν ολόενα και πιο δύσβατους δρόμους για να καταφέρουν να εισέλθουν σε μία χώρα, όπως επίσης έχει πετύχει να αναπτυχθούν ακόμα περισσότερα τα κυκλώματα εμπορίας ανθρώπων και να εκμεταλλεύονται ακόμα εντονότερα τους μετανάστες και, κυρίως, έχει καταφέρει να θεσμοθετήσει και να νομιμοποιήσει την στρατιωτική αντιμετώπιση της μετακίνησης των ανθρώπων.

...από πλευράς ελληνικού κράτους

ΤΕΙΧΟΣ

Επιπλέον, ο υπουργός Προ.Πο., Παπουτσή, από την πρωτοχρονιά και ύστερα, όποτε του δίνεται η ευκαιρία, δηλώνει πως «θα περιφράξουμε τη χώρα». Σκέφτεται να φτιάξει ένα φράχτη στα χερσαία σύνορα, στο κομμάτι του Εβρου -η ίδια ακριβώς περιοχή (μεταξύ άλλων) στην οποία κυκλοφορεί, λειτουργεί και επιχειρεί ο FRONTEX-

για να αντιμετωπίσει «τους μετανάστες». Βέβαια, η ιστορία έχει αποδείξει περίτρανα πως ούτε τα τείχη, ούτε οι φράχτες κατάφεραν ποτέ να σταματήσουν την ανθρώπινη μετακίνηση, όμως και η υλοποίηση αυτού του τείχους έρχεται να συμβάλει σε αυτό που εδώ και χρόνια συμβαίνει: η μετανάστευση «απαγορεύεται», η ανθρώπινη κινητικότητα θα ελέγχεται. Όσο για τους λόγους, ας μην κοροϊδευόμαστε, σίγουρα δεν είναι οι λαϊκιστικές κορώνες του τύπου

«δεν χωράει άλλους η Ελλάδα, η ευρώπη, η βάρκα». Αλλωστε η βάρκα είναι δικό τους κατασκεύασμα και ήδη αυτή η περιβόητη βάρκα βουλιάζει. Και δεν βουλιάζει επειδή υπάρχουν «περισσευούμενοι» άνθρωποι μέσα της, βουλιάζει εξαιτίας των δικών τους επιλογών. Μιας και μας έχουν καταστήσει σαφές πια πως σε αυτή την βάρκα χωράνε μόνο αυτοί που την κατασκεύασαν, δεν είναι δύσκολο να αντιληφθούμε πως το πρόβλημα εν τέλει δεν είναι οι μετανάστες,

είμαστε εν γένει και εν δυνάμει όλοι. Πίσω από τους στρατούς και τα συστήματα παρακολούθησης, πίσω από τους υπερεθνικούς ή εθνικούς οργανισμούς ελέγχου και καταστολής, πίσω από τους φράχτες και τα τείχη κρύβεται το βασικό κλειδί «αντιμετώπισης» κάθε λογής κρίσης από πλευράς των Κυρίων, που δεν είναι άλλο από τον συνολικό έλεγχο των ανθρώπων.

Μέσα σε μια μέρα -26 Αυγούστου 2010- και εντελώς αθόρυβα, ψηφίστηκε από τη βουλή ο λεγόμενος τρομονόμος Νο3, βάζοντας ένα ακόμα κομμάτι στο παζλ της ελληνικής «αντι»-τρομοκρατικής νομοθεσίας.

Η αρχή έγινε το 2001 με την ψήφιση του πρώτου τρομονόμου, με σκοπό δήθεν την «πάταξη του οργανωμένου εγκλήματος» και πραγματικό στόχο την «αντιμετώπιση» του εσωτερικού εχθρού με αιχμή τις ένοπλες οργανώσεις. Επί του πρακτέου, ο νόμος αυτός θέσπισε ένα νέο κακούργημα, αυτό της συγκρότησης/ένταξης σε «εγκληματική οργάνωση» (187 ΠΚ)¹ και –κυρίως- μια σειρά από παράπλευρες ρυθμίσεις, που μορφοποιούσαν αυτή τη νέα συνθήκη εξαίρεσης: διαδικασίες εξπρές για την άρση του απορρήτου των επικοινωνιών, ηλεκτρονική παρακολούθηση, δυνατότητα στους μπάτσους να διεισδύουν στις οργανώσεις (να συμμετέχουν δηλ. στις οργανώσεις και σε πράξεις τους χωρίς να διώκονται, χάριν «εξάρθρωσης»), ειδικές ρυθμίσεις για το DNA, κατάργηση στοιχειωδών δικονομικών δικαιωμάτων των κατηγορουμένων, δικαστήριο χωρίς ενόρκους, ευνοϊκή μεταχείριση των «μεταμεληθέντων» κ.α.

Η κορύφωση πραγματοποιήθηκε με τον τρομονόμο Νο2 του 2004². Θεσπίστηκε το άρθρο 187Α ΠΚ που προβλέπει τις λεγόμενες «τρομοκρατικές πράξεις», δηλαδή μια σειρά κακούργηματων (κατοχή εκρηκτικών, ανθρωποκτονία, κ.α.) αλλά και πολλών πλημμελημάτων (βαριές σωματικές βλάβες, διακεκριμένες φθορές, διατάραξη ασφάλειας συγκοινωνιών κ.α.) για τα οποία όταν –κατά την «κρίση» των μπάτσων, των εισαγγελέων και των δικαστών- θεωρηθεί ότι τελούνται «με τρόπο ή σε έκταση ή υπό συνθήκες που είναι δυνατόν να βλάψουν σοβαρά μια χώρα ή έναν διεθνή οργανισμό και με σκοπό να εκφοβίσει σοβαρά έναν πληθυσμό ή να εξαναγκάσει παρανόμως δημόσια αρχή ή διεθνή οργανισμό να εκτελέσει οποιαδήποτε πράξη... ή να βλάψει σοβαρά ή να καταστρέψει τις θεμελιώδεις συνταγματικές, πολιτικές, οικονομικές δομές μιας χώρας ή ενός διεθνούς οργανισμού», προβλέπεται διπλασιασμός ή πολλαπλασιασμός των ελάχιστων ορίων των ποινών. Επιπλέον, για τις «τρομοκρατικές πράξεις» που γίνονται από ομάδες προβλέπεται αντίστοιχα ένα επιπλέον κακούργημα («τρομοκρατική οργάνωση») που γίνεται βαρύτερο για εκείνον που θα θεωρηθεί «διευθυντής» της. Σε όλες τις περιπτώσεις εφαρμόζονται αυτούσιες όλες οι δικονομικές κλπ διατάξεις του πρώτου τρομονόμου. Με τον ίδιο νόμο, επίσης, προβλέφθηκε για πρώτη φορά το (βαρύ) πλημμέλημα της «απειλής τέλεσης τρομοκρατικών πράξεων», ενώ ποινικοποιήθηκαν ως κακούργημα πολιτικές/κοινωνικές σχέσεις συμπαράστασης (παροχή πληροφοριών, υλικών ή οικονομικών μέσων σε «τρομοκρατική» οργάνωση).

Έτσι, με τον νόμο αυτό επιτεύχθηκαν κυρίως δύο στόχοι: αφενός, διαφοροποιήθηκαν οι οργανώσεις ένοπλης πάλης από τις «εγκληματικές οργανώσεις» και πολλαπλασιάστηκαν οι ποινές για όσους θα καταδικαστούν ως μέλη τους. Αφετέρου, προβλέφθηκε για πρώτη φορά η έννοια της «ατομικής τρομοκρατίας» στην οποία μπορούν εν δυνάμει να υπαχθούν –βάσει εντελώς αόριστων υποκειμενικών στοιχείων και ανάλογα με τις εκάστοτε διαθέσεις της κυριαρχίας- πολλές οικειοποιήσιμες κοινωνικά πράξεις αντίστασης: κάλλιστα, για παράδειγμα, με τον νόμο αυτόν μπορούν να διωχθούν ως τρομοκράτες οι συλληφθέντες μιας δυναμικής πορείας στους οποίους κατεξοχήν και σωρηδόν αποδί-

1 Ο νόμος αυτός εφαρμόστηκε στις δίκες της «17N» και του «ΕΛΑ» αλλά και σε πολλές άλλες περιπτώσεις, όπως για παράδειγμα στη δίκη του Γ. Δημητράκη. Με τη διάταξη του άρ.187 ΠΚ (συγκρότηση εγκληματικής οργάνωσης) παραπεμφθήκαμε από την αστυνομία οι συλληφθέντες της εισβολής στο Ρεσάλτο, κατηγορία που όμως άλλαξε ο εισαγγελέας (τη μετέτρεψε σε συμμορία, δηλαδή σε πλημμέλημα).

2 Με τον νόμο αυτό δικάζονται αυτές τις μέρες οι κατηγορούμενοι για την υπόθεση της «Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς» (υπόθεση Χαλανδρίου) και έπεται συνέχεια.

δονται κατηγορίες για απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης ή για διακεκριμένες φθορές ή και για έκρηξη (μολότοφ), αρκεί οι μπάτσοι, οι εισαγγελείς και οι δικαστές να αποφασίσουν ότι θα μπορούσε να «βλαφθεί σοβαρά η χώρα» κλπ, κλπ. Μάλιστα, για να κατευναστούν οι «δημοκρατικές ανησυχίες» προβλέφθηκε διάταξη που εξαιρούσε ρητά από τις «τρομοκρατικές πράξεις» όσες τελούνταν στο πλαίσιο προστασίας του «δημοκρατικού πολιτεύματος», συνδικαλιστικής δράσης, υπέρ της ελευθερίας και λοιπών συνταγματικών δικαιωμάτων. Μια γενικόλογη και εν τέλει κενή περιεχομένου διάταξη, που άφηνε τα πάντα στην κρίση των μπάτσων, των εισαγγελέων και των δικαστών, που μόνο σκοπό είχε να διαμηνύσει στους «εργολάβους» των ταξικών αγώνων και των «δημοκρατικών ευαισθησιών» αλλά και τους «ανυποψίαστους πολίτες» ότι αυτές οι νομοθεσίες «δεν αφορούν εσάς, αλλά κάποιους άλλους».

Με τον νέο νόμο του 2010 (τρομονόμος Νο3) έγιναν οι εξής αλλαγές:

(α) καταργήθηκε η προαναφερθείσα διάταξη που εξαιρούσε από τις «τρομοκρατικές πράξεις» όσες γίνονταν στο πλαίσιο προστασίας του «δημοκρατικού πολιτεύματος», κλπ. Ο λόγος για την κατάργηση μιας διάταξης, που ούτως ή άλλως δεν αποτελούσε πρόσκομμα στις όποιες μεθοδεύσεις, ήταν να σταλεί ένα μήνυμα τόσο στους ίδιους τους διωκτικούς μηχανισμούς όσο και προς την κοινωνία: «εν μέσω κρίσης, τελειώνουμε με τα δημοκρατικά προσχήματα»!

(β) παρασχέθηκε η δυνατότητα να μπορούν να εξεταστούν ανώνυμοι μάρτυρες κατηγορίας, δυνατότητα που αρχικά μπορούσε να ακυρωθεί, αν ζητούσε ο κατηγορούμενος την άρση της ανωνυμίας. Όμως, εν μία νυκτί και με την προσθήκη μιας μικρής φράσης στη σχετική διάταξη, η άρση ή μη της ανωνυμίας αφέθηκε στην «κρίση του δικαστηρίου»!

(γ) διευρύνθηκε ακόμα περισσότερο η ποινικοποίηση των κοινωνικών/πολιτικών σχέσεων: τιμωρείται με κακούργημα και όποιος παρέχει υλικά κλπ μέσα σε «μεμονωμένο τρομοκράτη», αλλά και πριν γίνει «τρομοκράτης» και πριν ακόμα «συσταθεί η τρομοκρατική οργάνωση», ακόμα και αν ποτέ δεν διαπραχθεί «τρομοκρατική πράξη»! Μπορεί να φανταστεί κανείς τι μπορεί να σημαίνει μια τόσο διασταλτική και αόριστη διάταξη.

(δ) εξαλείφθηκε το υποκειμενικό στοιχείο του δόλου κάθε κατηγορούμενου για συμμετοχή σε «εγκληματική» ή «τρομοκρατική» οργάνωση. Αντ' αυτού, εισήχθη η συλλογική ευθύνη: αρκεί δηλαδή να θέλει η οργάνωση να τελέσει τα αδικήματα και είναι αδιάφορο το τι ήθελε ο συγκεκριμένος κατηγορούμενος.

(ε) προβλέφθηκε ρητά πλέον ότι «τρομοκρατική οργάνωση» μπορεί να είναι και αυτή που διαπράττει μόνο πλημμελήματα, με ανάλογα μειωμένη ποινή για τα μέλη της και τον «διευθυντή» της.

Η κυριαρχία έχει από καιρό έτοιμο ένα νομικό οπλοστάσιο αρκετά ελαστικό, ώστε να αφήνει τεράστιες δυνατότητες ποινικοποίησης όποιου κοινωνικού κομματιού ορίζει κάθε φορά ως εχθρικού, ανάλογα με την πολιτική της βούληση. Και φυσικά όπου διαπιστώνει κάποιο «νομικό κενό», το αντιμετωπίζει πλέον ακαριαία, όπως έγινε με τον τρομονόμο Νο3, όπως χαρακτηριστικά συνέβη με την περίπτωση των οδηγών φορτηγών και βυτιοφόρων, όπου το αδίκημα της άρνησης επίταξης μετατράπηκε σε μία μέρα σε κακούργημα. Η στην πρόσφατη περίπτωση της μη πληρωμής διοδίων ή της μη πληρωμής εισιτηρίων στα μέσα μαζικής μεταφοράς.

Η κυριαρχία, φοβούμενη κάθε μορφή κοινωνικής ανυπακοής που μπορεί εν δυνάμει να αποτελέσει ένα «παράδειγμα προς μίμηση» σε επερχόμενες κοινωνικές εκρήξεις, πασχίζει να δηλώσει προς κάθε κατεύθυνση πως όσοι δεν καθυποτάσσονται στη πολιτική της, θα δεχθούν καταστολή σε κάθε επίπεδο (με ποινικοποίηση, αστυνομική βία, ιδεολογική επίθεση). Απέναντι στην προσπάθεια ποινικοποίησης και καταστολής των κοινωνικών αγώνων, η ενίσχυση των δεσμών αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων και η ρήξη με τις κυρίαρχες επιλογές δεν μπορεί παρά να είναι μονόδρομος.

ΜΕ ΑΘΩΩΡΗΚΗ ΤΗΝ ΨΗΦΙΣΗ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΥ Νο3

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΚΤΑΚΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ & Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Στη σημερινή κοινωνική πραγματικότητα, και με τον τρόπο που αυτή διαμορφώνεται, επιχειρείται να εγγραφεί μια συνθήκη που καθορίζεται από τα μνημόνια κοινωνικής υποδούλωσης και αφαίμαξης, από την αναίρεση κοινωνικών και ταξικών κατακτήσεων. Η συνθήκη αυτή αφορά στην εμπέδωση των νέων όρων υποτέλειας, που για να επιτευχθεί απαιτεί τη συστράτευση ολόκληρου του συστημικού πλέγματος απέναντι στην κοινωνία. Ερχόμαστε αντιμέτωποι με μια πρωτόγνωρη όξυνση της καταστολής που ξεπροβάλλει από το καθεστώς «εκτάκτου ανάγκης» στο οποίο έχουμε περιέλθει και που ισοδυναμεί με μικρές χούντες διάσπαρτες στον καθημερινό χώρο και χρόνο, με ζώνες αποκλεισμού, ελέγχου και επιτήρησης.

Το δόγμα της «μηδενικής ανοχής» και ο χαρακτήρας που αυτό φέρει αφορά στην αύξηση τόσο των προληπτικών όσο και των κατασταλτικών μέτρων για την πάταξη ακόμα και της παραμικρής αμφισβήτησης της επιβαλλόμενης «κανονικότητας». Οποιαδήποτε «παρεκκλίνουσα» συμπεριφορά, όπως τα γκράφιτι στους τοίχους ή η μικροπαραβατικότητα, πρέπει να καταστέλλονται άμεσα, στη ρίζα τους, πριν προλάβουν να εξαπλωθούν. Για την κυριαρχία οι ανήσυχοι νεαροί ή οι μικροπαραβάτες του σήμερα είναι οι εν δυνάμει «εγκληματίες» ή οι αρνητές της στο αύριο, και ως τέτοιοι πρέπει να τιμωρούνται με δρακόντειες ποινές ακόμη και για τα πιο μικρά αδικήματα.

Το τέλος των προσχημάτων και η μετάβαση προς ένα όλο και περισσότερο αστυνομικό κράτος γίνεται σαφές και από την ευκολία με την οποία δίδονται και προφυλακίζονται αγωνιζόμενοι άνθρωποι βάσει των υποδείξεων των αστυνομικών αρχών και της αντιτρομοκρατικής. Οι «ενδείξεις», απλά και μόνο, που συσχετίζουν το υποκείμενο με μια πράξη, και όχι τα «αποδεικτικά στοιχεία», είναι επαρκείς. Περαιτέρω κατοχυρώνεται η δυνατότητα των κατασταλτικών μηχανισμών να διώκουν και να φυλακίζουν σύμφωνα με τις εκάστοτε αφηγήσεις τους. Καταβαρθεώνεται το περίφημο «τεκμήριο αθωότητας» και αντικαθίσταται με το «τεκμήριο ενοχής», ενώ παράλληλα διαστέλλεται εξαιρετικά η ερμηνεία του ποινικού οπλοστασίου σχετικά με την απόδοση κατηγοριών. Με άλλα λόγια, στις δικαστικές αίθουσες, αυτό που ουσιαστικά συμβαίνει δεν είναι η προσπάθεια του δικαστηρίου να βρει τα ενοχοποιητικά αυτά στοιχεία που συνδέουν τον κατηγορούμενο με την πράξη που του αποδίδεται, αλλά αντίθετα είναι ο κατηγορούμενος που πρέπει να αποδείξει την αθωότητα του.

Όσο κι αν όλα αυτά εκφράζονται με ιδιαίτερο μένος στους ριζοσπαστικούς κοινωνικοπολιτικούς χώρους (με έμφαση στον αναρχικό - αντιεξουσιαστικό), δεν εξαντλείται σε αυτούς η ιδιαίτερη βαρύτητα που έχουν, καθώς θέτουν στο στόχαστρο οτιδήποτε μπορεί να αποτελέσει εν δυνάμει κίνδυνο για το σύστημα. Η κυριαρχία έχει κηρύξει έναν ολοκληρωτικό πόλεμο στοχοποιώντας αυτό που η ίδια ονομάζει «επικίνδυνες τάξεις και κοινωνικές ομάδες»: τους εργαζόμενους, τους ανέργους, τους αποκλεισμένους, τους μετανάστες, τη νεολαία.

Το ιδεολόγημα της ασφάλειας αποτελεί όρο ζωής για το καθεστώς. Ότι δεν μπορεί να αφομοιωθεί (και οι δυνατότητες αφομοίωσης τείνουν να εξαντληθούν), θα τιμωρείται, θα καταστέλλεται. Ετσι, ένας ολόκληρος αστυνομικός στρατός κατοχής διαχέεται σε κάθε γωνιά της πόλης, απ' άκρη σ' άκρη, τοξινώνοντας την καθημερινότητα. Ανοιχτοί ριζοσπαστικοί χώροι, όπως στέκια και καταλήψεις, στοχοποιούνται (με πιο πρόσφατη περίπτωση την εκκένωση της κατάληψης ΠΙΚΠΑ στο Ηράκλειο Κρήτης). Κάθε κινητοποίηση περιθωριοποιείται, απομονώνεται και καταστέλλεται, όπως αυτή των φορηγατζήδων που απέκλειαν τις εθνικές οδούς ή των μαθητικών καταλήψεων στα τέλη του περασμένου χρόνου (με τους μπάτσους και τους εισαγγελείς να πιέζουν γονείς και καθηγητές για την επίλυση του «ζητήματος»).

Κάθε διαδήλωση χτυπιέται με την παραμικρή αφορμή. Παρόλα αυτά, η κοινωνική οργή εκφράζεται απέναντι στις κατασταλτικές ορδές και κατοχυρώνει το έδαφος της, όπως στις πορείες του Νοέμβρη για την επέτειο του Πολυτεχνείου και της 6ης Δεκέμβρη για τα δύο χρόνια από τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου ή στις απεργιακές κινητοποιήσεις της 15ης Δεκέμβρη και της 23ης Φλεβάρη.

Στην καρδιά του αθηναϊκού μητροπολιτικού πεδίου εκτυλίσσονται αστυνομικά πογκρόμ κατά των μεταναστών με τη συνεπικουρία παρακρατικών, κάτι το οποίο ουσιαστικά αποτελεί τον προάγγελο του σχεδίου «καθαρή Αθήνα» και του λυσσαλέου κυνηγητού που προετοιμάζεται να ακολουθήσει. Η βαθιά συστημική κρίση θρέφει την αναζήτηση αποδιοπομπαίων τράγων και ευνοεί την ανάδυση των πιο συντηρητικών αντανακλαστικών. Το ιδεολόγημα της ασφάλειας βρίσκει στα πρόσωπα των μεταναστών τον προνομιακό του εχθρό, επιχειρώντας τη μεταφορά της σύγκρουσης στο εσωτερικό των καταπιεσμένων. Δημιουργώντας τις κατάλληλες συνθήκες για την ανάδειξη φαινομένων κοινωνικού κανιβαλισμού.

Κορωνίδα των κατασταλτικών μεθοδεύσεων αποτελεί μια πραγματική βιομηχανία διώξεων που έχει στηθεί μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008, για την αντιμετώπιση του «εσωτερικού εχθρού», για τον εκφοβισμό των αντιστεόμενων ανθρώπων και κοινωνικών κομματιών. Εκατοντάδες αγωνιζόμενοι βρίσκονται σε καθεστώς δικαστικής ομηρίας και δεκάδες φυλακισμένοι αγωνιστές κρατούνται αιχμάλωτοι του κοινωνικού - ταξικού πολέμου στις φυλακές της δημοκρατίας, προερχόμενοι κατά κύριο λόγο από το αναρχικό - αντιεξουσιαστικό κίνημα.

Με σημείο αναφοράς τις συλλήψεις, τον Σεπτέμβριο του 2009, σε σπίτι που βαφτίζεται «γιάφκα» στο Χαλάνδρι και την υπόθεση της οργάνωσης «Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς», όπως και με τις συλλήψεις για την υπόθεση της οργάνωσης «Επαναστατικός Αγώνας», μεθοδεύεται σε πρωτόγνωρη κλίμακα η ποινικοποίηση των φιλικών, συντροφικών, πολιτικών και συγγενικών σχέσεων, με δεκάδες ανακριτικές κλητεύσεις για απολογίες ή μαρτυρικές καταθέσεις και εντάλματα σύλληψης. Ως αποκορύφωμα, φωτογραφίες «καταζητούμενων» αντικαθεστωτικών περιφέρονται στις τηλεοπτικές οθόνες σε μια προσπάθεια εμπέδωσης της κοινωνικής ρουφιανιάς, και φυγόδοκοι αγωνιστές επικηρύσσονται με εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ σε ένα σύγχρονο κινήγι κεφαλών.

Στις μέρες της βαθιάς οικονομικής ύφεσης, της κοινωνικής και πολιτικής κρίσης, κράτος και κεφάλαιο, εγχώρια και υπερεθνική πολιτική και οικονομική εξουσία εντείνουν την κοινωνική καθυπόταξη και επιδιώκουν την απομόνωση όσων αντιστέκονται. Παρόλα αυτά, δεν έχουν σταματήσει να γεννιούνται ακηδεμόνευτοι και αυτοοργανωμένοι αγώνες ντόπιων και μεταναστών, εργατών, φοιτητών, μαθητών, φυλακισμένων στα κολαστήρια της δημοκρατίας. Η αλληλεγγύη και η διασταύρωση -πάνω σε μια συλλογική αντιεραρχική βάση- των αγώνων αποτελούν απαραίτητη προϋπόθεση για την αναχαίτιση της κυριαρχικής επέλασης, για το σπάσιμο του απομονωτισμού, στον ορίζοντα της κοινωνικής και ατομικής απελευθέρωσης.

Απέναντι στην εκμετάλλευση, την καταπίεση, την υποταγή, την αλλοτρίωση, τους πλαστούς διαχωρισμούς με βάση το φύλο, τη φυλή και τον τόπο προέλευσης, καθώς και σε ό,τι αναπαράγει τις δομές αυτού του πολιτισμού, επιλέγουμε τη ρήξη, τη διάχυση της ανυποταγής, την εξέγερση ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Επιλέγουμε την αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια μεταξύ των καταπιεζόμενων κι αγωνιζόμενων ανθρώπων. Το στοίχημα των ημερών μας είναι σαφές: κανένας μόνος, ποτέ και πουθενά.

«Δεν υπάρχει πια τίποτε το άκακο.

Οι μικροχαρές, οι εκδηλώσεις της ζωής, που φαίνονται απαλλαγμένες από τις ευθύνες της σκέψης, όχι μόνο έχουν ένα στοιχείο πεισματάρικης μωρίας και σκληρόκαρδης εθελουφλίας, αλλά μπαίνουν άμεσα στην υπηρεσία του διαμετρικά αντίθετου τους [...]

Η δυσπιστία είναι φρόνιμη απέναντι σε κάθε τι αβίαστο και ανέμελο, απέναντι σε κάθε χαλάρωση, που περικλείει υποχωρητικότητα απέναντι στην υπεροχή δύναμης του υπάρχοντος»
T. W. Adorno

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΩΝ ΆΡΘΡΩΝ ΣΕΙΡΗΝΙΔΗ ΕΝΟΨΕΙ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ που ξεκίνησε στις 9 Μαρτίου 2011

Στις 9 Μαρτίου 2011 η αστική δικαιοσύνη πρόκειται να κρίνει σε δημόσια διαδικασία την «υπόθεσή» μου. Μια «υπόθεση» που κατασκευάστηκε στα βιολογικά εργαστήρια της ΓΑΔΑ, αλλά δεν ήταν σε καμία περίπτωση προϊόν επιστημονικής φαντασίας.

Ο πολιτικός χαρακτήρας της δίωξής μου μπορεί, νομίζω, να συνοψιστεί σε μια αποστροφή της ανακριτικής πρότασης, με την οποία επιχειρήθηκε η τεκμηρίωση της απόφασης για την προφυλάκισή μου. Αμέσως μετά τη μονότονη προσπάθεια στήριξης του μοναδικού, και αυτού ελάχιστης πραγματικής σημασίας, στοιχείου που η αστυνομία προσκόμισε ως ένδειξη ενοχής -μια χειρουργική μάσκα με το DNA μου- ο ανακριτής συνεχίζει ως εξής: «Απολογούμενος, άλλωστε, ο κατηγορούμενος, κατά τη δική του φρασεολογία, δηλώνει αναρχικός, δεν κρύβει την ανατρεπτική του δράση, εντάσσει τον εαυτό του στο αναρχικό κίνημα, θεωρεί τον εαυτό του επαναστάτη και επιθυμεί να ανατρέψει αυτόν τον κόσμο, όντας ενταγμένος στον καθημερινό αγώνα ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό».

Η βαρύτητα που προσλαμβάνει ο τροπικός σύνδεσμος «άλλωστε» στη ρητορική της καταγγέλλουσας αρχής είναι εξόχως αποκαλυπτική του περιεχομένου των αποδεικτικών ισχυρισμών. Σημαίνει την αξιοπιστία της προηγηθείσας νομικής επιχειρηματολογίας, η οποία προφανώς αξιολογείται ως ελλιπής και επιστρατεύονται για να την ενισχύσουν και κύρος οι ιδεολογικές μου πεποιθήσεις και επιδιώξεις, ουσιαστικά το πολιτικό μου DNA.

Αν είναι, λοιπόν, κάτι που δίνει υπόσταση στο κατηγορητήριο, αυτό δεν είναι το γενετικό υλικό που ανιχνεύτηκε σε μια από τις διάσπαρτες μάσκες που βρέθηκαν στην περιοχή των Εξαρχείων εξ αιτίας των επεισοδίων των προηγούμενων ημερών, αλλά η πολιτική γενετική μου ύλη, η παρουσία μου σε εκείνη την πλευρά του οδοφράγματος που ορίζει η ταξική μου θέση και συνείδηση, ενάντια στην καπιταλιστική κυριαρχία και την κρατική τρομοκρατία.

Αναπόφευκτα, και το περιεχόμενο της επερχόμενης δίκης στις 9 Μαρτίου καθορίζεται από αυτήν ακριβώς τη σύγκρουση των δύο εχθρικών κόσμων, του κόσμου της κυριαρχίας από τη μια, και της αντίστασης και εξέγερσης από την άλλη. Μια σύγκρουση που στο συγκεκριμένο πεδίο της δίωξής μου αντιπροσωπεύεται από την κατά μέτωπο αντιπαράθεση του πλέον ολοκληρωτικού πυρήνα της αστικής δημοκρατίας, του αστυνομικού-δικαστικού συμπλέγματος, με εμένα και το κίνημα αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους.

Εκτός όμως από πολιτική, η επικείμενη δίκη είναι και πιλοτική: στην περίπτωση μου αυτό που κρίνεται κατ' ουσίαν είναι η δυνατότητα της εξουσίας να εξουδετερώνει τους πολιτικούς της αντιπάλους, κατασκευάζοντας ενόχους με μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο τις επιστημονικοφανείς αποφάνσεις των βιολογικών εργαστηρίων της ΓΑΔΑ.

Τα μέχρι τώρα στοιχεία της δίωξής μου είναι λίγο-πολύ γνωστά. Αμέσως μετά την αποτυχημένη απόπειρα της Ασφάλειας και των ηλεκτρονικών και έντυπων γραφιάδων της να επενδύσει τη σύλληψή μου για πλημμεληματικού χαρακτήρα αδίκημα με κατηγορίες που στόχευαν την ηθική μου σπύλωση (αλλά και τη συσκότιση των συνθηκών του βαρύτατου τραυματισμού του αγωνιστή Σίμου

Σεισίδη), τη σκηνοθεσία αναλαμβάνει η Αντιτρομοκρατική, ανασύροντας μια ξεχασμένη υπόθεση πυροβολισμού εναντίον κλούβας των ΜΑΤ το καλοκαίρι του 2009 στα Εξάρχεια. Με αποδεικτικό στοιχείο την ταύτιση γενετικού υλικού που ελήφθη παράνομα από το πορτοφόλι μου με το γενετικό υλικό που βρέθηκε σε μια χειρουργική μάσκα που περισυλλέχθηκε στην περιοχή του περιστατικού, εκδίδεται λίγα λεπτά μόνο πριν αφεθώ ελεύθερος ένταλμα σύλληψης και διατάσσεται η προφυλάκισή μου. Μόνο που το σενάριο της Αντιτρομοκρατικής πέρα από ευφάνταστο ήταν και άκρως ερασιτεχνικό. Πουθενά στη δικογραφία δεν προκύπτει ότι η μάσκα -το μοναδικό υποτιθέμενο πειστήριο- ανήκε στον δράστη των πυροβολισμών, ενώ ο σωματότυπος και τα χαρακτηριστικά του δράστη που περιγράφουν οι αυτόπτες μάρτυρες και οι αστυνομικοί βρίσκονται σε καταφανή αντίθεση με το δικό μου. Όσο για το περίφημο γενετικό υλικό, ποτέ δεν διευκρινίστηκε ο τύπος και το είδος του, ενώ σκοπίμως παρασιωπήθηκε έκθεση του ίδιου του εργαστηρίου της Ασφάλειας -που ενισχύει βασικό υπερασπιστικό μου ισχυρισμό-, σύμφωνα με την οποία στη μάσκα-πειστήριο εντοπίστηκε γενετικό υλικό περισσότερων ατόμων.

Υπόσταση στο σενάριο της Αντιτρομοκρατικής σε αναμονή κάποιου «άλλου που δεν ήρθε», όπως ο ίδιος ομολόγησε, ανέλαβε να προσδώσει ο ανακριτής. Με επιλεκτική χρήση των στοιχείων της δικογραφίας και απαράδεκτους δικονομικούς συμψηφισμούς των μαρτυρικών καταθέσεων, ο ανακριτής συνθέτει μια πραγματικότητα προσαρμοσμένη στην αλήθεια της Αντιτρομοκρατικής και θεμελιώνει ως αποδεικτικό ισχυρισμό το μοναδικό στοιχείο του κακοποιημένου δικονομικά και αμφισβητούμενου επιστημονικά DNA.

Φαίνεται, όμως, ότι η κατασκευή δεν άφησε ικανοποιημένο τον ανακριτή, που επιστρατεύει τελικά το καθοριστικό επιχείρημα για να δέσει την υπόθεση: την καθ' ομολογίαν μου, όπως αναφέρει, ανατρεπτική μου θέση και δράση. Η πολιτική μου στράτευση δεν ήταν, βέβαια, άγνωστη στις δικαστικές αρχές που προφανώς δεν περίμεναν την δική μου ομολογία για να τη μάθουν. Αυτό που χρειάζεται όμως ιδιαίτερη προσοχή εδώ, είναι ότι το πολιτικό DNA ενός κατηγορούμενου εμφανίζεται πλέον σε δικαστικά πρακτικά ως ισχυρή ένδειξη ενοχής, κάτι που τουλάχιστον μέχρι πρότινος οι αρχές φρόντιζαν να διατηρούν έξω από την επίσημη ρητορική τους.

Τα περίφημα διαβιβαστικά της κρατικής Ασφάλειας και της Αντιτρομοκρατικής, που αποτέλεσαν για χρόνια τον οδηγό για τις διώξεις και φυλακίσεις δεκάδων αγωνιστών, περιβάλλονται πλέον με νομική ισχύ και μετατρέπονται σε δικαστικό αξίωμα. Στο νέο αντιτρομοκρατικό πλαίσιο που ψήφισε, άλλωστε, πριν από λίγους μήνες η κυβέρνηση του μνημονίου, η δίωξη κατά του φρονήματος έχει γίνει νόμος. Ενα νέο ιδιώνυμο, πλαισιωμένο από έκτακτες δικαστικές-αστυνομικές εξουσίες, βρίσκεται πλέον σε ισχύ και ανοίγει τον δρόμο για μαζικές προγραφές αγωνιστών, πολιτικών χώρων και κινήματων.

Στη νέα εποχή καταστολής, στον καιρό του ΔΝΤ και του ολοκληρωτικού πολέμου που κεφάλαιο και κράτος έχουν κηρύξει στην κοινωνία, οι διώξεις εναντίον των πολιτικών εχθρών του καθεστώτος δεν μπορούν να γίνουν πια με τις παρωχημένες και δυσκίνητες μεθόδους της ούτως ή άλλως συρρικνωμένης αστικής δημοκρατίας. Την ίδια στιγμή που το ΔΝΤ, η ΕΕ και οι εγχώριοι εκπρόσωποι τους επιβάλλουν καθεστώς καπιταλιστικού οικονομικού ολοκληρωτισμού, την ίδια στιγμή ο μανδύας της δημοκρατίας πέφτει. Τότε οι φάκελοι των κοινωνικών φρονημάτων ανοίγουν και τα αντάξια μετεμφυλιακής χωροφυλακής σενάρια «δένονται» με την αδιάσειστη έρευνα DNA στα εργαστήρια της ΓΑΔΑ. Είναι η στιγμή που η δύσοσμη παράδοση της εγχώριας κρατικής καταστολής συναντά τον ολοκληρωτισμό του μέλλοντος.

Η ανάλυση, λοιπόν, του πολιτικού μου DNA αποκτά πρωταρχική σημασία στην ανάγνωση των ιδιαίτερων γνωρισμάτων της δίωξής μου. Γιατί αυτό που τελικά στοχοποιεί το κράτος σε αυτή τη δίκη -όπως και στις δίκες άλλων συντρόφων

αν είναι,
λοιπόν, κάτι που δίνει
υπόσταση στο κατηγορητήριο
αυτό... είναι, η **πολιτική
γενετική μου ύλη**, η παρουσία
μου σε εκείνη την πλευρά του
οδοφράγματος που ορίζει η
ταξική μου θέση και συνείδηση,
ενάντια στην καπιταλιστική
κυριαρχία και την κρατική
τρομοκρατία.

...συνέχεια από σελ. 20

που έρχονται- , πέρα και από τις πράξεις που αποδίδονται, είναι το φαντασιακό του αγώνα και της αντίστασης που καθένas/μια από μας αντιπροσωπεύει. Τα ποιοτικά και ποσοτικά στοιχεία που ανιχνεύονται στο προσωπικό μου δείγμα, ταυτοποιούνται μέσα στο συλλογικό αποτύπωμα που αφήνουν οι μικρές και μεγάλες στιγμές των κοινωνικών ταξικών αγώνων της τελευταίας εικοσαετίας, συνθέτοντας με χιλιάδες ακόμα μοναδικά ίχνη το μωσαϊκό του επαναστατικού αντικαπιταλιστικού κινήματος. Κατ' αυτόν τον τρόπο κάθε πολιτική δίκη και κατά προέκταση κάθε αγώνας αποτελεί και μια εξερεύνηση της ίδιας μας της ιστορίας.

Μια και ο λόγος για ιστορία λοιπόν, το πανηγυρικό «τέλος της Ιστορίας» που στις αρχές της δεκαετίας του 1990 διεκδίκησε για τον εαυτό της η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση και φιλοδόξησε

να εκφράσει το εγχώριο ιδεολόγημα του εκσυγχρονισμού, ήταν και η αφετηρία συγκρότησης της δικής μου πολιτικής ύλης, αλλιώς, της δικής μου ιστορίας. Οι μαθητικές καταλήψεις του θερμού χειμώνα του '90-'91, ως εμπειρία οργής, αυτοοργανωμένου αγώνα, σύγκρουσης και νίκης, αποτέλεσαν την κινηματική μήτρα και το σημείο αναφοράς δεκάδων εφήβων από διαφορετικά σημεία της Αθήνας που συναντήθηκαν στους δρόμους του κέντρου. Στο κοινωνικό και πολιτικό εργαστήριο των Εξαρχείων η εφηβική οργή εν-τοπίστηκε, κοινωνικοποιήθηκε και μεταλλάχθηκε σε εξεγερτική κοινωνική και πολιτική δράση, χωρίς όμως να απεμπολήσει την παιγνιώδη της διάσταση: η ορμή, το πείσμα, ο αυτοσχεδιασμός, η συντροφικότητα, η φιλία, η παρέα άφησαν τα δικά τους ανεξίτηλα ίχνη τόσο στη μορφή όσο και στο περιεχόμενο της πολιτικής δράσης. Μιας δράσης, που

αν και γεωγραφικά εντοπισμένη, αναζήτησε το νήμα της σύνδεσης -και σε μεγάλο βαθμό το κατάφερε- με όλα σχεδόν τα επεισόδια του εγχώριου και παγκόσμιου ταξικού-κοινωνικού αγώνα. Από το εξεγερτικό εγχείρημα του Πολυτεχνείου του '95 μέχρι τα οδοφράγματα έξω από τα εξεταστικά κέντρα το καλοκαίρι του '98 και τις μαθητικές κινητοποιήσεις ενάντια στον νόμο Αρσένη• από τη θερμή υποδοχή του πλανητάρχη τον Νοέμβρη του '99 και τις διαδηλώσεις ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, μέχρι το κίνημα ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση• από τις τοπικές δράσεις και συνελεύσεις σε γειτονιές μέχρι τις πρακτικές της άμεσης δράσης• από τις συνελεύσεις των πρωτοβάθμιων εργατικών σωματείων μέχρι την αλληλεγγύη στους μετανάστες• από τις φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας, μέχρι την εξέγερση

του Δεκέμβρη 2008. Και βέβαια, ως διαρκής σταθερά που διατρέχει το σύνολο του αγώνα: η αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους και η ανάδειξη της μνήμης των συντρόφων που έφυγαν κατά τη διάρκειά του.

Αυτό λοιπόν το πολιτικό DNA, το δικό μου και όλων όσοι κοινωνικοποιήθηκαν πολιτικά στα ίδια συμφραζόμενα και εξακολουθούν να ορίζουν τον εαυτό τους μέσα από την πάλη για την κοινωνική απελευθέρωση, είναι εν τέλει το ουσιαστικό επίδικο σε αυτή τη δίκη. Η σύλληψή μου συνέπεσε μια μέρα μετά την υπαγωγή της χώρας στο ΔΝΤ και την ανακοίνωση από τον πρωθυπουργό των πρώτων μέτρων άγριας λιτότητας. Στην τελετή παράδοσης των τελευταίων εργασιακών δικαιωμάτων στο κεφάλαιο, ο λόγος περί «τέλους εποχής» και «αλλαγής σελίδας» ακούστηκε φιλάρεσκος

ξανά. Ας προσέχουν, όμως, οι κυρίαρχοι. Ενα άλλο «τέλος της Ιστορίας», είκοσι χρόνια πριν, στάθηκε για πολλούς η αφετηρία της διάβασης από την περιοχή της εφηβικής οργής στην ανατρεπτική πολιτική δράση. Μέσα από την επίπονη διαδικασία αυτογνωσίας, αυτοκριτικής και ωρίμανσης που συνοδεύει την κάθε καινούργια και σωρευμένη αγωνιστική εμπειρία, το νέο «τέλος εποχής» είναι η αρχή νέων επεισοδίων αγώνα, πολιτικά και μαχητικά αναβαθμισμένων όσο και η τωρινή εκρηκτική αντικειμενική συνθήκη.

Αρης Σειρηνίδης
πολιτικός κρατούμενος
Α' πτέρυγα φυλακών
Κορυδαλλού
10.02.2011

ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΖΗΤΗΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ... ...ΝΑ ΠΑΡΑΘΕΙΣ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ

Στις 3 Μαΐου του 2010, στον Κεραμεικό, συλλαμβάνεται ο αναρχικός Αρης Σειρηνίδης σε μπλόκο της αστυνομίας που αφορούσε ληστεία που είχε προηγηθεί σε κατάσταση Praktiker στην Πειραιώς κατά την οποία είχε τραυματιστεί υπάλληλος από πυροβολισμό. Ακολουθεί αγωνιώδης προσπάθεια της ασφάλειας σε αργαστή συνεργασία με τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης (ΜΜΕ) να τον εμπλέξουν στη ληστεία, προσπάθεια που τελικά αποτυγχάνει. Λίγο προτού αφεθεί ελεύθερος από τον ανακριτή και ενώ τα ηνία είχε πλέον αναλάβει η αντιτρομοκρατική, εκδίδεται ένταλμα σύλληψής του και τελικά προφυλακίζεται, κατηγορούμενος για μια άσχετη και ξεχασμένη υπόθεση πυροβολισμού κατά κλούβας των ΜΑΤ στα Εξάρχεια το καλοκαίρι του 2009. Η υπόθεση αυτή είχε γίνει γνωστή ως η υπόθεση του «ανθρώπου με τις παντόφλες και το σμπέρο». Ενα νέο και ευφάνταστο τρομοσενάριο είχε στηθεί.

Βάσει αυτής της δίωξης, ο Α.Σειρηνίδης δικάζεται στις 9 Μαρτίου 2011 με την κατηγορία της απόπειρας ανθρωποκτονίας. Μοναδικό «στοιχείο» μία έκθεση των βιολογικών εργαστηρίων της ΓΑΔΑ, σύμφωνα με την οποία ταυτίζεται το DNA που βρέθηκε σε μία χειρουργική μάσκα που περισυλλέχθηκε στη γύρω περιοχή του περιστατικού με την κλούβα (δηλαδή στα Εξάρχεια), με γενετικό υλικό που άρθηκε από το πορτοφόλι του! Τι κι αν δεν προκύ-

πτει από πουθενά ότι αυτή η χειρουργική μάσκα ανήκε στον «δράστη» των πυροβολισμών. Τι κι αν ο σωματότυπος και τα χαρακτηριστικά του «δράστη», όπως περιγράφηκαν από τους αυτόπτες μάρτυρες αλλά και τους μπάτσους που βρίσκονταν κοντά στην κλούβα είναι καταφανώς διαφορετικά με τα δικά του. Τι κι αν στην περιβόητη μάσκα υπήρχε -σύμφωνα με τις ίδιες εργαστηριακές εξετάσεις- γενετικό υλικό περισσότερων ατόμων. Αυτό το «φοβερό στοιχείο» ήταν φαίνεται αρκετό για την εκδικητική προφυλάκισή του και τη συνακόλουθη παραπομπή του σε δίκη. Η μήπως δεν ήταν; Σύμφωνα με τον ανακριτή που διέταξε την προφυλάκισή του, υπήρχε και κάτι άλλο: «Απολογούμενος ο κατηγορούμενος, κατά τη δική του φρασεολογία, δηλώνει αναρχικός, δεν κρύβει την ανατρεπτική του δράση, εντάσσει τον εαυτό του στο αναρχικό κίνημα, θεωρεί τον εαυτό του επαναστάτη και επιθυμεί να ανατρέψει αυτόν τον κόσμο, όντας ενταγμένος στον καθημερινό αγώνα ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό». Αντι-αναρχικό μένος του δικαστικού οργάνου; Απροκάλυπτη χυδαιότητα; Η μήπως απλή ειλικρίνεια ενός λειτουργού της «δικαιοσύνης» που φαίνεται να έχει αντιληφθεί το τέλος των προσχημάτων;

Η μοναδικότητα της υπόθεσης δεν βρίσκεται τόσο στον απροκάλυπτο χαρακτήρα της δίωξης του Αρη Σειρηνίδη(κάτι το οποίο συμβαίνει όλο και συχνότερα σε σειρά αγωνιστών που σέρνονται στα ανακριτικά γραφεία και συχνά προφυλακίζονται), όσο στην προσπάθεια τεκμηρί-

ωσης της δίωξής του αποκλειστικά πάνω σε «ευρήματα» DNA, μία μέθοδος που καταλαμβάνει όλο και περισσότερο χώρο σε ποινικές υποθέσεις. Πρόκειται για «ταυτοποιήσεις» γενετικού υλικού από σάλιο, τρίχες, ιδρώτα κλπ, δηλαδή από υλικά που μπορεί να μεταφερθούν οπουδήποτε από οποιονδήποτε, εξαιρετικά ευάλωτα σε επιμολύνσεις και αλλοιώσεις, που εξετάζονται αποκλειστικά από βιολόγους των εργαστηρίων της αστυνομίας, χωρίς καμία άλλη δυνατότητα ελέγχου των αποτελεσμάτων τους. Ενα πολύ «βολικό» και ενδεδυμένο με επιστημονική σοβαροφάνεια εργαλείο στα χέρια των κατασταλτικών μηχανισμών, που μάλιστα θεωρείται και από τους ίδιους, ειδικότερα σε χώρες που εφαρμόζεται χρόνια, χαμηλής «αξιοπιστίας».

Η υπόθεση αυτή -πέρα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της-εντάσσεται στο πλαίσιο της μιας πρωτόγνωρης όξυνσης της κρατικής καταστολής ενάντια σε καθετί που αμφισβητεί τα θεμέλια του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος, ενός συστήματος σε καθολική κρίση. Η δίωξη αυτή δεν μπορεί να ιδωθεί ξεκομμένη από την πρωτοφανή βιομηχανία δίωξεων που μετρά ήδη εκατοντάδες περιπτώσεις δικαστικής ομηρίας (υποδικίας) αντιστεκόμενων και αγωνιζόμενων ανθρώπων, από τις αθρόες ή τις «επιλεκτικές» συλλήψεις στις διαδηλώσεις, από τις εισβολές και τις εκκνώσεις στεκιών και καταλήψεων, με πιο πρόσφατη αυτή της κατάληψης του «ΠΙΚΠΑ» στην Κρήτη. Ούτε φυσικά από αυτό που αποτελεί κορωνίδα των κατασταλτικών μεθοδεύσεων: τις διαρκώς αυξανόμενες φυλακίσεις αγω-

...συνέχεια στη σελ. 22

...συνέχεια από σελ. 21

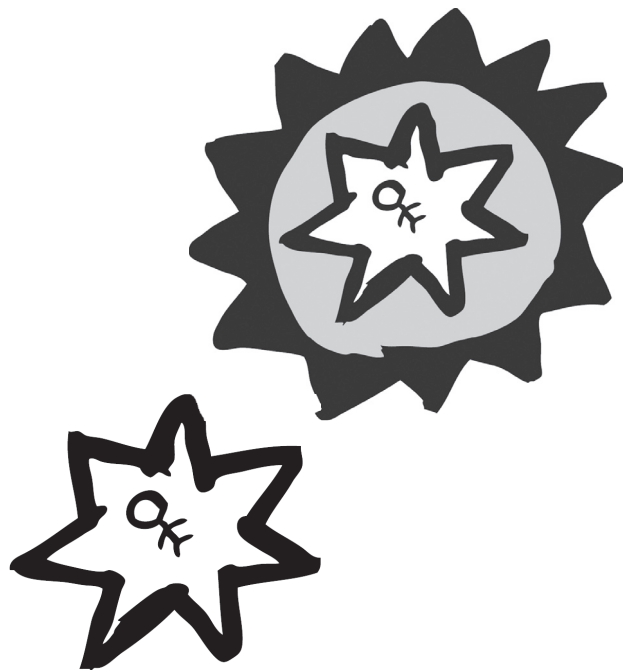
νιστών, την ευθεία ποινικοποίηση των συντροφικών και φιλικών σχέσεων και τις πολλαπλαιο-συσταζόμενες κλητεύσεις για απολογίες ή “μαρτυρικές” καταθέσεις, τις επιλεκτικές διώξεις με φρονηματικά κριτήρια βάσει των υποδείξεων της αντιτρομοκρατικής, τις επικηρύξεις “κε-φαλών” και τα έκτακτα στρατοδικεία. Και φυσικά δεν μπορεί να ιδωθεί ξεκομμένη από τον αστυνομικό στρατό κατοχής που καταλαμβάνει όλο τον ιστό των πόλεων, την απροκάλυπτη ιδεολογική προπαγάνδα και την τρομολαγνεία των ΜΜΕ, τη δικαστική “απαγόρευση” των απεργιών, την ποινικοποίηση όλο και περισσότερων μορφών κοινωνικής αντίστασης (όπως το άνοιγμα διοδίων και τη μη πληρωμή εισιτηρίων στα μμμ) και την διεύρυνση του νομικού οπλοστασίου (όπως με την πρόσφατη αναβάθμιση του τρομονόμου ή τη μετατροπή σε κακούργημα της άρνησης επίταξης). Την εκκένωση της νομικής, τον φράχτη στον Εβρο και τις πλωτές φυλακές για τους μετανάστες.

Η πολιτική και οικονομική εξουσία απαιτεί υπακοή και υποταγή χωρίς ψευδαισθήσεις και ανταλλάγματα. Η καταστολή ορθώνεται ως ο βασικός πυλώνας διασφάλισης της κυριαρχίας χωρίς προσχήματα. Η δίωξη και η προφυλάκιση του Αρη Σειρηνίδη σηματοδοτεί την προσπάθεια δικαστικής “κατοχύρωσης” της δυνατότητας των κατασταλτικών μηχανισμών να συλλαμβάνουν, να διώκουν και να φυλακίζουν βάσει των εκάστοτε “αφηγήσεων” της ασφάλειας και της αντιτρομοκρατικής -με τη “συμβολή” εν προκειμένω των εργαστηρίων της γαδα. Εξάλλου, το καθεστώς έκτακτης ανάγκης, στο οποίο έχουμε περιέλθει, σημαίνει και μετάβαση προς ένα αστυνομικό κράτος, όπου η δικαστική εξουσία μετατρέπεται σε όργανο των αστυνομικών επιδιώξεων.

«Η ανάλυση, λοιπόν, του πολιτικού μου DNA αποκτά πρωταρχική σημασία στην ανάγνωση των ιδιαίτερων γνωρισμάτων της δίωξής μου. Γιατί αυτό που τελικά στοχοποιεί το κράτος σε αυτή τη δίκη -όπως και στις δίκες άλλων συντρόφων που έρχονται-, πέρα και από τις πράξεις που αποδίδονται, είναι το φαντασιακό του αγώνα και της αντίστασης που καθένας/μία από μας αντιπροσωπεύει – Αρης Σειρηνίδης, πολιτικός κρατούμενος, 10 Φλεβάρη 2011, Α' πτέρυγα φυλακών Κορυ-δαλλού»

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ
ΑΡΗ ΣΕΙΡΗΝΙΔΗ
ΔΙΚΗ 9 ΜΑΡΤΗ 2011

ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΖΗΤΗΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ...
...ΝΑ ΠΑΡΑΘΩΒΕΙΣ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ:

πολύ πρώτες σκέψεις σχετικά με την προφυλάκισή μου

«Χτυπάτε.
Βαριά η τιμή του πόνου.
Μη δείχνετε καθόλου ανθρωπιά.
Κάθε στιγμή να μας θυμίζει
το δίκιο και το άδικο,
τον άνθρωπο και το χτήνος,
το έγκλημα και το καθήκον.»
Αλέξανδρος Παναγούλης, «Χτυπάτε»

Το κείμενο αυτό γράφτηκε και μοιράστηκε από τη συνέ-
λευση του ΡΕΣΑΛΤΟ στις αρχές Μαρτίου 2011 ενόψει της
δίκης του Αρη Σειρηνίδη, που είχε προσδιοριστεί για τις
9/3/2011. Στις 14/4/2011, μετά από αλληπάλληλες συ-
νεδριάσεις και ενώ είχε ολοκληρωθεί το μεγαλύτερο μέ-
ρος της ακροαματικής διαδικασίας, η δίκη αναβλήθηκε
αιφνίδια για τις 8/6/2011, λόγω ασθένειας ενός εκ των
τακτικών δικαστών. Παρά το γεγονός ότι από τη μέχρι
τότε εξέλιξη της δίκης είχε καταρριφθεί το σαθρό κατη-
γορητήριο και είχαν επιβεβαιωθεί οι θέσεις του Αρη,
οι τρεις τακτικοί δικαστές, αφού πρώτα απαγόρευσαν
στους ενόρκους να συμμετάσχουν στη λήψη της απόφα-
σης, αρνήθηκαν να απαντήσουν στην αίτηση αποφυλά-
κισής του που υποβλήθηκε αμέσως μετά την αναβολή,
παρατείνοντας έτσι την εκδικητική προφυλάκισή του.
Μέχρι τις αρχές Μαΐου 2011, θα κληθεί σε δικαστικό
Συμβούλιο, το οποίο θα αποφασίσει για την παράταση
ή μη της προφυλάκισής του για άλλους 6 μήνες. Μετά
από αυτές τις εξελίξεις γίνεται ακόμα πιο επιτακτικό το
διακύβευμα της άμεσης και χωρίς όρους απελευθέρω-
σης του Αρη Σειρηνίδη.

Η ΣΤΟΧΟΠΟΙΗΣΗ ΣΑΝ ΕΝΟΧΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ

στον καρπό της κόπης και της βαθιάς
συνείδησης του κατασταλτικού
συστήματος, στον καρπό της συγκέντρωσης και της ποινικοποίησης
των όρων και των αντιστάσεων, της αστυνομικής κατοχής
των όρων, των δεκάδων φυλακισμένων αγωνιστών.

Μάιος 2008: Ο Ισάκτος Βόλης προσέρχεται στη ΓΑΔΑ Αργονο-
ντας να πάρει τη απεργία του κοινού στο Βελούτο. Οι προ-
ηγούμενοι βόλοι είχε πραγματοποιήσει απεργιακές οργάνω-
σεις στο ερετικό Αιγίο. Μετά από κάποια ώρα αρνείται είσοδο.
Στο διάστημα που ακολουθεί εμφανίζονται δημοσιεύματα από την
αστυνομία σχετικά με τον συλλαβισμό των οργάνων των αγώνων
στο ερετικό κοινό και με διάφορες οργανώσεις και ενέργειες.

Νοέμβριος 2009: Ανακοινώνεται σε τηλεοπτικά ρεπορτάζ ότι ενκο-
μεί έσχατα συλλήψεις από μέρος της Αστυνομίας στις Δελφίνες,
αρχές Μαρτίου του 2010.

Νοέμβριος 2010: Λαμβάνει κλήση να επιταχυνθεί ως κατηγορούμενος
για την υπόθεση του ερετικού. Παραμένει στις 2 Δελφίνες
στην συνοικία όπου και αφήνεται για δύο μέρες ελεύθερος.

4 Δεκεμβρίου 2010: Συλλαμβάνεται και κατηγορείται με βάση τον
προσώμο μαζί με κάποιον άλλο στην οδό Σαρκοζι, τον Αλέ-
ξανδρο Κηρύτση, τον Γιώργο Εργατογιάννη, τη Στέλλα Αντωνίου
και τον Δημήτρη Σηρίδη, για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση και
επιδιώξεις όσον αφορά τη συμμετοχή σε μια έκτακτη κρίση
να γινώσκονται και με τους συνταγματικούς τους και προδικα-
στές επιδικαστικές αποφασιστικές διαδικασίες. Τα “ενο-
χολογικά” στοιχεία που η αντιτρομοκρατική πρόβαλλε προκειμένου
να τον κολάσει στη φυλακή είναι ότι αυτός και ένας περ-
σολοφικός στον Πειραιά τον είδε να κινείται σε όριο της περ-
σολοφίας και ότι αυτός διακινεί και επηρεάζει στα γρήγορα του
Αιγίου του για την υπόθεση του ερετικού. Βάσει ότι είπε ποτέ
στο Αιγίο με όνομα και ύψος στον.

Απρίλιος 2011: Κλήνεται σε συμπληρωματική κατάσταση από τους
ενορκείς που καθ’ ύλην εξετάζει την αντιτρομοκρατική επιχείρηση να
συμπεριλάβουν το κατηγορητήριο και να συλλάβουν τη διακρίση με
την υπόθεση της Συνοικίας Περσών της Φυτιάς.

“Είμαι γεγονός πως διακινώ στην φυλακή επειδή είμαι αναρχικός.
Επειδή είμαι και η μόνη διακρίση δημοκρατίας μέσα στη φυ-
λακή το ρεφορμαριστικό πολιτικό κομμάτι. Γιατί διακρίνω παντού με τις
μικρές ή μεγάλες συνθήκες που όπου είναι ένα δικαστικό σύστημα
και η κοινωνική ενταξία είναι ένα νόμος στη ζωή μας και όλοι
στον κόσμο μας... Ο γόνιμος όρος δεν ποικίλει με απεικονισ-
μό, καθεστώς και οι διάφοροι εξοπλισμοί που δεν ποικίλουν με
απεικονισμό ούτε χαρά ούτε ανακρίβεια... Ας σταθούμε όλοι. Είς σε
έκαστο το πόνο ή και για την κοινωνική δράση αντίστασης.
Για την προετοιμασία έργο στον ορατό...” Ε. Βόλης, φυλακή Περσών

ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ
ΧΡΗΣΤΟ ΠΟΛΙΤΗ

ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ
ΤΗΣ ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ
ΤΗΣ 4ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ
ΑΙΤΗΣΕΩΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗΣ

ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ
(ΟΝ ΣΤΕΛΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
& ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΙΧΑΗΛ)

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΑΠΡΙΛΗ
ΠΛ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΣΤΙΣ 12 ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ

1 Αυτό το γράμμα δεν αποτελεί μια συνολική πολιτική
τοποθέτηση για την αντιτρομοκρατική επιχείρηση που
ξεκίνησε στις 4 Δεκεμβρίου, αλλά μια πρώτη πολιτική
ανάγνωση της προφυλάκισής μου. Των σημασιών και
των ευρύτερων στόχων που αυτή έχει.

2 Είναι γεγονός πως βρίσκομαι στη φυλακή ακριβώς επειδή είμαι αναρχικός. Επειδή εδώ και 15 χρόνια διαρκώς δραστηριοποιούμαι μέσα από αυτό το ριζοσπαστικό πολιτικό κομμάτι. Μια ανάγνωση της δικογραφίας, μα και η κυνική δήλωση του αρχηγού της ελληνικής αστυνομίας -πως με συνέλαβαν επειδή αφέθηκα ελεύθερος για την υπόθεση του εφετείου*- το αποδεικνύουν περήτρανα. Βρίσκομαι εδώ κλεισμένος, και είμαι βαθιά πεπεισμένος γι' αυτό, για τις αντιδράσεις μας στη δολοφονία του Χριστόφορου Μαρίνου το '96, για τα οδοφράγματα έξω από τα εξεταστικά το '98, για τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις το '99, για τις διαδηλώσεις ενάντια στην σύνοδο των ευρωπαίων ηγετών στη Θεσσαλονίκη το 2003, για τα φοιτητικά το '06-'07, για την αλληλεγγύη μας στους αγώνες των κρατουμένων και σε όσους φυλακισμένους δεσκόβουν το κεφάλι, για την εξέγερση του Δεκέμβρη, για... για... Γιατί βρεθήκαμε παντού, με τις μικρές ή μεγαλύτερες δυνάμεις μας, όπου τίποτα δεν έμοιαζε σίγουρο και η κοινωνική εντροπία έδινε ξανά νόημα στη ζωή μας και δύναμη στους αγώνες μας.

3 Στις 4 Δεκεμβρίου με προσήγαγαν στην ασφάλεια μαζί με τον φίλο και σύντροφο Κώστα Μπαρλή, έξω από μια καφετέρια στα Εξάρχεια αστυνομικοί της ομάδας Δέλτα και της αντιτρομοκρατικής. Ο φίλος μου αφήνεται ελεύθερος 16 ώρες περίπου αργότερα. Εμένα μου παραδίδεται η έκθεση σύλληψης 26 ώρες μετά την προσαγωγή μου. Και μετά αρχίζει η τρέλα. Γιατί αν το τελευταίο διάστημα βλέπουμε σε μια σειρά υποθέσεων να ποινικοποιούνται οι φιλικές και συντροφικές σχέσεις, στην περίπτωση μου δεν μπορούν να «επικαλεστούν» ούτε καν αυτό. Είμαι στη φυλακή για μια υπόθεση της οποίας ούτε τους συγκατηγορούμενους δεν γνωρίζω. Κανένας μάρτυρας δε με αναγνωρίζει, κανένας αστυνομικός δεν υποστηρίζει ότι συναντήθηκα με κάποιον από τους συγκατηγορούμενούς μου, σε

καμία τηλεφωνική υποκλοπή δεν ακούγεται το όνομά μου και όσον αφορά την έρευνα που έγινε στο σπίτι μου το μόνο που αξίζει να αναφερθεί είναι ότι κλέψανε την ξυριστική μου μηχανή, άρα και το DNA μου (σημειώνω ότι αυτό δεν αναφέρεται καν στην έκθεση κατάσχεσης). Σύμφωνα όμως με την αντιτρομοκρατική το πρώτο «ενοχοποιητικό» στοιχείο είναι ότι το βράδυ της 24ης Νοεμβρίου με είδαν να κινούμαι παράλληλα με την οδό Πραξιτέλους στον Πειραιά. Τί κι αν στην Ηρώων Πολυτεχνείου, τρία στενά παράλληλα της Πραξιτέλους, βρίσκεται το γραφείο του δικηγόρου μου. Τί κι αν τον επισκέφτηκα εκείνο το βράδυ, λίγες μέρες πριν παρουσιαστώ στην ανακρίτρια για την υπόθεση του εφετείου. Το δεύτερο «ατράνταχτο» στοιχείο είναι ότι ήπια ένα ποτό στα Εξάρχεια, στην περιοχή που καθημερινά συναναστρέφομαι με δεκάδες ανθρώπους, με «άγνωστο άτομο», το οποίο σύμφωνα με την αντιτρομοκρατική είχε φάει προηγούμενως σουβλάκια μαζί με έναν από τους συγκατηγορούμενούς μου. Ο καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του. Φυσικά, όλη αυτή την εβδομάδα που κρατήθηκα στην αντιτρομοκρατική ήμουν απομονωμένος σ' ένα κελί ένα επί τρία, χωρίς παράθυρο και με το φως συνέχεια ανοιχτό. Και μετά ήρθε η προειλημμένη απόφαση της προφυλάκισής μου και μάλιστα στα Γρεβενά. Οι φυλακές Γρεβενών είναι υψίστης ασφαλείας όπου κρατούνται βαρυποινίτες και όχι υπόδικοι και βρίσκονται 500χλμ μακριά από την Αθήνα, καθιστώντας σχεδόν αδύνατη κάθε επικοινωνία με φίλους, συντρόφους, συγγενείς, δικηγόρους.

4 Οι δύο βαρύτατες διώξεις σε βάρος μου σε διάστημα μόλις δύο εβδομάδων και η προφυλάκισή μου, δεν πρέπει να μπερδέψουν και να θεωρηθούν μονάχα μια διαρκής προσπάθεια να βρεθώ εγώ προσωπικά σ' ένα καθεστώς ασφυκτικού ελέγχου. Αντίθετα, όλο αυτό το σκηνικό εξόντωσης βρίσκεται στην καρδιά της σύγχρονης κατασταλτι-

κής πολιτικής. Στην καρδιά ενός πολυεπίπεδου σχεδιασμού που αποσκοπεί στον εκφοβισμό και στην εκπειθάρχηση των νέων «επικίνδυνων τάξεων» και στην εξουδετέρωση των πολιτικών αντιτάλων του καθεστώτος. Στην αχρήστευση δηλαδή των προταγμάτων της αυτενέργειας, της άμεσης δράσης, της αλληλεγγύης και του αγώνα για την επανοικειοποίηση της ζωής. Στην υπονόμευση της δυναμικής των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών μέσα στις κοινωνικές διεργασίες. Ετσι ώστε η πρόσφατη γενική απεργία και οι δυναμικές διαδηλώσεις της 15ης Δεκεμβρίου να κρατήσουν μόνο μια μέρα, η αντίσταση

Οι κατασκευασμένες και κατευθυνόμενες διώξεις με βάση τα σενάρια και τις εμμονές της αντιτρομοκρατικής θυμίζουν βόμβες διασποράς.

να υποτιμηθεί, οι αγωνιστές να απαξιωθούν, η Κερατέα να είναι απλώς μια περιοχή λίγο έξω από την Αθήνα, ο Δεκέμβρης να ξεχαστεί και να γιορτάζεται σαν το τριήμερο του Πολυτεχνείου. Και για να εγκαθιδρυθεί το βασίλειο του θανάτου και της τάξης, για να επιβληθεί νικηφόρα η επίθεση του καπιταλιστικού κόσμου, χρειάζεται όσοι βρίσκονται στο στόχαστρό του να πολλαπλασιαστούν. Το ποινικό φάσμα να διευρυνθεί και οι νομικές έννοιες να διασταλούν με έναν μόνιμο χαρακτήρα σκόπιμης ασάφειας. Να χάσουν κάθε σημασία τους ή ίσως καλύτερα να αποκτήσουν την πλήρη σημασία τους με την επιβολή ενός καθεστώτος έκτακτης ανάγκης. Χωρίς ενδοιασμούς οι ανακριτές και οι εισαγγελείς αποδεικνύουν διαρκώς πως μόνο τους μέλημα είναι να τσακίσουν τον εσωτερικό

εχθρό. Και μετά, σειρά να πάρει η μονοτονία των σωφρονιστικών καταστημάτων και η καθαρή, ωμή βία του εγκλεισμού.

5 Οι κατασκευασμένες και κατευθυνόμενες διώξεις με βάση τα σενάρια και τις εμμονές της αντιτρομοκρατικής θυμίζουν βόμβες διασποράς. Στοχεύουν κάπου για να πλήξουν σε μεγάλη ακτίνα γύρω τους, να καταστρέψουν μια ευρύτερη περιοχή. Αυτή η δίωξη δεν αφορά μονάχα εμένα προσωπικά. Αυτή η δίωξη θέλει να φοβίσει τον καθένα. Να προσέχουμε με ποιούς μιλάμε. Με ποιούς αφισσκολλούμε. Με ποιούς βγάζουμε έντυπα. Με ποιούς συμπορευόμαστε στις διαδηλώσεις. Με ποιούς ανταλλάσσουμε απόψεις στις εκδηλώσεις. Και φυσικά πού πηγαίνουμε. Να εμποτίσουν την καθημερινότητά μας με καχυποψία και φόβο. Οι υπάλληλοι της τρόικας μας προσφέρουν απλόχερα το μόνιμο «άλλοθι» της υπακοής, την πρόσκαιρη ασφάλεια και την ψεύτικη σιγουριά της υποταγής. Γιατί ποιός θα αμφισβητήσει, χωρίς να γελοιοποιηθεί τελείως, πως αν μας αρκούσε το τίποτα, αν ήμασταν αναρχικοί μέχρι να πάμε πενταήμερη, αν είχαμε «ανακουφιστεί» μετά την υπογραφή του μνημονίου, αν μισούσαμε τους μετανάστες, αν αγανακτούσαμε με τους κουκουλοφόρους, αν φοβόμασταν τους «τρομοκράτες», καμία από τις συνέπειες της καταστολής δε θα είχα υποστεί ούτε εγώ ούτε πολλοί άλλοι που αντιστέκονται.

6 Ο αγώνας όμως δεν πρόκειται να υποχωρήσει. Το καθεστώς και οι διάφοροι αξιωματούχοι του δεν πρόκειται να αισθανθούν ούτε χαρά ούτε ανακούφιση. Εμείς στεκόμαστε δίπλα στους φυλακισμένους αναρχικούς, δίπλα στους φυλακισμένους αγωνιστές. Ως την απελευθέρωσή τους. Συμβάλλουμε διαρκώς στη συγκρότηση -θεωρητική και οργανωτική- της τάξης μας και αναπτύσσουμε τον αναγκαίο στρατηγικό σχεδιασμό για την επίτευξη της νίκης της.

Ας σταθούμε όρθιοι. Και ας κάνουμε το επόμενο βήμα. Για την κοινωνική/ταξική αντεπίθεση. Για την προλεταριακή έφοδο στον ουρανό.

Υ.Γ. Όπως μου είχε πει κάποτε ένας καλός σύντροφος: «Υπομονή. Δύναμη. Πίστη στην υπόθεση. Εχουμε δίκιο. Τέλος». Αυτές οι λέξεις θα γίνουν οδηγός μου σ' αυτές τις πραγματικά δύσκολες στιγμές.

Χρήστος Πολίτης
Κλειστή Φυλακή Γρεβενών
16 Δεκέμβρη 2010

* Το μεσημέρι της 22ας Μαΐου του 2008, πηγαίνοντας να πάρω τη μηχανή μου κοντά στο μετρό της Πανόρμου, με προσήγαγαν στη ΓΑΔΑ όπου μου έκαναν διάφορες ερωτήσεις για το πού βρίσκονται το προηγούμενο βράδυ. Μετά από κάποιες ώρες με άφησαν ελεύθερο. Το προηγούμενο βράδυ είχε πραγματοποιηθεί εμπρησμός οχημάτων στο χώρο του εφετείου Αθηνών. Από αυτό το χρονικό σημείο και μετά αρχίζουν να εμφανίζονται δημοσιεύματα βασισμένα σε αστυνομικά σενάρια, που με συσχετίζουν κατ' αρχήν με τον εμπρησμό των οχημάτων στο εφετείο και κατόπιν με εμφανίζον να συμμετέχω σε διάφορες οργανώσεις και ενέργειες, πολλές φορές με σημαίνοντα ρόλο. Φτάνουν μάλιστα στο σημείο τον προηγούμενο Νοέμβρη να ανακοινώσουν τηλεοπτικά ένταλμα εις βάρος μου, το οποίο στην πραγματικότητα δεν υπήρχε. Παράλληλα, για μεγάλα χρονικά διαστήματα είχα εμφανή αστυνομική παρακολούθηση. Ως αποκορύφωμα, 2,5 χρόνια μετά έλαβα κλήση να απολογηθώ ως κατηγορούμενος για την υπόθεση του Εφετείου. Πράγματι παρουσιάστηκα στην 8η τακτική ανακρίτρια στις 2 Δεκεμβρίου όπου και αφέθηκα ελεύθερος (για δύο μέρες!).

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΣ

Στις 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2010 κατασκευασμένες και κατευθυνόμενες διώξεις με βάση τα σενάρια και τις εμμονές της αντιτρομοκρατικής θυμίζουν βόμβες διασποράς.

Ο συγκατηγορούμενός μου ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΑΡΛΗΣ και ο φίλος και σύντροφός μου ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΑΡΛΗΣ, μαζί με τον φίλο και σύντροφο ΚΩΣΤΑ ΜΠΑΡΛΗ, έξω από μια καφετέρια στα Εξάρχεια αστυνομικοί της ομάδας Δέλτα και της αντιτρομοκρατικής. Ο φίλος μου αφήνεται ελεύθερος 16 ώρες περίπου αργότερα. Εμένα μου παραδίδεται η έκθεση σύλληψης 26 ώρες μετά την προσαγωγή μου. Και μετά αρχίζει η τρέλα. Γιατί αν το τελευταίο διάστημα βλέπουμε σε μια σειρά υποθέσεων να ποινικοποιούνται οι φιλικές και συντροφικές σχέσεις, στην περίπτωση μου δεν μπορούν να «επικαλεστούν» ούτε καν αυτό. Είμαι στη φυλακή για μια υπόθεση της οποίας ούτε τους συγκατηγορούμενους δεν γνωρίζω. Κανένας μάρτυρας δε με αναγνωρίζει, κανένας αστυνομικός δεν υποστηρίζει ότι συναντήθηκα με κάποιον από τους συγκατηγορούμενούς μου, σε

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ ΑΠΗΛΘΕΝ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΩΝ ΧΡΗΣΤΩΝ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΩΝ ΓΡΕΒΕΝΩΝ & ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΑΠΡΙΛΗ
ΠΛ. ΣΥΓΓΑΜΑΤΟΣ
ΣΤΙΣ 12 ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ

ΠΡΟΕΛΘΩ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

5 μήνες μετά ο σύντροφος Χρήστος Πολίτης συνεχίζει να είναι προφυλακισμένος. Στις αρχές Απρίλη κατέθεσε αίτηση αποφυλάκισης και μέσα στον Μάιο αναμένεται η απάντηση του δικαστικού συμβουλίου.

Λευτεριά στον Σίμο Σεϊσίδη

Τον στοχοποίησαν μετά τη ληστεία της Εθνικής Τράπεζας στη Σόλωνος τον Γενάρη του 2006 και τη σύλληψη του αναρχικού Γιάννη Δημητράκη. Τον καταχώρησαν στην κατασκευασμένη από την ασφάλεια «συμμορία των ληστών με τα μαύρα». Του απέδωσαν κατηγορίες για σωρεία ληστειών και τον κήρυξαν καταζητούμενο. Γέμισαν τα αστυνομικά τμήματα με φωτογραφίες του. Τον επικήρυξαν μαζί με τους επίσης καταζητούμενους συγκατηγορούμενούς του, Μάριο Σεϊσίδη και Γρηγόρη Τσιρώνη, για 600 χιλιάδες ευρώ, σε ένα σύγχρονο κυνήγι κεφαλών. Χρησιμοποίησαν απίστευτα δικαστικά τετρίπια για να καταφέρουν να διαχωρίσουν τα κακουργήματα από τα πλημμελήματα

στις κατηγορίες που του απέδιδαν και να τον καταδικάσουν ερήμην σε 7,5 χρόνια φυλάκισης για τα πλημμελήματα 7 ληστειών τραπεζών (δεν μπορούσε τότε να δικαστεί κάποιος ερήμην για κακουργήματα), ώστε να μπορούν να τον κρατούν φυλακισμένο μέσα σε ένα νομικό κυκεώνα εφόσον τον συλλάμβαναν. Τον πυροβόλησαν πισώπλατα, σχεδόν εξ επαφής, όταν ένα χρόνο πριν (στις 3/5/2010) επιχειρήσε τρέχοντας να διαφύγει αστυνομικού ελέγχου και τον ξυλοκόπησαν ανηλεώς ενώ ήταν πεσμένος στο έδαφος αιμόφυρτος. Με δεδομένο τον βαρύ τραυματισμό του δεξιού του ποδιού (στην κεντρική αρτηρία αιμοδοσίας του οργανισμού που έρχεται από την καρδιά), μέσα

στο νοσοκομείο του επέβαλαν την ποινή του ακρωτηριασμού, με την παρεμπόδιση της σωστής φροντίδας και νοσηλείας του από την αντιτρομοκρατική, που είχε στρατοπεδεύσει στο νοσοκομείο μοιράζοντας εντολές και απαγορεύσεις στο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό. Μετά τη σύλληψή του, παρόλες τις νομικές ενέργειες που έκανε, του απέρριψαν όλα τα αιτήματα ακύρωσης και επανεξέτασης των καταδικαστικών αποφάσεων που είχαν εκδοθεί ερήμην του (7,5 χρόνια φυλάκιση για τα πλημμελήματα 7 ληστειών, για τις οποίες θα δικαστεί τώρα).

Η μεθοδευμένη προσπάθεια «κατασκευής ενόχου» και η εκδικητική μανία των κατασταλτικών μηχανισμών

στο πρόσωπό του, επιβεβαίωσαν με τον τραγικότερο τρόπο την επιλογή του να φυγοδικήσει από τη στιγμή της στοχοποίησής του. Εδώ και έναν χρόνο βρίσκεται κρατούμενος στο -κατ' ευφημισμόν- νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού, με τεχνητό μέλος στη θέση του ακρωτηριασμένου του ποδιού, στερούμενος των απαραίτητων φυσικοθεραπειών που θα του έδιναν κινητική αποκατάσταση. Στις 30 Μάρτη 2011, ξεκίνησε η δίκη του για τη ληστεία υποκαταστήματος της Εθνικής Τράπεζας στην οδό Σόλωνος και για άλλες 6 ληστείες για τις οποίες έχει ήδη απαλλαγεί ο Γιάννης Δημητράκης μαζί με την κατάρρευση του σεναρίου των «ληστών με τα μαύρα».

Με αφορμή τον 1 χρόνο από τη δολοφονία του συντρόφου Λάμπρου Φούντα

Ήως θες να ζίνω επιγύμνια σπύλη
σε πεδίο μακίων,
να με ζεμίζουν δόξες και τιμές
για μια φορά το χρόνο;
Ήως να περιφράξω τις λεγεώνες μου,
να σπατάλω τα νοήματά μου,
να παζώσω μες την ακαμψία,
τη λήθη και τη μοναξιά,
εγώ που ήμουν προκίλημα
και αεικίνητη επιλογή,
αστραπή και κυκλάμινο,
συντροφικότητα και ρομφαία;
Όταν σημάδεψα τον ουρανό
για να τους εκφοβίσω,
έσπρεψα το όπλο μου εκεί
που έβλεπε όλη μου η ζωή,
στην άσπιλη ομορφιά των αστεριών
πάνω από τη σκοτεινή γραμμή των οριζώντων.

Τώρα πλέον κατοικώ
μέσα στις θύμνες
και τους αγγίνες των συντρόφων.
Και είμαι εδώ, άσβεστη μνήμη,
να σας θυμίζω και να σας παροτρύνω,
υπάρχουν προϋποθέσεις
για μια καινούργια άνοιξη.

Με αφορμή μια σύλληψη στις 15 Δεκέμβρη

Με τα μάτια κλειστά και το πρόσωπο να ηδέρνει την ασφαλή
Χιλιάδες σκέψεις ποδοπατούνται για να κωρέσουν στο στενό σοκάκι
του χρόνου.

Άχρος, ιδρώτας, φόβος η συνέχεια. Αίσθημα πρωτόγνωρο και βασανιστικό, η ζωή σου στα χέρια τους, οι μορφασμοί στην υπηρεσία τους, η ανάσα στις προσαχές τους, η ελευθερία... δικιά τους.

Δεκάδες προσπάθειες αναπαράστασης σε σοκάκια σαν και αυτό για το ποιος θα τρέξει πρώτος, για το ποιος θα βγει μπροστά, όμως καμία ανταπόκριση.

Κρίση, πανικός, εγκατάλειψη, τρόμος. Γι' αυτά που έχουν, γι' αυτά που ζύνονται, γι' αυτά που θα έρθουν.

Για πρώτη φορά παρατηρείς το καρτί της ιστορίας σου που σκηματίζεται καθώς αποτυπώνονται πάνω του δύσμορφες λέξεις και προτάσεις, τείνει να πάρει μορφή ακόμα και το πρόσωπο που τις χαράσσει.

Ένα πρόσωπο όμως που δεν σε τρομάζει, ένα πρόσωπο αγγελικό που έχει για μάτια επιτοχές και για κείλη επιθυμία.

Ένα πρόσωπο που ξάφνου σταματά να γράφει, παζνώντας τον χρόνο, και σου χαμογελά κλειδώντάς σου το μάτι.

Τότε όλα ξαφνικά αλληλάζουν, το σοκάκι είναι έρημο πια και κυρίς νοκτές διαστάσεις, τη θέση του έχει πάρει ο ουρανός, όπου το μόνο που υπάρχει είναι οι σκέψεις που παίζουν δίκως να βιάζονται.

Ανοίγω τα μάτια και χαμογελάω. Είμαι έτοιμος, είμαι ελεύθερος.

Αποφυλακίστηκαν 3 αναρχικοί, κατηγορούμενοι για συμμετοχή στον «Επαναστατικό Αγώνα»

Στις αρχές Απρίλη, αποφυλακίστηκαν μετά από 1 χρόνο προφυλάκισης οι αναρχικοί Σαράντος Νικητόπουλος, Βαγγέλης Σταθόπουλος και Χριστόφορος Κορτέρσης, που κατηγορούνται για συμμετοχή στην ένοπλη οργάνωση «Επαναστατικός Αγώνας». Η αποφυλάκισή τους, μετά από 12 μήνες εγκλεισμού στα κελιά της Δημοκρατίας, αποτελεί ένα είδος «δικαίωσης» των ισχυρισμών τους ότι διώκονται εξαιτίας των φιλικών ή συντροφικών σχέσεων που διατηρούσαν είτε με τον δολοφονημένο σύντροφο αγωνιστή του «Επαναστατικού Αγώνα» Λάμπρο Φούντα είτε με κάποιον από τους 3 αγωνιστές

που έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής τους και των ενεργειών της οργάνωσης: τον Νίκο Μαζιώτη, την Πόλα Ρούπα, τον Κώστα Γουρνά.

Η πρακτική ποινικοποίησης των διαπροσωπικών και πολιτικών σχέσεων από πλευράς των αστυνομικών και δικαστικών αρχών αποτελεί βασικό εργαλείο εκφοβισμού και καταστολής των αγωνιζόμενων ανθρώπων τον τελευταίο ενάμιση χρόνο. Η υπόθεση που αποτέλεσε δοκιμαστικό σωλήνα αυτών των μεθοδεύσεων και πραγματική φάμπρικα διώξεων στη βάση προσωπικών ή πολιτικών

γνωριμών είναι η λεγόμενη «υπόθεση Χαλανδρίου». Μια ιστορία που ξεκινάει τον Σεπτέμβριο του 2009 όταν, μετά από αστυνομική εισβολή σε ένα σπίτι στο Χαλάνδρι που βαφτίστηκε γιάφκα της ένοπλης οργάνωσης «Συννομωσία των Πυρήνων της Φωτιάς», κατασκευάστηκε ένα απίστευτο τρομοσενάριο, φτιάχτηκαν λίστες υπόπτων από τα εκατοντάδες διαφορετικά δακτυλικά αποτυπώματα που βρέθηκαν στο εν λόγω σπίτι (σε κάποια πόρτα, βιβλίο, τασάκι ή κηροπήγιο), δεκάδες άνθρωποι τέθηκαν υπό παρακολούθηση, πολλοί σύρθηκαν στα ανακριτικά γραφεία ή εκδόθηκαν εναντίον τους εντάλματα

σύλληψης και ορισμένοι προφυλακίστηκαν αφού προηγουμένως αντιμετώπισαν τις αστυνομικές «περιποιήσεις» και ταπεινώσεις.

Λευτεριά στους φυλακισμένους αγωνιστές που αντιμετωπίζουν φρονηματικές διώξεις με βάση τη συγκρουσιακή τους διαδρομή ή τις φιλικές και συντροφικές σχέσεις που διατηρούσαν. Αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές που έχουν αναλάβει την ευθύνη για τις επιθετικές τους επιλογές κατά των συμβόλων, υποδομών και σχέσεων κυριαρχίας.

Να φέρουμε την επανάσταση στις χώρες μας να φέρουμε την επανάσταση στις χώρες μας

Εάν υπάρχουν χώρες που έδειξαν έμπρακτη αλληλεγγύη στην αιγυπτιακή και τυνησιακή επανάσταση, αυτές είναι το Μπαχρέιν, η Λιβύη, το Ιράν, η Υεμένη και η Αλγερία. Νέα από διαδηλώσεις αρχίζουν να καταφτάνουν από το Μαρόκο, την Ιορδανία, τη Συρία και τα κατεχόμενα εδάφη του κουρδικού Ιράκ. Πολλοί άνθρωποι αναρωτιούνται γιατί τώρα, πώς και έτσι, πώς συνέβη, πού θα πάει, ποιος θα αναλάβει την εξουσία, και τί αντίκτυπο θα έχει στην παγκόσμια πολιτική σκηνή; Όλες οι

ερωτήσεις είναι σωστές, αλλά αυτό που ο κόσμος φαίνεται να αγνοεί είναι ότι δεν υπάρχει ούτε ένα κράτος, ούτε μία κυβέρνηση σε αυτόν τον πλανήτη που δεν είναι συνένοχη και υποστηρίκτρια μερικών ή σχεδόν όλων αυτών των καταπιεστικών καθεστώτων.

Αυτά τα καθεστώτα υπάρχουν εδώ και δεκαετίες, ο Μουμπάρακ είχε καταλάβει τη χώρα για 30 χρόνια, η Λιβύη είναι φυλακισμένη για πάνω από 40 χρόνια, το Ιράν έχει πέσει θύμα μιας βάνανσης ηγετικής ομάδας φονταμενταλιστών από το 1979 και όμως, μόλις τώρα ο κόσμος βλέπει ότι είναι ανάγκη πια να ανατραπούν αυτά τα καθεστώτα. Πριν από ένα μήνα ο Μουμπάρακ ήταν απλά άλλος ένας Πρόεδρος, προσφιλής για τον δικό του «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία» και για το ότι αναζητούσε την «ειρήνη» στη Μέση Ανατολή. Μέσα σε μία μέρα έγινε ο πιο μισητός και περιφρονημένος πρόεδρος απ' όλους αυτούς!

Το Μπαχρέιν μέχρι πολύ πρόσφατα θεωρούνταν μία από τις "προηγμένες" χώρες του Αραβικού Κόλπου (σ.μ. Περσικού Κόλπου). Οι πάντες το επαινούσαν για το ότι είναι η ταχύτερα αναπτυσσόμενη οικονομία στον αραβικό κόσμο. Το επαινούσαν για την χορήγηση του δικαιώματος ψήφου στις γυναίκες (αν και αυτό συνέβη μόλις το 2002!). Μέσα σε μία ημέρα μετατοπίστηκε στην παγκόσμια «κοινή γνώμη» από το νησί με την πιο ελεύθερη οικονομία στη Μέση Ανατολή, στο νησί που κολυμπάει μέσα στο λουτρό αίματος του ίδιου του λαού του.

Το κρίσιμο ερώτημα σήμερα είναι ποια από τις κυβερνήσεις μας δεν υποστήριζε ή - ακόμη χειρότερα - εξακολουθεί να υποστηρίζει αυτά τα καθεστώτα; Ποια από τις κυβερνήσεις δεν σκοτώνει εμάς ή τον πλανήτη; Μήπως και η δικιά μας κυβέρνηση μετατραπεί -ως μια άλλη κυβέρνηση Μουμπάρακ- μέσα σε μία νύχτα από «δημοκρατικό» και «φιλελεύθερο» καθεστώς, στο νέο απόλυτο «διαβολικό» καθεστώς; Μήπως πρέπει να περιμένουμε άλλα 30 χρόνια για να δούμε κάτι τέτοιο να συμβαίνει;

Οι περικοπές των κοινωνικών υπηρεσιών, η ανεργία, η οικονομική κρίση που επιδεινώνεται, η αγορά οπλικών συστημάτων, η πυρηνική ενέργεια, η λεηλασία του κάθε εκατοστού του πλανήτη, η καταστροφή της φύσης, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ), το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ), η Παγκόσμια Τράπεζα, η συνοριακή αστυνομία, οι νόμοι για τη μετανάστευση, οι ρατσιστικές κυβερνητικές πολιτικές, οι εκτοπίσεις, οι γενοκτονίες, η αποικιοκρατική εκμετάλλευσή, ο ιμπεριαλιστικός έλεγχος, η οικονομική και πολιτική ηγεμονία, ο πόλεμος, η κατοχή, οι λεγόμενοι G8, οι πολυεθνικές, οι εκπομπές γης, η καταναγκαστική εργασία, το ΝΑΤΟ, η σύγχρονη δουλεία, το σκλαβοπάζαρο, η υπερθέρμανση του πλανήτη, οι περικοπές στην παιδεία, οι άδικες τιμές των κατοίκων, η υποκρισία και η χειραγώγηση από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, η λογοκρισία· οι χριστιανικοί, μουσουλμανικοί και εβραϊκοί φονταμενταλισμοί· οι νοθευμένες εκλογές, η δολοφονικές εξωτερικές πολιτικές, η σφαγή των ιθαγενών λαών και των

πολιτισμών τους, η κρατικά χρηματοδοτούμενη τρομοκρατία, τα κρατικά χρηματοδοτούμενα ψέματα και οι αβάσιμες εκστρατείες φόβου, οι σεξιστικοί και ομοφοβικοί νόμοι και δηλώσεις, η ωμή βία σε όλα τα επίπεδα ενάντια στους μη-λευκούς, η ατιμωρησία, η διαφθορά... ο κατάλογος είναι ατελείωτος. Αυτές είναι μόνο μερικές λέξεις που περιγράφουν όλες τις κυβερνήσεις σήμερα και όχι μόνο τα καθεστώτα του Μουμπάρακ ή του Ben Ali, ή του Ahmadi Najad.

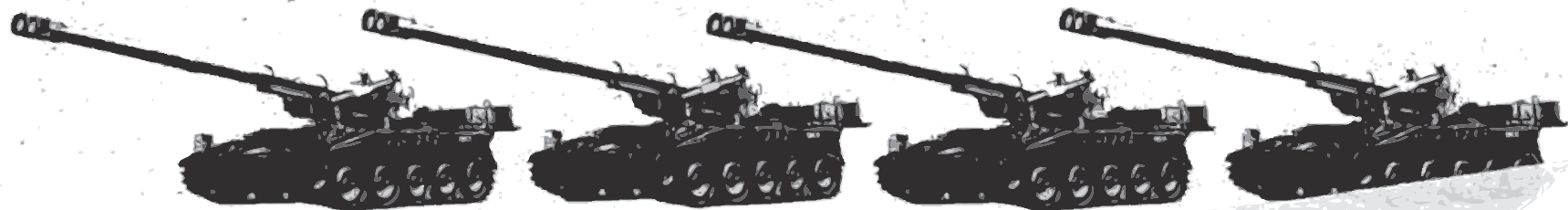
Αλλά η Δυτική αλαζονεία (πρώην και νυν) και ο ρατσισμός αναμινγνόμενος με τη λαϊκή άγνοια, καθιστά πολύ πιο εύκολο να επικρίνουμε αυτά τα καθεστώτα με πιο σκούρο χρώμα δέρματος και με μη ιουδαίο-χριστιανική θρησκεία.

Επιλέξτε κάποιες φωνές από τη Δύση που αυξήθηκαν μπροστά σε μια υποτιθέμενη «ανησυχία» για τη δημοκρατία, φοβούμενες την άνοδο του μουσουλμανικού φονταμενταλισμού στην Αίγυπτο, στο Μπαχρέιν και τη Λιβύη. Όχι πως μία τέτοια «ανησυχία» δεν ισχύει για την αντιμετώπιση ενός πιθανού καταπιεστικού καθεστώτος το οποίο παραβιάζει την ίδια την ουσία της ανθρωπίνης ποικιλομορφίας και της ελευθερίας, αλλά, πραγματικά, η Δύση είναι απαλλαγμένη από έναν παρόμοιο φονταμενταλισμό; Και γιατί αυτές οι φωνές «ανησυχούν» όταν, σε κάθε εξέγερση, οι άνθρωποι επιβεβαιώνουν ξανά και ξανά ότι οι επαναστάσεις τους είναι κοινωνικές, πολυποίκιλες και μη-θρησκευτικά συνδεδεμένες; Η έκφραση αυτών των "ανησυχιών" με τόσο ένθερμο τρόπο, ενώ την ίδια στιγμή αγνοούνται οι άμεσες μαρτυρίες, δεν αποτελεί έναν ακόμη διασυρμό των απανταχού μουσουλμάνων (αλλιώς γνωστού ως: "ρατσιστική" διάκριση);

Δεν είναι κρυφό το γεγονός ότι το ιρανικό καθεστώς είναι μια βάνανση και βίαιη μηχανή που έχει ως στόχο τις γυναίκες, τους/τις queer/LGBT*, τους ιθαγενείς (Κούρδοι), και τις εκ των έσω αντιφρονούντες φωνές. Δεν είναι παράλογη η ανησυχία ότι η Μουσουλμανική Αδελφότητα θα μπορούσε να ακολουθήσει τα βήματα του ιρανικού καθεστώτος με τον δικό της τρόπο, και ότι ενδεχομένως θα καταφύγουν στη βία για να επιβάλουν την κυριαρχία τους στην κοινωνία. Αλλά αλήθεια τι γίνεται με τη χριστιανική δεξιά των ΗΠΑ; Η το Βατικανό; Δεν απαιτούν το ίδιο επίσης από τις γυναίκες, από τους/τις queer/LGBT, καθώς και από τους αυτόχθονες πληθυσμούς στις χώρες τους ή σε χώρους που εισέβαλαν πολιτισμικά και οικονομικά;

Γιατί μόνο η ιρανική κυβέρνηση προκαλεί τέτοια τρομάρα; Δεν είναι πως δεν πρέπει, αλλά αξίζει να διερωτάται κανείς τους λόγους για τους οποίους η Δύση σιωπά απέναντι προς τον, όχι και τόσο ναρκωμένο, φονταμενταλισμό εντός των συνόρων της. Γιατί είναι ο φονταμενταλισμός του Ιράν πιο απειλητικός από τον φονταμενταλισμό των ΗΠΑ που διεξήγαγε πολέμους και διαπράττει αμέτρητα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, μπροστά σε ένα μαζικό παγκόσμιο αίσχος; Μόνο όταν η εναντίωση στο Ιράν και η ανησυχία για την άνοδο της Μουσουλμανικής Αδελφότητας προς την εξουσία συνδυαστούν με μία σοβαρή και ενεργό εναντίωση στον χριστιανικό φονταμενταλισμό στη Δύση και τις ρατσιστικές πολιτικές των δυτικών κυβερνήσεων, θα μπορέσουμε να δούμε αυτές τις «ανησυχίες» ως κάτι διαφορετικό από καθαρό ρατσισμό, ξενοφοβία και ισλαμοφοβία.

Η ανικανότητα πολλών φωνών από τη Δύση να δουν τις ομοιότητες και την διασυνδέσεις των καταπιεστικών καθεστώτων της Μέσης Ανατολής με εκείνα των καθεστώτων της Δύσης, όχι μόνο θέτει σε κίνδυνο τις ζωές και την ευημερία των λαών που εξεγείρονται σε αυτές τις χώρες, αλλά επίσης απεικονίζει τον συνεχώς αυξανόμενο ρατσισμό, την ξενοφοβία και τις διακρίσεις με τις οποίες έρχονται αντιμέτωποι

you need more than one army to stop us

ο λόγος που μεταφράσαμε το συγκεκριμένο κείμενο δεν είναι γιατί συμφωνούμε κατ' ανάγκη με τις θέσεις του αλλά με το «πνεύμα» του.

οι μετανάστες και οι πληθυσμοί που προέρχονται από τις μη λευκές, ως επί το πλείστον μη ιουδαίο-χριστιανικές χώρες.

Η ΕΕ έσπευσε να «ασφαλίσει» τα σύνορά της ενάντια «στην εισροή μεταναστών» αμέσως μετά την αιγυπτιακή και τυνησιακή επανάσταση. Με τη βοήθεια του ρατσιστικού δολοφονικού οργανισμού Frontex, η ΕΕ δρομολόγησε αυτό που αποκαλούν ως «επιχείρηση για την συνοριακή κατάσταση έκτακτης ανάγκης της ΕΕ - Ερμής», η οποία ξεκίνησε τις εργασίες της στη Μάλτα και τη Λαμπεντούσα, στην Ιταλία, στις 20 Φεβρουαρίου του 2011. Ο έλληνας υπουργός Προστασίας του Πολίτη Χρήστος Παπουτσής, δήλωσε ότι «σήμερα δεν υπάρχει ιδιαίτερος κίνδυνος νέου κύματος εισροής μεταναστών, [εντούτοις] η προετοιμασία και η ετοιμότητα είναι αναγκαίες» προσθέτοντας ότι οι έλεγχοι ασφαλείας τόσο στην ξηρά όσο και στη θάλασσα που πραγματοποιούνται από την αστυνομία και το λιμενικό θα ενταθούν... Καμία από αυτές τις χώρες ή τις κυβερνήσεις δεν έχουν προσφέρει στη νέα Τυνησία ή την νέα Αίγυπτο τη βοήθεια που εδώ και τόσα χρόνια προσέφεραν απλόχερα για την στήριξη των βάνουσων καθεστώτων και δικτατοριών. Αντιθέτως, έσπευσαν να «ασφαλίσουν» τα σύνορά τους, προστατεύοντας τα συμφέροντά τους και για άλλη μια φορά χωρίς κανένα απολύτως ενδιαφέρον για την ανθρώπινη ζωή και την αξιοπρέπεια.

Η ΕΕ και οι ΗΠΑ φαίνεται να παρερμηνεύουν, εκ προθέσεως, τις προσκλήσεις για προληπτική δράση. Όπως και μεγάλα κομμάτια των ευρωπαϊκών κοινωνιών και των ΗΠΑ. Ο λαός της Αιγύπτου, και αργότερα του Μπαχρέιν, δεν κάλεσαν τον Ομπάμα να παρέμβει επειδή είναι η ενσάρκωση της παγκόσμιας ειρήνης, σε σύγκριση με τον Τζορτζ Μπους. Η ΕΕ δεν κλήθηκε να παρέμ-

βει εξαιτίας του σεβασμού της δόθηκαν για τα «ανθρώπινα δικαιώματα», ούτε λόγω της Μεσογείου / της γαλλοφωνικής συγγένειας (επίσης γνωστό ως μεγάλο ψέμα). Η κυβέρνηση των ΗΠΑ και των χωρών της ΕΕ καλέστηκαν να έρθουν για να καθαρίσουν τα χάλια που αυτοί δημιούργησαν. Δεν ήταν μια έκκληση για βοήθεια, και σίγουρα δεν ήταν μια έκκληση για αλληλεγγύη, γιατί οι άνθρωποι έξω από αυτόν τον λεγόμενο «πρώτο κόσμο» είναι ενήμεροι για το πόσο μικρή σημασία έχουν η ανθρώπινη αξιοπρέπεια και η ζωή σε αυτές τις κυβερνήσεις. Τα καλέσματα προς σ' αυτούς για να πάρουν θέση, στην πραγματικότητα είναι ένα κάλεσμα για να λογοδοτήσουν για τις δικτατορίες που υποστήριζαν από καιρό, που καλλιεργούσαν και προστατεύαν, παρά τις αναρίθμητες καταδίκες από διακεκριμένους διεθνείς οργανισμούς για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Τα διεθνή καλέσματα λογοδοσίας στην Αίγυπτο όλο και αυξάνονται, οι άνθρωποι είναι εξοργισμένοι με το ποσό των χρημάτων που έχει κλαπεί (γνωστό και ως «αποκτηθεί», μέχρι μόλις πριν από λίγες εβδομά-

δες) από την οικογένεια Μουμπάρακ. Τα καλέσματα αυξάνονται για να καταστήσουν το καθεστώς του Μπαχρέιν υπεύθυνο για τη χρήση πυρών κατά των διαδηλωτών από ελικόπτερα (τα περισσότερα, πιθανότατα, αμερικανικής κατασκευής και δωρεάς με τη μορφή «διεθνούς βοήθειας»). Η βρετανική κυβέρνηση πώλησε στη Λιβύη ένα ευρύ φάσμα εξοπλισμού που χρησιμοποιείται εναντίον αμάχων, συμπεριλαμβανομένων των δακρυγόνων και «πυρομαχικών ελέγχου του πλήθους», αποτιμούνται δε, σε περισσότερα από 200 εκατομμύρια λίρες κατά τη διάρκεια των πρώτων εννέα μηνών του περασμένου έτους.

Αλλά το ερώτημα είναι: πότε θα δούμε αυτά τα διεθνή καλέσματα μεταφρασμένα σε τοπικά αιτήματα ώστε οι κυβερνήσεις μας να καταστούν υπόλογες για τον ενεργό τους ρόλο όχι μόνο στην υποστήριξη και συνεργασία με αυτές τις δικτατορίες αλλά βασικά γι' αυτό που πραγματικά είναι οι ίδιες; Όταν θα περπατήσουμε σαν Αιγύπτιοι, διότι αν σημαίνει κάτι σήμερα η αλληλεγγύη, σημαίνει ότι «ο καιρός για περισυλλογή είναι παρελθόν, [και] τώρα

είναι ο καιρός να είμαστε υπ' ατμό και να πολεμήσουμε σαν τρελοί».

Ο Μουμπάρακ δεν ήταν [είναι] μόνος. Ήταν και εξακολουθεί να είναι μέρος ενός παγκόσμιου δικτύου διεφθαρμένων και εγκληματικών κυβερνήσεων που τον υποστήριξαν και που προωθούσαν τη βία και την κτηνωδία του. Κυβερνήσεις που ενεργούν στο όνομά μας, με τα χρήματά μας, με την πολιτική μας δύναμη. Κυβερνήσεις που δρουν και κινούνται ανάμεσα μας, καθαρίζουν τους αιματοβαμμένους ώμους τους στους δικούς μας και ταυτόχρονα λεκιάζουν τις συνειδήσεις μας. Η «σιωπή = θάνατος» είτε κάποτε το Act Up* και αμέσως το έκαναν.

Αυτό είναι το ερώτημα σήμερα, ποιον σκοτώνει η σιωπή μας; Είναι καιρός να αναμορφώσουμε και να επαναπροσδιορίσουμε το περίφημο αντιπολεμικό σύνθημα «φέρνοντας τον πόλεμο στην χώρα μας» (bringing the war home) σε «φέρνοντας την επανάσταση στην χώρα μας» (bringing the revolution home). Δεν υπάρχει καλύτερη και πιο επείγουσα υποστήριξη προς το λαό της Αιγύπτου, του Μπαχρέιν, τη Λιβύη, του Ιράν, της Υεμένης, της Αλγερίας, της Τυνησίας... κλπ, από την ανατροπή των δικών μας καθεστώτων. Δεν υπάρχει τίποτα που να χρειάζονται περισσότερο οι Αιγύπτιοι και οι Ιρανοί και οι Τυνησιοί και εμείς από το να μεταφέρουμε την Πλατεία Tahrir στις χώρες μας, να φέρουμε την επανάσταση στις χώρες μας!

*LGBT:Lesbians-Gay-Bisexuals-Transexuals (Λεσβίες-Γκέι-Αμφιφυλόφιλοι-Τρανσέξουαλ)
*ACT-UP: Αρχικά της διεθνούς οργάνωσης «Aids Coalition To Unleash Power»

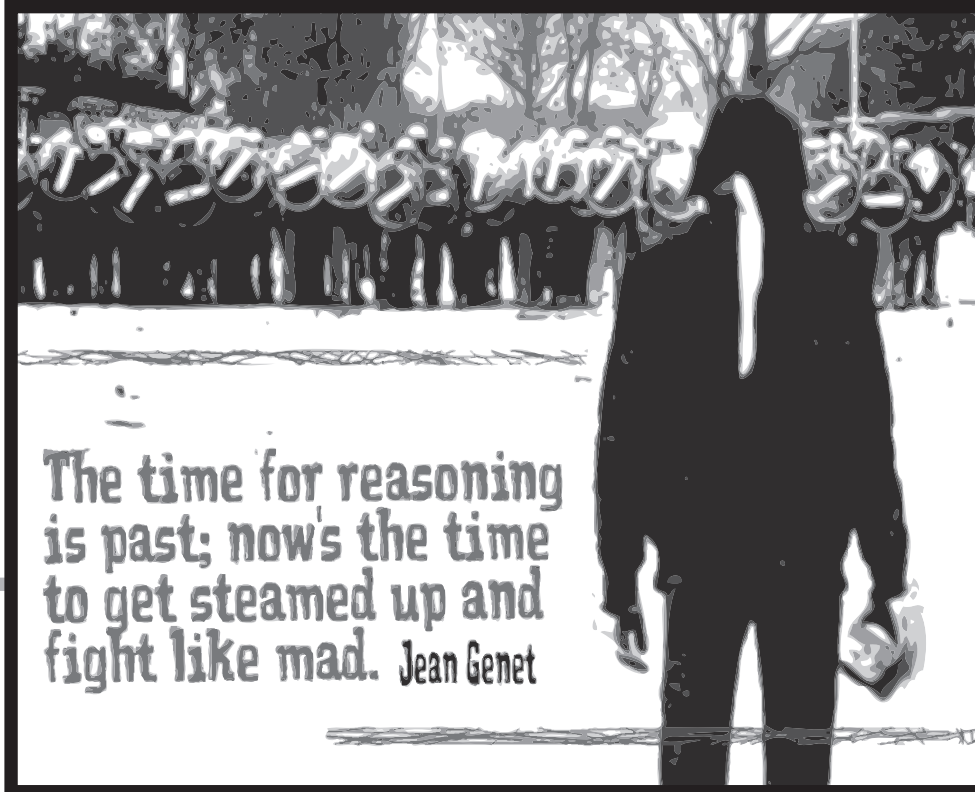
Τυνησία... η αόρατη συνέχεια

«συνέβη μια εξέγερση στην Τυνησία, τώρα αυτό που χρειάζομαστε είναι η επανάσταση»

[εξεγερμένος από την πόλη Bizerte]

Αν και η Τυνησία ήταν η αφετηρία για το ντόμινο των εξεγέρσεων στη Βόρειο Αφρική, «χάθηκε» από το προσκήνιο της επικαιρότητας τόσο εξαιτίας της εξέγερσης στην Αίγυπτο κι όσων επακολούθησαν εκεί όσο και εξαιτίας της εξέγερσης στη Λιβύη και της πορείας που αυτή είχε με τη σημερινή «ανθρωπιστική» επέμβαση των δυτικών δυνάμεων, εις ένδειξη «αλληλεγγύης και βοήθειας» στον εξεγερμένο λαό της Λιβύης.

Παρ' όλα αυτά, οι τυνήσιοι εξεγερμένοι δεν έχουν επιστρέψει σε μία «ομαλότητα» και «κανονικότητα» μετά την εξέγερση. Αντιθέτως διαδραματίζονται εξαιρετικά σημαντικές καταστάσεις που, διόλου τυχαία, είναι «εξαφανισμένες» από τα μονόστηλα ή τις εκπομπές των μέσων μαζικής ενημέρωσης παγκοσμίως. Ενδεικτικά παραθέτουμε κάποιες εικόνες της σημερινής πραγματικότητας στην Τυνησία:

The time for reasoning
is past; now's the time
to get steamed up and
fight like mad. Jean Genet

- Από τις 14 Ιανουαρίου δεκάδες επιτροπές διαφύλαξης της επανάστασης έχουν συσταθεί σε πολλές πόλεις της Τυνησίας. Υπάρχει μεγάλη ποικιλία όσον αφορά τις μορφές, τις δομές και τις λειτουργίες αυτών των επιτροπών και δεν εξαρτάται η μία από την άλλη, αν και αλληλοενημερώνονται.

- Σχεδόν παντού, οι δημοτικές αρχές έχουν αντικατασταθεί από προσωρινά ή ανακλητά σώματα τοπικών συνελεύσεων που είναι υπεύθυνα για την διαχείριση των διαφόρων ζητημάτων. Οι μορφές αυτών των «πολιτικών σωμάτων» εξαρτώνται από τις εκάστοτε πολιτικές, τοπικές ισορροπίες. Σε κάποιες περιπτώσεις, έχουν δημιουργηθεί στη βάση της πρότασης των επιτροπών διαφύλαξης της επανάστασης, σε κάποιες άλλες διατηρούν συνδέσεις με τους παλιούς, τοπικούς άρχοντες. Κάποια παραδείγματα: στην πόλη Bizerte (πόλη 200.000 κατοίκων που αγγίζουν τους 700.000 στην ευρύτερη περιοχή) οι τοπικοί άρχοντες έχουν αντικατασταθεί από μία ανοιχτή συνέλευση. Στις συνελεύσεις παρευρίσκονται από

500-1000 άνθρωποι κάθε φορά και σε αυτές λαμβάνονται οι αποφάσεις. Όλοι μετέχουν ως άτομα κι όχι ως αντιπρόσωποι κομμάτων ή εργατικών σωματείων και συνδικάτων. Μία ανάλογη επιλογή τοπικής αυτό-διαχείρισης εξελίσσεται στην πόλη El Kef, όπου η τοπική επιτροπή διαφύλαξης της επανάστασης έφτιαξε ένα ντοσιέ που περιλαμβάνει φωτογραφίες απ' όλους όσους συνέβαλαν στην καταστολή της εξέγερσης αλλά και στην πολύχρονη καταπίεση και εκμετάλλευση -τους διεφθαρμένους πολιτικούς, τους δικαστές, τους μπάτσους και τα άτομα που βοήθησαν να συλληφθούν, κατηγορηθούν, φυλακισθούν, βασανιστούν ή δολοφονηθούν άνθρωποι κατά τη διάρκεια της εξέγερσης. Στην πόλη Thala (15.000 κατοίκων) που βρίσκεται στην ευρύτερη περιοχή απ' όπου ξεκίνησε η εξέγερση, ήταν η πόλη που από τις 3 μέχρι τις 6 Γενάρη βρισκόνταν σε πολιορκία 1800 μπάτσων -με εντολές να σκοτώσουν και να συντρίψουν την αντίσταση- και δεν επιτρέπονταν να μπει ή να βγει κανείς στην πόλη, ούτε οι προμήθειες σε νερό και τρόφιμα. Σήμερα

στην Thala, δεν υπάρχουν μπάτσοι, ούτε αστυνομικό τμήμα αλλά στη θέση του έχει φτιαχτεί κοινωνικό κέντρο και διάφοροι νέοι αναλαμβάνουν εκ περιτροπής τα καθήκοντα της ασφάλειας -το μόνο πράγμα που θυμίζει ότι υπάρχει κρατική οργάνωση είναι η ύπαρξη του στρατού. Δεν υπάρχει δήμαρχος ή δημοτικά συμβούλια αλλά ανοιχτή συνέλευση που αποφασίζει για τα θέματά της. Δεν αναγνωρίζουν τον νέο πρόεδρο Mebazaa, ούτε τον πρωθυπουργό Beji Caïd Essebsi και ζητούν την κατάργηση των τριών επιτροπών (συμβούλιο για πολιτική και συνταγματική μεταρρύθμιση, συμβούλιο διερεύνησης της καταστολής από τις 17 Δεκέμβρη, συμβούλιο κατά της διαφθοράς).

- Τέλος, όλοι οι άνεργοι πτυχιούχοι έχουν κινητοποιηθεί και αυτοοργανωθεί -είναι σημαντικό να ειπωθεί πως στην Τυνησία υπάρχουν πάνω από 14.000 άνεργοι πτυχιούχοι. Μέσα σε μόλις δύο μήνες 45.000 άνεργοι συνενώθηκαν σε οργανώσεις βάσης. Έχουν δημιουργηθεί πάνω από 100 τοπικά σωματεία και ανοίγουν νέα καθημερινά. Όλα αυτά μαζί αποτελούν το Εθνι-

...συνέχεια στη σελ. 27

...συνέχεια από σελ. 26

κό Σωματείο Ανέργων Πτυχιούχων (UDC, που κατά τη διάρκεια της εξέγερσης κρίθηκε παράνομο) αλλά που δεν έχει καμία εξουσία στις αποφάσεις. Οι βασικές υποδομές του UDC, όπως χαρακτηριστικό παράδειγμα οι υπολογιστές, απαλλοτριώθηκαν από τα διάφορα τοπικά γραφεία του κόμματος του Ben Ali, το RCD. Όπως κάποιος από το UDC είπε «Δεν μιλάμε για το παρελθόν ή για τα όνειρά μας. Μιλάμε για το εδώ και τώρα. Σε λιγότερο από τρεις μήνες, δεκάδες χιλιάδες νέοι και νέες κατάφεραν να φτιάξουν ένα εργαλείο που μόνοι τους σφυρηλάτησαν, αυτόνομα σε κάθε τοποθεσία με αλληλεγγύη μεταξύ όλων, με κοινές επιδιώξεις, με συμμετοχή βάσης, χωρίς να εξαρτώνται από κανέναν. Δεν είναι τέλειο ή χωρίς αντιφάσεις και αδυναμίες -όπως και να' χει πρόκειται για ανθρώπινη διαδικασία- αλλά είναι αληθινό, παρόν και κάτι από το οποίο όλοι μαθαίνουμε».

«**Ας μην ονομάσουμε αυτή την πρωτοβουλία «καραβάνι» γιατί απλούστατα δεν έχουμε καμία ανάγκη βοήθειας ή αλληλεγγύης, έννοιες που συχνά κρύβουν ίχνη της αποικιακής φιλανθρωπίας και γιατί είμαστε απολύτως σε θέση να επαναστατήσουμε άνευ διδασκάλων. Επιπλέον, βλέπουμε τις τελευταίες εβδομάδες ποια είναι η «ανθρωπιστική» βοήθεια της άλλης ακτής της Μεσογείου: βόμβες και πόλεμος. Αντ' αυτού χρειαζόμαστε τους αγώνες σας για να ενωθούν οι δύο ακτές της Μεσογείου μέσω της σύγκρουσης και της κοινωνικής αλλαγής έτσι ώστε να εκδιωχθούν όλοι οι τύραννοι, από τον Ben Ali μέχρι τους τυράννους του χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού».**

[μία από τις δηλώσεις τυνήσιων εξεγερμένων ενόψει μίας συνάντησης στις αρχές Μαΐου στην Τυνησία, όπου έχουν καλεστεί αγωνιζόμενοι και αγωνιζόμενες από πολλές χώρες της Ευρώπης]

τηλεγράφημα-για-τη-Λιβύη

Σε συνέχεια των αλυσιδωτών εξεγέρσεων στις χώρες της βόρειας Αφρικής και στον αραβικό κόσμο γενικότερα, ο μεταδοτικός ιός της κοινωνικής ανταρσίας έφτασε και στη Λιβύη. Το σκηνικό παρεμφερές: πολυπληθείς συγκεντρώσεις και πορείες σε πολλές πόλεις, συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, στοιχεία κοινωνικής αυτοοργάνωσης και αυτοκαθορισμού.

Σε σύντομο χρόνο, όπως συμβαίνει πάντα, αντιπολιτευόμενες δυνάμεις έσπευσαν να αξιοποιήσουν την κατάσταση προς όφελός τους, επιχειρώντας να χειραγωγήσουν, να συρρικνώσουν και να ποδηγετήσουν την εξέγερση ως ένα «λαϊκό ξέσπασμα κατά του καθεστώτος Καντάφι». Όμως, πέρα από τα όρια που μπορεί να συναντήσει, και τις αντιφάσεις που μπορεί να αναδείξει, μια κοινωνική εξέγερση δεν μπορεί ποτέ μέσα στην απρόβλεπτη και καταιγιστική εκτύλιξη της να οριοθετείται από την αντικατάσταση ενός καθεστώτος με ένα άλλο, από την αντικατάσταση ενός δυνάστη με κάποια άλλη μορφή δυναστείας.

Στις μέρες που ακολούθησαν, ο Καντάφι εξαπέλυσε ολομέτωπη δολοφονική κατασταλτική επίθεση κατά των εξεγερμένων, με χερσαίες και αεροπορικές στρατιωτικές δυνάμεις και τη χρήση μισθοφόρων από άλλες αφρικανικές χώρες. Την ευκαιρία δεν άφησαν να χαθεί οι «μεγάλες δυνάμεις» της Ευρώπης και των Ηνωμένων Πολιτειών, που χρόνια τώρα εποφθαλμιούν τον έλεγχο της περιοχής και τα πετρελαϊκά της κοιτάσματα. Με πρόφαση την «προστασία των αμάχων που βομβαρδίζονται, του λαού που τον δολοφονεί ο ηγέτης του» και αφού πρώτα έβγαλαν ένα ψήφισμα στο συμβούλιο ασφαλείας του ΟΗΕ, έθεσαν σε λειτουργία τη ΝΑΤΟική τους κατακτητική φονική μηχανή. Πτήσεις μαχητικών αεροσκαφών πάνω από τη Λιβύη με βομβαρδισμούς, πολεμικά πλοία στη θαλάσσια ζώνη, υποστήριξη και κάλυψη των αντιπολιτευόμενων δυνάμεων, σενάρια για χερσαία επέμβαση-εισβολή.

Το ελληνικό κράτος, που μέχρι πρόσφατα επεσήμαινε τις φιλικές του σχέσεις με τον Καντάφι, συμμετέχει κανονικά στη «συμμαχία των προθύμων» για την κατάκτηση της Λιβύης.

Παρέχει τις βάσεις απ' όπου εφορμούν οι ΝΑΤΟικές δυνάμεις, διαθέτει πολεμικά αεροσκάφη για αναγνωριστικές πτήσεις, φρεγάτα για νηοψίες και θα συμμετάσχει σίγουρα με στρατιωτικές μονάδες (είτε σε ρόλο επιμελητείας είτε για την προάσπιση εδάφους) εφόσον αναπτυχθούν κατοχικές δυνάμεις εντός της Λιβύης.

Στεκόμαστε χωρίς παλινδρομήσεις στο πλάι όλων εκείνων που είχαν και έχουν κάθε λόγο να εξεγερθούν τόσο ενάντια στο παλιό καθεστώς του Καντάφι όσο και ενάντια στο εμφανιζόμενο ως νέο καθεστώς των αντιπολιτευόμενων μαζί με τους ΝΑΤΟικούς. Και επιδιώκουμε για τους εαυτούς μας την ιδιότητα του «εσωτερικού εχθρού» στα μετόπισθεν του ελληνικού κράτους, που συμμετέχει σε όλους τους αποικιοκρατικούς κυριαρχικούς σχηματισμούς και τις πολεμικές τους επιχειρήσεις και οργανώνει την εξωτερική του πολιτική με τη λογική του χασάπη και του πλιατσικολόγου.

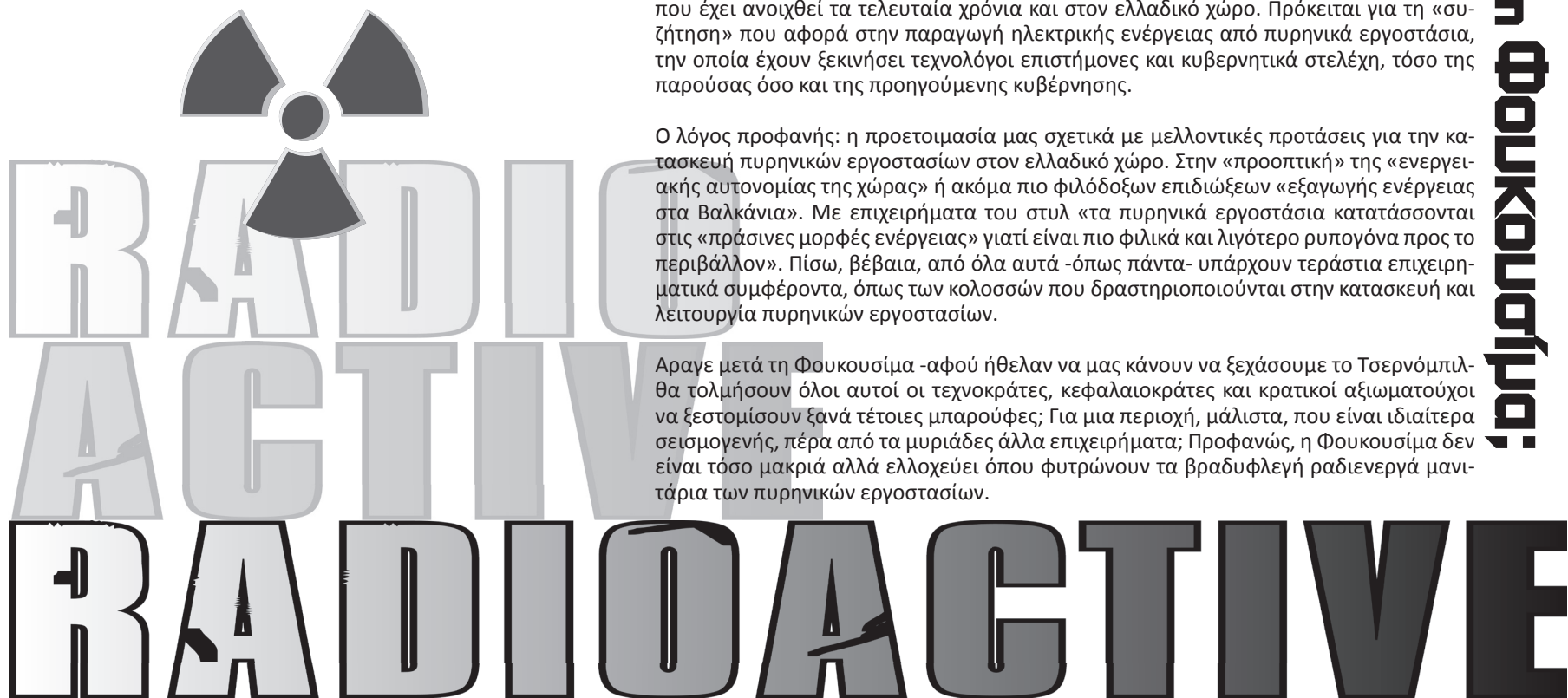

πόσο μακριά είναι η Φουκουσίμα;

Ο καταστροφικός σεισμός στην Ιαπωνία και η πυρηνική τραγωδία για τη Φουκουσίμα (και όχι μόνο) ήρθε να συμμετάσχει με τον πλέον δραματικό τρόπο σε μια «συζήτηση» που έχει ανοιχθεί τα τελευταία χρόνια και στον ελλαδικό χώρο. Πρόκειται για τη «συζήτηση» που αφορά στην παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από πυρηνικά εργοστάσια, την οποία έχουν ξεκινήσει τεχνολόγοι επιστήμονες και κυβερνητικά στελέχη, τόσο της παρούσας όσο και της προηγούμενης κυβέρνησης.

Ο λόγος προφανής: η προετοιμασία μας σχετικά με μελλοντικές προτάσεις για την κατασκευή πυρηνικών εργοστασίων στον ελλαδικό χώρο. Στην «προοπτική» της «ενεργειακής αυτονομίας της χώρας» ή ακόμα πιο φιλόδοξων επιδιώξεων «εξαγωγής ενέργειας στα Βαλκάνια». Με επιχειρήματα του στυλ «τα πυρηνικά εργοστάσια κατατάσσονται στις «πράσινες μορφές ενέργειας» γιατί είναι πιο φιλικά και λιγότερο ρυπογόνα προς το περιβάλλον». Πίσω, βέβαια, από όλα αυτά -όπως πάντα- υπάρχουν τεράστια επιχειρηματικά συμφέροντα, όπως των κολοσσών που δραστηριοποιούνται στην κατασκευή και λειτουργία πυρηνικών εργοστασίων.

Αραγε μετά τη Φουκουσίμα -αφού ήθελαν να μας κάνουν να ξεχάσουμε το Τσερνόμπιλ- θα τολμήσουν όλοι αυτοί οι τεχνοκράτες, κεφαλαιοκράτες και κρατικοί αξιωματούχοι να ξεστομίσουν ξανά τέτοιες μπαρούφες; Για μια περιοχή, μάλιστα, που είναι ιδιαίτερα σεισμογενής, πέρα από τα μυριάδες άλλα επιχειρήματα; Προφανώς, η Φουκουσίμα δεν είναι τόσο μακριά αλλά ελλοχεύει όπου φυτρώνουν τα βραδυφλεγή ραδιενεργά μανιτάρια των πυρηνικών εργοστασίων.

ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΗΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΚΟΤΗΤΑΣ...

...είναι μια υδρόγειος σφαίρα γεμάτη κόκκινες κουκίδες οι οποίες επισημαίνουν όλα τα σημεία του πλανήτη που “μασίζονται” από περιβαλλοντικές καταστροφές, πυρηνικά δυστυχήματα, πολέμους, στρατιωτικές επεμβάσεις, οικονομικές αφαιμάξεις, αρρώστιες, χωρίς όμως ποτέ να φαίνονται οι ίδιοι οι άνθρωποι, οι επιθυμίες τους, οι επιλογές τους, οι εξεγέρσεις τους.

Πώς να σηκώσει ο καιρός
παραίτηση και εφησυχασμό,
τρύπια όνειρα και ξεφτισμένες υποσχέσεις,
«μάλιστα κύριε αστυφύλακα» και γονυκλισίες;
Τα ρυάκια μεγαλώνουν και πολλαπλασιάζονται,
διασταυρώνονται και εκβάλλουν,
σε έναν χείμαρρο οργής που ολοένα θεριεύει.
Μαθαίνουμε να συλλαβίζουμε ξανά
τη γλώσσα της συντροφικότητας,
της φωτιάς, της δημιουργίας.
Κι έτσι κάποιος μας θύμισε:
οι δούλοι μπορούν χωρίς αφεντικά,
τα αφεντικά δεν μπορούν χωρίς δούλους.
Διαρκές ανοιχτό ραντεβού στο δρόμο...

**για την εφημερίδα που
κραιάς στα χέρια σου**

Το έντυπο δρόμου που βαστάς στα χέρια σου εκδίδεται από την πολιτική συνέλευση του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ, περιλαμβάνοντας ζητήματα τόσο τοπικού όσο και γενικότερου (κεντρικού) χαρακτήρα και επιδιώκοντας την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης.

Το παρόν τεύχος τυπώθηκε σε 5.000 αντίτυπα και η διακίνησή του γίνεται όπως πάντα με μοιράσματα χέρι-χέρι σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, εργασιακούς χώρους και κοινωνικές-πολιτικές παρεμβάσεις

χωρίς κανενός είδους αντίτιμο, μια και οι ιδέες, οι αξίες, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση του στεκιού και είναι ρητή και αδιαπραγμάτευτη η άρνηση οικονομικής στήριξης του εγχειρήματος από κρατικά ή ευρωπαϊκά κονδύλια, κομματικά ταμεία ή τοπικές αρχές, δημοτικές παρατάξεις ή «μη» κυβερνητικές οργανώσεις, ιδιώτες «χορηγούς» ή διαφημιστές.